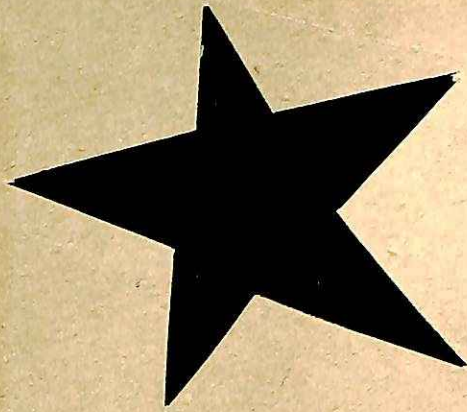

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ζ.Σ. 1973

Κάπου στο μέτωπο.
Σ' ένα από τα πολλά
μέτωπα του πολέμου.

Ο στρατιώτης φρουρεί
στο χαράκωμα μ' έφ' όπλου
λόγχη. Είναι νύχτα. Σκο-
τεινή ήσυχία απλώνεται
γύρω. Άλλα μιά ήσυχία,
που ριγεί από συναίσθημα
διαρκούς απειλής.

Από στιγμή σε στιγμή
ίσως μία όβριδα ξεσχίση το
σκοτάδι. Ίσως οι ριπές
των πολυβόλων αρχίσουν
να γαζώνουν θανάσιμα το
μελανό φόρεμα της νύχτας.
Και απόψε είναι Χριστού-
γεννα...

Μά τί σημαίνει; Ο ούρα-
νός είναι συννεφιασμένος
και παγερός. Η νύχτα θεο-
σκοτεινή. Και η ήσυχία των
«προκεχωρημένων γραμι-
μών» φοβερά ύπουλη, γε-
μάτη απειλές.

Και ο φαντάρος φρουρεί
σκυθρωπός και άμείλικτος.

Σε μιά στιγμή, σπάει
κάπου ή συννεφιά και προ-
βάλλει έν' άστρο. Οι άκτι-
νες του πέφτουν από ψηλά
και παίζουν με το άτσάλι
της λόγχης του σκοπού, με
το κράνος του, χτυπούν
κάποτε στο μάτι του και
σταλάζουν στην Ψυχή του,
σαν φωτεινές σταγόνες ά-
γίου μύρου.

Γλυκειά ευωδία μαλακώ-
νει την καρδιά του πολεμι-
στού. Είναι το άρωμα των
ωραίων αναμνήσεων, που
πλανεύουν τον λογισμό
του. Σε λίγο θα έχη μείνει
έκεί, δίπλα στα συρματο-
πλέγματα, μονάχα το σώ-
μα του.

Η σκέψις του, ή Ψυχή
του όλη, παίρνει ολιγοστι-
γμη άδεια από το ουράνιο
στρατηγείο των ψυχών και
γυρίζει στο σπίτι του, ανά-
μεσα στους δικούς του. Εί-
νε Χριστούγεννα απόψε.
Πώς μπορεί να λείψη μιά
τέτοια χρονιάρα μέρα;

Τόν περιμένει ή μάνα,
τόν περιμένουν τ' άδελφια,
ο πατέρας, ο παππούς με
τ' άχραντα χιόνια μακαρί-
ων γηραιών στην κεφα-
λή. Όλα μέσα στο σπίτι
πλέουν στο εύλογημένο
φως της γιορτινής χαράς.
Το Χριστουγεννιάτικο δέν-
τρο, στη σάλλα, άκτινοβο-
λεί φορτωμένο άστέρια. Ο
άπαλός και τόσο γνώριμος
ήχος της μητρικής φωνής,
που δέν κουράζεται να δι-
νη συμβουλές και οδηγίες,
ή δροσερή φωνή της άδελ-
φής, που ετοιμάζεται στο
διπλανό δωμάτιο για την
έκκλησία κι αυτό άκόμη
το κλάμα του μικρού άδελ-
φού, που θέλει από τώρα
το δώρο του, όλα συνθέ-
τουν την εύχαριστη συμφώ-
νια του σπιτιού, την άνέκ-
φραστη μουσική της οικο-
γενειακής ζωής.

— Κάντε, λοιπόν, λίγο
γρήγορα. Θάχη αρχίσει ή
λειτουργία.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1939

Καθυστερεί άκόμη μπρο-
στά στον καθρέφτη ή κοκ-
κεταρία της κοπέλλας, που
όλο και κάτι θρίσκει να
διορθώσει—μιά τούφα μαλ-
λιών, μιά πτυχή του φορέ-
ματος— και ή φοβισμένη
μαμάς, που διαρκώς άνα-
καλύπτει κάτι που πρέπει
να τακτοποιηθή : Τ' άνη-
στο τραπέζι, κάποια κακο-
τοποθετημένη καρέκλα, τα
κορδόνια των παπουτσιών
του μπέμπη...

Τέλος, το οικογενειακό
καρναβάλι ξεκινά. «Στηρί-
ξου σ' έμένα, παππού»,
προτείνει ο νέος. Μά ο γέ-
ρος έμπιστεύεται περισσό-
τερο στο ραβδί του. Και ή
πορεία συνεχίζεται άργη
προς την γειτονική έκκλη-
σία. Η νύχτα διαποτίζεται
από την μελωδία της καμ-
πάνας. Στον ούρανό και
στις καρδιές των απλοϊκών
ανθρώπων οι άγγελοι ψάλ-
λουν το «Δόξα έν ύψι-
στοις».

Η έκκλησία είναι γεμά-
τη κόσμος, προσευχές και
θυμίαμα. Έπί γής ειρήνη.
Η καρδιά του νέου είναι
έξοχλη από άγάπη. Και ή
Ψυχή του γονατίζει κάτω
από τους ιερούς θόλους.

Αισθάνεται την ανάγκη
να εύχαριστηση τον Θεό,
που έχει θάλει στη γη τον
Παράδεισο της άγάπης. Σ'
αυτόν τον παράδεισο ήταν
ο νέος όλο το απόγευμα.
Έπήγε στην άγαπημένη
του. Και της έφερε το μι-
κρό του δώρο. Ένα δα-
χτυλίδι, που το έβρασε
μόνος του στο άβρο δά-
χτυλο.

Εκείνη τη στιγμή άγγέ-
λων δάχτυλα ανάδεναν τις
χορδές της καρδιάς του.
Και τον πλημύριζε μιά μου-
σική, που όμοια μονάχα
κάτω από τα δένδρα της
Έδεμ, προς τέρψιν των
μακάρων, λένε ότι άντη-
χει.

Άκούει την άγαπημένη
του να του ψιθυρίζει ένα
πνιγμένο μέσα στη συγκί-
νησι «εύχαριστώ».

Σηκώνει το βλέμμα και
την κυττάζει. Τα μάτια
της λάμπουν σαν διδυμα-
στά άστέρια στοργής, που του
δείχνουν τον δρόμο προς
μιά ταπεινή φάτινη εύτυχί-
ας, προς την φωλιά της ά-
γάπης των.

«Καλά Χριστούγεννα»,
της εύχεται. Κι εκείνη
νοιώθει θάρρ από ύποσχέ-

σεις το νόημα της έορτής.
Είναι ή έορτή της μητρότη-
τος τα Χριστούγεννα. Και
το γυναικείο έστικτο της
κόρης, έλέπει στο θάθος
του αισθηματικού της εί-
δυλλίου το χαμόγελο ενός
ερέφους. Και το πρόσωπό
της ροδίζει από συγκινη-
μένη αιδημοσύνη. Κι' όλα
γύρω γίνονται ρόδινα.

Κάθονται οι δυο έρωτευ-
μένοι πλάι—πλάι, σχεδόν
άγκαλιασμένοι. Και τ' ό-
νειρο τους παίρνει επάνω
στ' αύλα, άχνογάλανα φτε-
ρά του. Η γή μ' όλες τις
μικρότητες, τις άθλιότητες
και τις πεζότητες της χά-
νεται κάτω από τα πόδια
των. Και ένα μέλλον πάμ-
φωτο από τον ήλιο μιάς ά-
πίθανης εύτυχίας τους πε-
ριζώνει.

—Ναι, άγαπημένη μου,
φλουαρεί ή καρδιά του νέ-
ου. Σήμερα είναι τα τελευ-
ταία Χριστούγεννα, που
έρχομαι σαν κλέφτης, να
σου φέρω το μικρό μου
δώρο. Το χρόνο θα είσαι
για όλους ή άρραβωνιαστι-
κιά μου. Το τρυφερό μας
μυστικό θα έχη γνωσθή. Η
εύτυχία μας δέν θα είναι
πιά κρυφή, μά θα καθρε-
φτίζεται στα στοργικά μά-
τια των δικών μας. Το εί-
δυλλίό μας θα το εύλογή
ή πατρική συγκατάθεσις
και ή μητρική λαχτάρα.

»Έπειτα, γιατί να είμα-
στε μονάχα άρραβωνιασμέ-
νοι του χρόνου και όχι παν-
τρεμένοι; Βέβαια! Μπορεί
να έχωμε παντρευθή. Θα
έχωμε το δικό μας σπιτά-
κι. Κι' έσύ του χρόνου, αύ-
τη την ώρα, θα στολίζης
το δέντρο μας».

Το όνειρο τρέχει. Έπά-
να στην θολίδα της άνυπο-
μόνησις των οι έρωτευμέ-
νοι εξακοντίζονται στον
ούρανό ενός αίσιοδόξου
μέλλοντος, όπου πλέουν
Σεληνες μέλιτος και χύ-
νονται γαλαξίες εύδαιμο-
νίας. Άγγελοι πετούν
μπροστά των και στρώνουν
τον ούρανό δρόμο των με-
ρόδα. Μά ξάφνου θήματα
άντηχούν. Κάποιος έρχε-
ται. Ο νέος τινάζεται όρ-
θιος και θρίσκει... με το
όπλο στο χέρι. Το προτεί-
νει κι αναφωνεί:

—Τίς εί;

—Έφοδος αξιωματικού.

Σύνθημα. Παρασύνθημα.
Ο αξιωματικός πλησιάζει,
ρωτά κάτι και φεύγει. Χά-
νεται μέσα στην ύπουλη,
παγερή νύχτα του μετώ-
που. Προχωρεί στο χαρά-
κωμα, να έπιθεωρήση και
ν' άποσπάση από το Χρι-
στουγεννιάτικο όνειρο κι'
άλλους σκοπούς που αύτην
την ώρα, με το όπλο στα
χέρια, κάνουν Χριστούγεν-
να μαζί με τα δράματα της
νοσταλγίας των...

«ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Του κ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Οι έμβρυοί της μύσας της «ε.α. ρειάς» φιλολογίας μόλις πάρουν στα χέρια τους ένα βιβλίο σπουδών άμεσα να το κατατάξουν. Είναι φιλολογία; Αν όχι — άλλοι μόνον! Θα το ρίξουν μία ματιά, μπορεί να το διαβάσουν όλο, να το ρουφήξουν, να κλαύσουν, να συγκινηθούν, αλλά — προς Θεού! — δεν θα το πουν σε κανένα. «Η γνώμη τους θα είναι απόλυτη: Έ. λαφρά φιλολογία!»

Δεν ξέρω αν το βιβλίο του σου νάδελες κ. Παύλου Παλαιολόγου θα ζυγιστεί στην άνοστη αυτή πλάστιγγα όπου θαρύνουν βιβλία, των οποίων οι αναγνώστες πάντα είναι λιγότεροι από τους συγγραφείς. Αν το χρονόγραφο είναι η όχι λογοτεχνία σαν είδος, σαν μορφή είναι ένα ζήτημα που ενδιαφέρει το λιγότερο. Εκείνο που ενδιαφέρει είναι αν υπάρχει τέχνη μέσα σ' αυτό. Αν υπάρχει σκέψη. Αν υπάρχει δημιουργική πνοή.

Πριν από τον Παλαιολόγο άλλοι χρονόγραφοι μας έδωσαν σε λίδες τέτοιες, αυτό του «εφημερίου» κατασκευάσματος, που δυστυχώς θα τις βρήτε μέσα στα «αριστοτεχνήματα» της ελληνικής φιλολογίας. Ένωσά τα χρονόγραφοι, φημια του Σπύρου Μελά, του Νικηφόρου, του Κωνσταντίνου, του Πατριάρχου. Η μορφή; Είναι σχολαστικισμός να συζητήται στα σοβαρά. Ολεγογραφίες του Θεοφράστου δεν είναι γραμμένοι σε μορφή «νουβέλλας». Ούτε οι «χαρτακτῆρες» του Λά Μπυερ. Ούτε τα χρονόγραφοι του Λουκιανού. Ούτε τα βιβλία του Θεοκρίτου. Ούτε οι επιτομολές της μαντινέ ντε Σαβινιέ. Όταν υπάρχει ταλέντο, παρατηρητικότητα, περιγραφική δύναμη, στίσις, με οποιοδήποτε μορφή και αν παρουσιασθούν είναι τέχνη.

Όλα αυτά τα διαθέτει ο Παλαιολόγος. Το βιβλίο του «Στο

περίθωριον της ζωής» που κυκλοφόρησε πρό μηνος μόλις και κοιτεύει να ξεκατελει, είναι ένα θαυμάσιο δείγμα των πλουσίων προτύπων του. Ο νέος χρονόγραφος διαδέχθηκε, όπως είναι γνωστό, τον Σπύρο Μελά στην στήλη του χρονόγραφου στο «Ελ. Βήμα». Ο εποικισμός άλλος θα άπτεται χανε σ' αυτά τα δύσκολα καθήκοντα. Γιατί ο Μελάς δεν είχε ο τυχαίος χρονόγραφος. Απεικονίζει είναι ο άνθρωπος, στα χέρια του οποίου το χρονόγραφο είναι είδος που μπορεί θαυμάσια να πολιτογραφηθεί στην ελληνική λογοτεχνία και να τιμηθεί.

Ωστόσο ο Παλαιολόγος επέλεξε. Και επέλεξε απόλυτα. Πρωτοτυπία σκέψης, παρατηρητικότητα, ισχυρή εικονιστική και αστυρική διάθεση ήταν τα φυσικά πνευματικά του εφόδια με τα οποία καταφερε να δώσει στο χρονόγραφο του ένα θελήτη που κατέκτησε από της πρώτης εμφάνισής του ολοκλήρο το κοινό.

Στην κοινωνική του κριτική ο Παλαιολόγος εδωκόρησε το πνευματικό πρίσμα του μέσω «Ελ. βήμα» που χειρίζεται με αξιοπρέπεια μορφή δεξιοτεχνία και άναλγη χάρις σ' αυτό, τα καθημερινά ζητήματα της ελληνικής ζωής. Η φινέτσα του είναι τέτοια ώστε δεν υποτιμάται κανείς πολλές φορές τον στόχο της σατυράς του. Αρρέσκει να κατεβεί τον έαυτο του στο επίπεδο του μέσου ανθρώπου και από την σκοπιά αυτή σατιρίζει όχι μονάχα τις υπερβολές των ανωτέρων τάξεων, την επίδειξη κτηκή μονία τους, την ψευδομορφολογία, αλλά και αυτή την ψυχολογία την χαϊρεκακία και την πνευματική ανεπάρκεια του μέσου ανθρώπου. Αν το υπαίτητο αυτό ο μέσος Έλληνας δεν θα έβλεπε τόσο με τα χρονόγραφοι του...

Το βιβλίο του κ. Παλαιολόγου είναι ένα «απάθισμα» της σατυράς του. Φιλοδοξία του, λέει, είναι να πολεμήσει την πλῆξη του άναλγη. Στη. Αυτό το πετυχαίνει, φυσικά χωρίς συζητήση. Άλλα το αποτέλεσμα δεν είναι τόσο περιορισμένο. Η αξία του βιβλίου του κ. Παλαιολόγου ξεπερνά πολύ τις προθέσεις του λαμπρού χρονόγραφου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

«40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ»

Η σειρά των δημοσιογραφικών αναμνήσεων του συνεργάτου μας κ. Δημ. Μοσχονά, μέρος των οποίων εδωκόρησε εις συνεχή τεύχη του «Θεσσαυρού» υπό τον τίτλον «Σαραντα χρόνια στις Εφημερίδες», θα κυκλοφορήσει προσεχώς και υπό τον ίδιον τίτλον εις βιβλίου. Η έκδοσις αυτή, που ανυμνείται με ζωηρόν ενδιαφέρον, θα σημειώση ασφαλώς εξαιρετικήν επιτυχίαν.

2 ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΑΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Ο έκδοτικός οίκος Γκοβόστη θέτει κατ' αυτός εις κυκλοφορίαν δύο νέα βιβλία του συνεργάτου του «Θεσσαυρού» κ. Άλκη Τροπιάτη 1ον «Ηρώες» (6 Έκδοσις) και 2ον «Το βιβλίο της άγνωστης αδελφής» που θα αποτελέσουν γεγονός εις την φιλολογικήν κίνησιν του τόπου.

ΕΞΕΔΩΘΗ

«ΕΜΑΘΕΤΕ ΤΑ ;»

ΚΡΗΤΙΚΗ ΓΕΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Ι. ΜΑΡΑΝΤΗ (ΚΑΦΕΤΖΑΚΗ)

Είνα βιβλίο που μπορεί να διασφαλίσει ευχαρίστη από όλους, με ζωντανά τα Κρητικά ήθη και έθιμα με πλούσια εικονογραφία και με εμφάνισιν έν γένει καλλιτεχνικώτατη.

Κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία από τον Έκδοτικό Οίκο «Πυρσός»

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑΘΜΟΥ

«Κυρίες, γράψατε στο Ρα-

διοφωνικό σταθμό 'Αθηνών πούους δίσκους προτιμάτε».

«Πώς θα θέλα να ακούσω και πάλι αυτό το ωραίο κομμάτι...» Είναι φυσικό κάθε άνθρωπος να έχει και τις προτιμήσεις του. Έν πρώτοις ως προς το είδος των εκπομπών υπάρχουν τόσαι αντίληψεις όσοι είναι και οι άκροαταί. Άλλοι προτιμούν τα κλασσικά έργα του Μότσαρτ, του Μπετόβεν και των άλλων κορυφαίων της μουσικής, άλλοι ένθουσιάζονται με τις άριες από τα δημοφιλή μελοδράματα, ενώ με την ίδιαν ειλικρίμεια, ενώ με την ίδιαν πολλοί από τους άκροατάς μας ότι η προτιμήσις τους πηγαίνει μάλλον προς την ελαφράν μουσικήν.

Δέν είναι τα είδη της μουσικής. Υπάρχουν και ώρισμένα κομμάτια υπάρχουν μάλιστα και ώρισμένες έκτελέσεις που ένθουσιάζουν. Γιατί θέσσα ο έκτελεστής δέν είναι ο ίδιος κάθε μέρα.

Αν ο «ζωντανός» έκτελεστής δέν είναι ο ίδιος, ο δίσκος του γραμμοφώνου κατορθώνει να μας ξαναδώση α κ ρ ι θ ω ς εκείνο που μας άρεσε.

Νά, γιατί η Διεύθυνσις της Ραδιοφωνίας, στη μεγάλη της προσπάθεια να κατοστήση το σταθμό μας έφάμυλλον των καλύτερων ευρωπαϊκών, άπεφάσισε να εισαγάγη μία ακόμη καινοτομία εις τα προγράμματά του.

Τού λοιπού θα ακούωνται σε ειδικήν ώραν οι δίσκοι που άρέσουν εις τούς άκροατάς.

Και επειδή ο Ιστορισμός επέβαλλε καί σ' αυτό, όπως και σε όλα τα ζητήματα να Ικανοποιηθί η προτίμησις των άκροατηών, κατά πρώτον λόγον, γι' αυτό ο δίσκος της Κ. Ρ. Ι. α. ς δέν είναι ο τίτλος αυτών των προγραμμάτων που θα προορίζονται ειδικώς δια τάς κυρίας.

Τα προγράμματα αυτά θα είναι τακτικά από της έβδομάδος των Χριστουγέννων.

Ωστε, κυρίες μη παραλείψετε να γράψετε κάθε εβδομάδα ποιοι είναι οι δίσκοι απ' αυτούς που άκούσατε που σας άρεσαν περισσότερο εις την έξη διεύθυνσιν: Διεύθυνσιν Ραδιοφωνίας Φιλελλήνων 26

Α θ η ν α ς

Τά ΦΙΛΜ που προβάλλονται στὰ σινεμά τών 'Αθηνών

Έργα	Παραγωγής	Είδος	Άστέρες	Γλώσσα	Σκηνοθεσία	Ήθοποιΐα	Ποιότης
ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ	Άμερικανικής	Δραματικό	Λουίζα Ράινερ, Άλαν Μάρσαλ, Πωλ Γκοντάρ.	Άγγλική	Του Ρόμπερτ Σίνκλαϊρ, πολύ καλή.	Η Λουίζα Ράινερ υπέροχη, η Πωλ Γκοντάρ θαυμασία στον μικρό ρόλο της και όλοι οι δευτερεύοντες ρόλοι παιγμένοι καλά.	Διάλογος σπανίως άξίας και έν γενεί, φίλμ πολύ περιποιημένο.
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ	Άμερικανικής	Ιστορικο-Δραματικό	Γκρέτα Γκάρμπο, Τζών Τζιλμπερτ, Λούις Στόν.	Άγγλική	Του Ρόμπερτ Μαμουλιάν, μεγαλειώδης και εξαιρετική.	Η Γκρέτα Γκάρμπο άνυπέροβλητη και οι δύο άλλοι πρωταγωνισταί θαυμάσιοι.	Ταινία εξαιρετική, η οποία προβλήθη και πρό τετραετίας.
ΝΥΦΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ	Άμερικανικής	Αισθηματικό φίλμ, γεμάτο νεάτα και ευθυμία.	Άνναμπέλλα Ρούπερτ Γιάγκ, Μπίλλυ Μπάρκ.	Άγγλική	Του Ουίλλιαμ Τήλε, πολύ καλή.	Η Άνναμπέλλα υπέροχη, και όλοι οι άλλοι ήθοποιοί στον ρόλο τους.	Ταινία καλογυρισμένη και πολύ ευχάριστη.
ΜΠΟΥΜΠΟΥΛ ΠΡΙΓΚΗΨ	Γαλλικής	Πολύ διασκεδαστική φάρσα.	Ζωρζ Μίλτον, Μισέλ Άλφά, Μαρσέλ Βαλλέ, Ίρεν ντε Ζιλαχύ.	Γαλλική	Του Ζάκ Ουσέν, πολύ περιποιημένη.	Ο Μίλτον, όπως πάντα υπέροχος, στον ρόλο του Μπουμπούλ. Οι άλλοι όλοι ήθοποιοί καλοί.	Πολύ καλή. Μας υπενθυμίζει τις άμερικανικές κωμωδίες, καλής ποιότητος.
ΜΟΥ ΚΛΕΨΑΝ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ	Γαλλικής	Ίλαροτραγωδία.	Ραιμύ, Ζινέτ Λεκλέρ, Σαρπίν — Σαρλ Μουλίν, Βατιέ κ.λ.π.	Γαλλική	Του Μαρσέλ Παγιόλ, εξαιρετική. Τα έξωτερικά άφθονα και πολύ επιτυχημένα.	Ο Ραιμύ υπέροχος και η Ζινέτ Λεκλέρ επίσης. Όλοι οι άλλοι ήθοποιοί παίζουν πολύ καλά.	Έξαιρετική, διάλογος σπάνιος και γεμάτος πνεύμα.

ΣΥΛΒΙΟΥ

"ΑΧ! ή ΑΓΑΠΗ, ή τρελλαγάπη

Πρωτότυπο Χριστουγεννιάτικο δραματικό διήγημα

—Πότε θα με στεφανώσης, Κώστα; Την έκνιταξε με χαμόγελο και τρυφερότητα και είπε:

—Θά γίνη κι' αυτό. Μά τί, θαρρείς πως το στεφάνι θα κρατήση την άγάπη μου πιστή σ' εσένανε;

—Δέν λέω αυτό. Μ' άγαπάς, το βλέπω, το αισθάνομαι, θέλω όμως να νομιμοποιήσω τη σχέση μας για να μπορέσω να δικαιολογηθώ στους δικούς μου. Άπό τότε που έφυγα από το σπίτι μου, ή μητέρα δέν θέλει να με άκούση, και δέν έχω κανέναν άλλον απ' αυτήν στον κόσμο.

Ένα σκληρό βλέμμα του την έσταμάτησε. —Ναί, έχω εσένα, δέν λέω, κι' είσαι όλος ο κόσμος εσύ για μένα, μά δέν πρέπει να τα κανονίσω και με τη μητέρα μου;

Τά μάτια της, δυο μάτια γαλαξοπράσινα, γεμάτα φλόγα και μυστήριο, έβουρκωσαν από δάκρυα, και τά χείλη της, ήδονικά και κόκκινα, κινήθηκαν σ' έναν σπασμό πικρό. Έκείνος έχάιδεψε τά σγουρά καστανά μαλλιά της με τά μεγάλα του δάκτυλα, την έσφιξε κοντά του και ψιθύρισε: —Όλα, όλα θα τά κανονίσωμε, Ρένα μου, ήσυχασε, παιδί μου, θα φροντίσω για όλα.

Δέν ήταν ή πρώτη φορά που γινότανε ή ίδια κουβέντα γύρω στη νομιμοποίησιν των σκέσεών τους.

Η Ρένα, ένα κορίτσι, καλής άστικής οικογένειας, είχε ξετρελλαθί από τά μαύρα μάτια του Κώστα, σωφρ σε ταξί κυλοφορίας, και έπειτα από μερικά ραντεβού στην έξογή που βγήκε μαζί του, άφωσιώθηκε σ' αυτόν με ψυχή και με σώμα.

Όταν τό είχε στη μητέρα της, γυναίκα παλαιών άρχόν και με μέτρια αόρφωσι, εκείνη δέν ήθελε να τ' άκούση.

Νά δώση την μοναχοκόρη της, που την ανέθρεψε με τόσα χάδια, σ' έναν σωφρό; Δέν μπορούσε ούτε καν να τό φαντασθί αυτό.

Φώναξε, θύμωσε. Έκλαψε. —Όλα μάταια. Η άγάπη τυφλώνει. Δέν

λογαριάζονται οι γονείς, τ' άδελφια, οι συγγενείς, μπροστά στη φλόγα που ανάβει ο μικρός φτερωτός γνιός της Άφροδίτης.

Κανένας περιορισμός, καμμία συμβουλή δέν μπόρεσε να συγκρατήση τη Ρένα από του να βλέπη και να συναντάται με τον Κώστα της. Ξεχνιόνταν της μάνας οι φροντίδες κι' ή στοργή της μπροστά στα όραία μάτια του, τά φλογερά φίλιά του, τά γερά του μπράτσα, τά γλυκά λόγια του.

Η αυτός ή κανένας άλλος! Ήταν ή άπόφασις της έρωτευμένης κόρης.

Και μία νύχτα, έπειτα από μία ζωηρή συζήτησι που είχε με τη μητέρα της, σηκόθηκε κρυφά, πήρε μία βαλιζούλα με λίγα ρούχα της, και πήγε στην κάμαρά του.

Ήταν παραμονές των Χριστουγέννων. Για να μη γίνη σκάνδαλο, την πήρε εκείνος πρωί - πρωί, και με τό αυτοκίνητό του τράβηξαν σε μία θειά του, σ' ένα χωριουδάκι της Άττικής.

Εκεί έπέρασε τά Χριστούγεννά της ή Ρένα, πέρυσι, με την ξένη εκείνη γυναίκα, που έκανε ό,τι μπορούσε για να της φανή ευχάριστη. Έσφαξε την καλύτερη κόττα, τούς έστρωσε να φάνε σε καθαρό τραπέζι άμύδιλο, άναψε τό τζάκι

Και μία νύχτα, έπειτα από μία ζωηρή συζήτησι που είχε με τη μητέρα της, σηκόθηκε κρυφά, πήρε μία βαλιζούλα με λίγα ρούχα της, και πήγε στην κάμαρά του.

Ήταν παραμονές των Χριστουγέννων. Για να μη γίνη σκάνδαλο, την πήρε εκείνος πρωί - πρωί, και με τό αυτοκίνητό του τράβηξαν σε μία θειά του, σ' ένα χωριουδάκι της Άττικής.

Εκεί έπέρασε τά Χριστούγεννά της ή Ρένα, πέρυσι, με την ξένη εκείνη γυναίκα, που έκανε ό,τι μπορούσε για να της φανή ευχάριστη. Έσφαξε την καλύτερη κόττα, τούς έστρωσε να φάνε σε καθαρό τραπέζι άμύδιλο, άναψε τό τζάκι

Και μία νύχτα, έπειτα από μία ζωηρή συζήτησι που είχε με τη μητέρα της, σηκόθηκε κρυφά, πήρε μία βαλιζούλα με λίγα ρούχα της, και πήγε στην κάμαρά του.

Ήταν παραμονές των Χριστουγέννων. Για να μη γίνη σκάνδαλο, την πήρε εκείνος πρωί - πρωί, και με τό αυτοκίνητό του τράβηξαν σε μία θειά του, σ' ένα χωριουδάκι της Άττικής.

με κουμαριές, και τούς έκέρασε από τό σπιτικό κρασί που μοσχοβολούσε.

—Χρόνια πολλά, θειά Χρυσούλα! είπε εκείνος σπρώχνοντας τό ποτήρι του.

—Νά ξήσετε, παιδιά μου, και να καλογερόσσετε.

Η Ρένα έφαγε, ήπια, ξέχασε. Κοντά σ' εκείνον, δέν ήπνεχε πιά ούτε ή σκιά της φτωχής μανούλας της, που θα περνούσε μαύρα Χριστούγεννα για την άπνοιά της κόρης της.

Η νέα κοιμήθηκε, μεθυμένη από ευτυχία, στην άγκαλιά του φίλου της, άψηφώντας κάθε πρόληψιν και κάθε δεσμό.

Τό πρωί άνέβηκαν στην πλαγιά του βουνού, μάζεψαν κούμαρα και θυμάρι, έτρεξαν σαν δυο πουλάκια τρελλά, άέριμα, που δέν είχαν να σκεφθούν τίποτα για την αύριο.

Μετά τις γιορτές ξαναγύρισαν στην κάμαρά της Άθήνας, για ν' άρχισή πάλι ή ρουτίνα της ζωής, όπως πάντα. Εκείνος στο ταξί του, εκείνη μόνη στο σπίτι, να φροντίξη για όλα.

Τό θράδυ άργούσε νάρθη ο Κώστα, λόγω της δουλειάς που τον κρατούσε πολύ άργα καμιά φορά, και τότες εκείνη άρχισε τά παράπονα.

—Τί θές να κάνω, άγάπη μου; Πρέπει και να ξήσωμε. Βλέπεις ή μητέρα σου δέν θέλει να μάς πάρη σπίτι, να γλυτώσωμε από τό νοίκι τουλάχιστον.

Οι άνάγκες της ζωής, έπιτακτικές, στάθηκαν μπροστά στο δρόμο της άγάτης τους με όλη την άμείλικτη σκληρότητά τους.

Κι' είναι τόσο επικίνδυνες αυτές οι άνάγκες για την όμαλή συμβίωσι δυο έρωτευμένων!

Άρχισαν σιγά - σιγά οι γκρίνιες, τά παράπονα, οι μομφές.

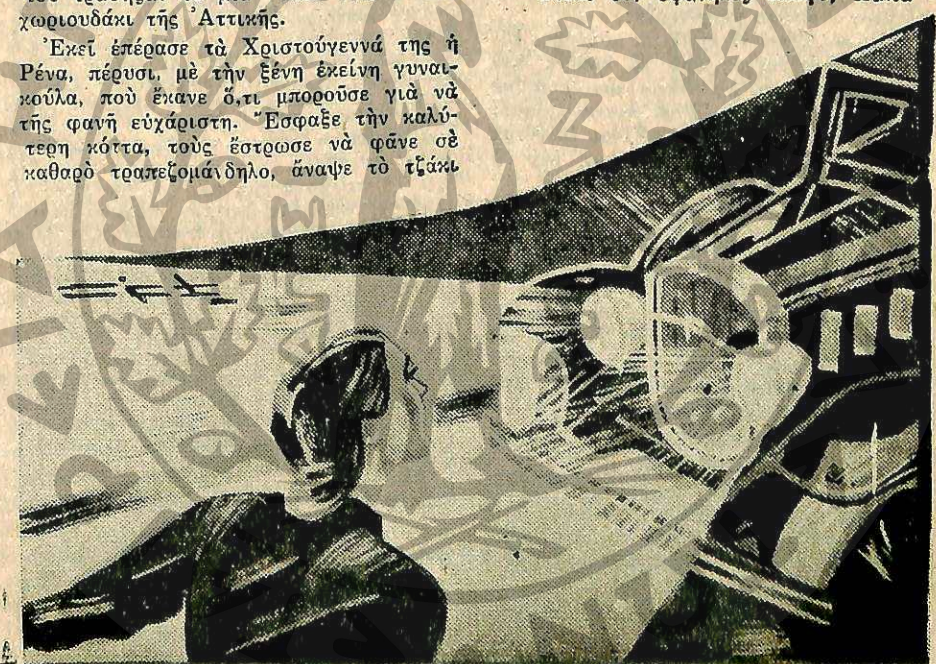
Για να παρουσιασθί στη μάνα της μπροστά, έπρεπε τουλάχιστον να είναι νόμιμη γυναίκα του. Αυτά του έλεγε κάθε μέρα, κι' εκείνος, τότε με δυο χάδια, πότε με δυο φιλιά, την έθαυκάλιζε.

Ένα θράδυ, δέν ήρθε καθόλου. Τόν περίμενε όπως πάντα να φάνε μαζί και να τά πουνε.

Πέρασαν τά μεσάνυχτα, ή μία, οι τρεις, οι πέντε. Άπογοητευμένη και σκοτωμένη από την άγρύπνια, κοιμήθηκε καθισμένη στο ντιβανάκι της.

Μόλις στις δέκα, ήρθε εκείνος ζωηρός και χαρούμενος.

—Γιατί δέν έφάνηκες απόψε; Χίλια

δυο πέρασαν από το νου μου. Δεν μπο-
ρεσα να κλείσω μάτι.

Την έκνιπταξε με χαμόγελο:
—Είχα μια παρέα ξένων και την πήγα
στη Γλυφάδα. Με υποχρέωσαν να περιμέ-
νω να τους πάρω.
—Μου λές αλήθεια;
Και τόν άτένισε κατάματα.
—Δεν έχω καμμιαν άνάγκη να σου πώ
ψέματα.

Σκληρή άπάντησις για μία γυναίκα που
τά θυσίασε όλα για χάρη του.
Κατάπιε το παράπονό της ή καυμένη
ή Ρένα και προσπάθησε να φανή εύθυμη.
—Δεν θα κοιμηθής τώρα; ρώτησε.
—Α, όχι! Το θράδυ θάρθω ναρίτερα.
Πλήθηκε. Φροσκαρίστηκε κι έφυγε χω-
ρίς άλλες εξηγήσεις.

Εκείνη εκάθησε μόνη σε μία γωνία κι
έκλαψε, έκλαψε σαν μικρό παιδί. Κάτι εί-
χε σπάσει μέσα της.

Τη νύχτα εκείνη δεν ήρθε πάλι, αλλά
μόλις τα ξημερώματα.

Σε μία παρατήρησή της άπήντησε θυμο-
μένος:

—Για να σου πώ! Δε θα σου δίνω και
λογαριασμό που θα πάω! Η ζωή ενός
σώφρη δεν είναι ίδια με μιας γυναίκουλας!
Κατάλαβε το επί τέλους.

Με σπαραγμό ψυχής, έδεδαιώθηκε πως
δεν την αγαπά πιά:

—Κώστα, του είπε, γιατί θυμώνεις με
το ένδιαφέρον μου; Δεν είμαι γυναίκα
σου εγώ, και δεν έχω δικαίωμα να ρωτή-
σω που και πώς έπερασες τις νύχτες
σου; Μη θέλεις να με φέρεις σε θέσι να
κάμω κάτι που δεν πρέπει...

—Και δεν κάνεις, ότι θέλεις! Μπα!
Πήρε το καπέλλο του κι έφυγε.

Νύχθηκε κι εκείνη και πήγε ξωπίσω
του. Στο καφενείο που σύχναζε, θήκε έ-
ναν φίλο του που της εφάνηκε πάντα πο-
λύ καλός.

—Καυμένη Ρένα, της είπε, αυτός είναι
τρελλός και παλαδός με μία παντρεμένη
που έχει λεφτά. Έρχεται και τόν παίρ-
νει κάθε θράδυ στις δέκα και πίνει με
το ταξί σε κάποια βίλλα της. Ο άντρας
της είναι πολύ άγριος. Αν τους πιάση
καμιά μέρα θα τους σκοτώση και τους
δυο.

Η Ρένα έτρεμε. Παγωμένη, γλωμή, έ-
γυρισε στην καμαρούλα της. Πήρε την ά-
πόφασι να του μιλήση καθαρά πιά, να του
πη ότι τα ξέρει όλα και να τόν ρωτήσει
τί σκοπεύει να κάνει.

Στην πρώτη της λέξη, την σταμάτησε
με μιάν άπότομη χειρονομία:

—Πάψε. Ξέρω τί έχεις να μου πής. Εί-
μαι ευχαριστισμένος που τα έμαθες από
άλλους, κι έτσι δεν θάχω τόν κόπο να
σου τα πώ ο ίδιος. Έτσι ήτανε γραφτό.
Νά σταματήσωμε ως εδώ. Είσαι ελεύθερη
να γυρίσεις σπίτι σας... Κανένας δεν θα
σ' έμποδίσω...

Χύθηκε επάνω του σαν τρελή:

—Ατιμε!, εφώνασε. Τιποτένι! Είμαι
ελεύθερη να γυρίσω σπίτι μου, έ; Κι έ-
σύ είσαι ελεύθερος να γλεντάς με μιάν
άλλη, τώρα που εμάζεις τη ζωή μου, που
κατέστρεψες το μέλλον μου. Έτσι νομί-
ζεις πως τελειώνουν οι σχέσεις δύο άν-
θρώπων που συνέδεσαν τη ζωή τους, που
ώρμισθησαν αιώνια άγάπη;...

Εγέλασε σκληρά εκείνος.

—Κάνε ό,τι μπορείς, της είπε.
Ανοιξε την πόρτα κι έφυγε.

Φοβερό νύχτα. Ο άνεμος ούρλιαζε σαν
στοιχειό έξω, κι η ψυχή της, παγωμέ-
νη, έτρεμε σαν την ξερμη καλαμιά στον
κάμπο.

Η αύγή την θήκε άγρυπνη και νη-

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΘΕΑ

Ενας δημοσιογράφος, που επέστρεψε
τώρα τελευταία από ένα ταξίδι στο
έσωτερικό της Αυστραλίας, αφηγείται
στην εφημερίδα του μία περίεργη συ-
νάντησι που έκαμε ένα άπομεινήμερο,
καθώς διέσχισε μιάν άμμόδη έρημον με
το αυτοκίνητό του. Έξαφνα, είδε μπρο-
στά του μία γυναίκα Εύρωπαίαν, ντυμέ-
νην σύμφωνα με την μόδα του 1890.

Ο δημοσιογράφος έμεινε κατάπλη-
κτος φυσικά και έσταμάτησε το αυτο-
κίνητό του για να πληροφορηθής πως και
γιατί η γυναίκα αυτή θάρσκόταν σ' έ-
κεινο το μέρος και ήταν ντυμένη κατ'
αυτόν τον περίεργον τρόπον. Φαντασθή-
τε λοιπόν την έκπληξή του, όταν πληρο-
φόρήθηκε από την ίδιαν ότι ήταν η θεά
των Ιθαγενών της περιφέρειας εκείνης.

Κατά τα τέλη του περασμένου αιώ-
νος βρέθηκε ναυαγός σε μιάν άκτή της
Αυστραλίας και οι Ιθαγενείς άν και ή-
ταν άγριοι, δεν την έσοκόωσαν, αλλά
την σεβάστηκαν, την περιποιήθηκαν, της
εθεράπευσαν τα τραύματα που είχε ά-
πό το ναυάγιο και άρχισαν να της συμ-
περιφέρονται κατ' έτεριον τρόπο, σαν
να ήταν θεά. Η γυναίκα, που λέγεται
Νταϊζή Μπαϊτς, είχε 65 ετών και συνη-
θος είναι ντυμένη σαν τούς άγριους. Σε
πολύ σπάνιες περιπτώσεις, όταν της το
έπιτρέπουν φέρει τα ρούχα που είχε την
ημέρα του ναυαγίου, με τα όποια την
είδε ο δημοσιογράφος που αφηγείται τώ-
ρα την ιστορία της.

ΕΝΑΕΡΙΑ ΤΑΞΙ

Διά το προσεχές μέλλον προμηνύεται
ο θρίαμβος της μηχανικής και της
συντομίας. Και προβλέπεται ότι και τα
ταξί άκόμη θα αντικατασταθούν με αε-
ροπλάνα. Αυτό βέβαια φαίνεται σε πολ-
λούς φανταστικό, πρὸς το παρόν του-
λοπλάνα. Αλλά όμως τα εναέρια ταξί υ-
πάρχουν και έκτελούν κανονικὴν υπηρε-
σία στην Νέαν Υόρκη.

Η άμερικανική αυτή μητρόπολις είναι
το πρώτο μέρος του κόσμου όπου ιδρύ-
θηκε εναέριος υπηρεσία για την μετα-
φοράν επιβατών από μιά συνοικία της
πόλεως σε άλλην. Πρὸς το παρόν η υ-
πηρεσία αυτή είναι περιορισμένη φυσι-
κά, αλλά προβλέπεται ότι πολύ γρήγο-
ρα θα επέκταθι και ο περισσότερος κό-
σμος θα προτιμήσῃ το νέο αυτό μέσον
από το ταξί.

Το περίεργο είναι ότι για την έξυπνη
ρέτησι της νέας εναερίου συγκοινωνίας
δεν χρησιμοποιούνται αεροπλάνα, αλλά
υδροπλάνα. Ένας κεντρικός σταθμός
έχει ιδρυθῇ σ' ένα σημείο του ποταμού
Χουδσωνος, σε άπόστασι λίγων δημά-
των από την Γουόλ Στρίτ. Και κάνουν
πολύ παράεργη εντύπωσι τα μικρά έ-
κείνα ιδιωτικά ή αγοραία υδροπλάνα
κάτω από τούς γιγαντιαίους οβρανοξύ-
στες. Σημειώτεον άκόμη, ότι τα εναε-
ρια ταξί δεν χωρούν περισσότερους ά-
πό έξη επιβάτες, όπως και τα τροχο-
φόρα.

στικιά.

Επερίμενε πάντα πως θα μετανοιώση,
θα γυρίση πίσω κι ήταν έτοιμη να του
τα συγχωρήσει όλα, και τα φερσίματά του,
και τα μικρά λόγια του.

Έπερασαν δυο μέρες χωρίς να φανή.

Ήταν παραμονή των Χριστουγέννων.
Ένας χρόνος είχε περάσει από τότε, που
σαν τρελή, εύτυχισμένη, έφευγε μαζί του
στο έξοχικό εκείνο σπίτι.

Θυμόταν τα λόγια του, τα χάρδια του,
τη θραυτά πλάϊ στο τζάκι, τα κουάρα
και το θυμάρι στην πλαγιά του βουνού
τις εύτυχισμένες στιγμές που σβύνανε.

Κι έβλεπε τη μάνα της μονάχη, ξερμη,
γονατισμένη μπροστά στις εικόνες, να κα-
ταριέται την άπονηά του παιδιού της.

Αυτή τη στιγμή θα έσχεδιάζε, ίσως, ο
φονιάς της άγάπης της, μιάν ίδια έκδρο-
μή με την άλλη γυναίκα, στα ίδια μέρη,
με τα ίδια λόγια, με τα ίδια χάρδια.

Τί της έμνε να κάνει; Να εκδικηθῇ;
Τί το όφελος.

Τα τύμπανα των παιδιών που λέγανε
τα κάλαντα χτυπούσαν σαν νεκρώσιμη
μουσική στην ψυχή της. Έφριξε ένα σά-
λι στις πλάτες και βγήκε έξω. Οι δρόμοι
ήταν γεμάτοι κόσμο χαρούμενο, που γύρι-
ζε στα σπίτια του με δέματα, με άνθη, με
ροκάνες.

«Καλὴν έσπεραν, άρχοντες...»

Οι φωνές των παιδιών τραγουδούσαν
τα κάλαντα, τα ζαχαροπλαστεία ήταν κα-
τάφωτα, ρομβίες και μουσικά όργανα
σχορπούσαν την εύθυμία παντού.

Στάθηκε σ' ένα κατάστημα ραδιοφώνων
για μία στιγμή μηχανικά, όπου άκούότα-
νε ένα τραγούδι από της Τσάρντας:

«Αχ! η άγάπη,
ή τρελλαγάπη,
όπου μάς παίρνει και το νου και το

(μυαλό...»

Έφρυγε διαστειλά, σαν κάτι να την έ-
σπρωχνε στο μοιραίο. Βρέθηκε στο δρόμο
που έμνε πάντα το ταξί του Κώστα.

Τόν είδε στη θέση του. Τα πόδια της
λυγίσανε, ήταν έτοιμη να πιά, να τόν πα-
ρακαλέση, να κλάψη, να τόν πάρη πάλι
πίσω σπίτι, όταν μιά γυναίκα με γούνες
τόν έπλησίασε.

—Αγάπη μου!
Άκουσε καθαρά τα λόγια, δεν ήταν
δνειρο.

—Γιατί άργησες; την ρώτησε.
—Περίμενα να φύγη ο άντρας μου.

Στη σκοτεινιά του δρόμου, κρυμμένη
πίσω από το ταξί, τούς είδε να σφίγγουν
τα χέρια με περιπάθεια. Το παράπονο την
έπνιγε.

—Εκδικησι!, είπε μέσα της και προ-
χώρησε μπροστά.

Στάθηκε στη γωνία του δρόμου περιμέ-
νοντας.

Την είδε να κάθεται πλάϊ του, στη θέση
του οδηγού και να ξεκινούν για το Χρι-
στουγεννιάτικο ταξίδι. «Αν κρατούσε ένα
όπλο θα τόν έσοκόωνε. Είχε το ταξί να
παίρνη δρόμο, νάρχεται, να έρχεται με
βία, να προχωρή σαν θηρίο με δυο φω-
τεινά μάτια, που της έκλεβε την άγάπη
της.

«Άπλωσε τα χέρια κι έπεσε μπροστά,
για να το σταματήση.

Μιά κραυγή πονεμένη άκούστηκε, ένα
μουγγυρή υπόκωφο, και μία θλαστήνια...

Ο κόσμος μαζένηκε γύρω. Ένας ά-
στυφύλακας προχώρησε και σφύριξε.

Κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου
σήκωσαν μιά σκοταμένη, ενώ ώδηγούσαν
στο τμήμα έναν σωφρ με μία γυναίκα
πούχε πλάϊ του.

Τα παιδιά έλεγαν τα κάλαντα πέρα...
Και το ραδιόφωνο της γωνίας έξακο-
λουθούσε το τραγούδι:

«Αχ! η άγάπη, η τρελλαγάπη, όπου
μάς παίρνει και το νου και το μυαλό...»

ΣΥΛΒΙΟΣ

(Εικόνες: Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ)

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕ- ΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

—Δέντρο δεν θα κάνετε;
—Τί δέντρο κ. Σουσου;
—Χριστουγεννιάτικο.

—Α, όχι, Έσείς;
—Αστείο πράγμα! Χρι-
στουγεννα και χωρίς δέντρο;

Τί λέτε παντάμ! Α, όλα κι
όλα! Έμεις από άνεκαθεν την
έχομε την συνήθειαν και αν
δεν κάνουμε το δέντρο τώχομε
σε κακό.

—Ορθώς παρατήρησεν όμως η
γειτόνισσα:

—Καλά, κ. Σουσου, παιδά-
κια όμως δεν έχετε έσείς. Για
ποιόν το κάνετε το δέντρο;

—Η Σουσου έσήκωσε τα μά-
τια της και την έκνιπταζε με
ήμικλειστα βλέφαρα:

—Παρθόν;

—Παιδάκια, λέω, δεν έχετε
νομίζω.

—Όχι.
—Τότε λοιπόν,
—Μου άρέσει!
—Το δέντρο;

—Μάλιστα! Είπε μέσα της και προ-
χώρησε μπροστά.

—Νά! Τρομάρα σου!

—Αγρόικος όπως ήταν ο Πα-
ναγιωτάκης έγύρισε και άνοιξε
αναιδέστατα τα πέντε δάχτυλά
του τόσο κοντά στο πρόσωπο
της Σουσούς, ώστε η πυρφοδέ-
σκεινα του Μπόθουλα έμεινε
για μία στιγμή έμβρονη.

—Μου έπιτρέπετε;
—Παρακαλώ κ. Σουσου.
—Του λόγου σας έχετε παι-
δάκια;

—Τρία.

—Νά σας ζήσουν. Μπορείτε
να μου τα φέρετε και να έλ-
θετε κι έσείς. Είναι συνήθεια
στο σπίτι μου να μαζεύω τα
φτωχά παιδάκια ολόγυρα από
το δέντρο. Με συγχωρείτε που
δεν σας έκάλεσα ως τώρα, άλ-
λά είχαμε αυτές τις ημέρες

πλέξιμο - πάρτυ...

—Τί πράγμα;

—Α, δε ξέρετε;

—Όχι κ. Σουσου.

—Πτωχή γυναίκα! Όλες
οι κυρίες του καλού κόσμου
μαζεύομαστε και πλέκουμε φα-
νέλλες για τούς Γάλλους στρα-
τιώτας του γδυτικού μετώ-
που. Είναι γδυτοί όλοι οι καυ-
μένοι οι Γάλλοι και έννοείτε
από μάς περιμένουν και αυτοί
οι πτωχοί! Τώρα όμως έτε-
λειώσαμε αυτές τις σκοτούρες
και έχομε το δέντρο. Λοιπόν
σας περιμένω. Χαιρετε.

—Χαίρετε κ. Σουσου.

—Δεν θα το σύμπληψετε...

—Όχι.

—Μερού.

Η πρόσκλησις αυτή δεν ή-
ταν ή πρώτη. Τα ίδια ακριβώς
πράγματα είχε πη και σε δυο
τρείς άλλες γειτόνισσες που
είχαν παιδάκια, γιατί η Σου-
σου ήθελε να κάνει μιά «Χρι-
στουγεννιάτικη άπρε - μιντί»
στο σπίτι της για να μη στο
ματι μερικῶν - μερικῶν...

Και η μὲν πρόσκλησις έγι-
νε. Αλλά η πραγματοποίησις
του δέντρου ήταν λιγάκι δύσ-
κολη. Η Σουσου ήξερε ότι
όλα τα καλά σπίτια του Κο-
λωνακίου, έκαναν το δέντρο
τους. Ήξερε άκόμη ότι έλλείπει
έλατου χρησιμοποιούσαν πεύ-
κο και έλλείπει πεύκου κυπα-
ρίσσια. Έφ' ό και έλαβε τα
μέτρα της:

—Παναγιώτη!

—Μμμ.

—Θα βρής δέντρο;

—Θες να βασκήσης μωρή
ζαργάνα;

—Τόν κακό σου τόν καιρό
άνόητε! Διά Χριστουγεννα.

Και δεν φαντάζομαι να θέλεις
να περάσωμε Χριστουγεννα ά-
νευ δέντρου!

—Α - πα - πα!

—Λοιπόν. Έξαπολύσου!

—Νά! Τρομάρα σου!

—Αγρόικος όπως ήταν ο Πα-
ναγιωτάκης έγύρισε και άνοιξε
αναιδέστατα τα πέντε δάχτυλά
του τόσο κοντά στο πρόσωπο
της Σουσούς, ώστε η πυρφοδέ-
σκεινα του Μπόθουλα έμεινε
για μία στιγμή έμβρονη.

—Μου έπιτρέπετε;
—Παρακαλώ κ. Σουσου.

—Του λόγου σας έχετε παι-
δάκια;

—Τρία.

—Νά σας ζήσουν. Μπορείτε
να μου τα φέρετε και να έλ-
θετε κι έσείς. Είναι συνήθεια
στο σπίτι μου να μαζεύω τα
φτωχά παιδάκια ολόγυρα από
το δέντρο. Με συγχωρείτε που
δεν σας έκάλεσα ως τώρα, άλ-
λά είχαμε αυτές τις ημέρες

χει κυπαρίσσι. Αλλά γιατί
κυπαρίσσι και όχι άλλο πρά-
γμα; Έτσι κι άλλοιώς το
δέντρο των Χριστουγέννων εί-
νε συμβολική ύπόθεσις για
τους άθροους απογόνους του
Κολοκοτρώνη. Η Σουσου διέ-
θετε φαντασίαν. Στο σπίτι της
είχε μιά κρεμάστρα, σκοροφα-
γωμένην, από εκείνες που άπο-
τελούνται από ένα ίσιο ξύλο
με κάτι τεράστια όφιοειδή έ-
ξαγτημάτα, για το κρέμασμα
των ρούχων.

—Βουαλά!...

Την έξεκρέμασε άπ' τόν τοί-
χο και την έστερέωσε κατακο-
ρύφως επάνω στο τραπέζι. Μία
ήταν θεσπέσιον πράγμα! Οι
τεράστιες όφιοειδείς περιπω-
μένες της, που έσήκωναν επί
χρόνια τα λιγδιασμένα ρούχα
του Παναγιωτάκη, άπλώνοντο
σαν κλάδοι δέντρου στον άε-
ρα...

Το πρόβλημα έλύθη. Υστε-
ρα άρχισε το στόλισμά της.

Κερίά; Δεν ήταν άνάγκη ν'
άγοράση. Υπήρχαν στο σπίτι
κάτι υπόλοιπα κεριών από
Λαμπρές, από Μεγάλες Παρα-
σκευές, κάτι σπερματόετα φα-
γωμένα, τα όποια ένισχυθέντα
από μερικά κεράκια της δραχ-
μής κοπέντα στη μέση, έτοπο-
θετήθηκαν στα διάφορα ση-
μεία της... δεντροκρεμάστρας...

Έχρησιζόταν όμως παιχνιδιά-
κια. Τρε μπιέν! Τόσο - τόσο
κάτι θριγκόταν στο σπίτι. Υ-
πήρχε πρώτα - πρώτα μιά ω-
ραία... φέτα καρπούζιου, άπ'
αυτές που πουλούν στις λαϊκές
άγορές, και που στολίζουν τούς
μπουφές των λαϊκών σπιτι-
ών. Αυτή έτοποθετήθη στην
κορυφή του... δέντρου. Υστε-
ρα είχε μερικά μπιμπλώ.

—Η-
γουν ένα γουδίκι μικροσκοπι-
κό με το γουδοχεράκι του, που
το έκρέμασε στο έμφανεστερο
σημειον του δέντρου. Υστερα
μια μείμοι που έκκοσμούσε το
νυθάνι της - μία μείμοι μα
εξημένη, δίχως ούρα με ένα
μάτι και μισό αυτί. Έκρεμά-
στηκε και αυτή. Υστερα είχε
ένα ωραίο σουσοτήρι - θάγμα
ιδέσθαι - που το φύλαγε στη
βιτρίνα της σερβάντι, και ένα
μικροσκοπικό χάρτινο κατελλά-
κι από κάποιον άποκερητικό
χορό. Έκρεμάσθηκαν κι αυτά.

Υστερα είχε την ρακέτα που
άγδρασε κάποτε άπ' το δημο-
πρατήριο και που καμιά φορά
—όταν δεν έβλεπε ο κόσμος—
έχρησιμοποιείτο αντί φαρα-
σιού. Την έξεκόνισσε, την έ-
λευθέωσε άπ' τα σκουπίδια
και την κρέμασε κι αυτή.

—Άλλο; Μαί - βουί!

—Ένας
σπασμένος άναπτήρας του Πα-
ναγιωτάκη με φυτίλι δύο πή-
γες. Κρεμάσθηκε κι αυτός
πλάϊ στην μείμοι, ώστε το φυ-
τίλι να έκτελῃ και καθήκοντα
ούρας μείμοις. Τέλος έκρέμα-
σε και μερικά χρωματιστά προ-
γαμμάτα από τούς θερινούς
κινηματογράφους - τα έφύλα-
γε έπιμελώς - με φωτογρα-
φίες άστέρων.

—Όλο αυτό το πράγμα -

μπιέν καμουφλέ με κλάδους
πεύκου - παρουσίαζε θέαμα
τόσο γοητευτικό ώστε ούδεις
μπορούσε να άναγνωρίση υπό
το άριστουργηματικό χριστου-
γεννιάτικο δέντρο την κρεμά-
στρα. Ούτε και αυτός ο Πα-
ναγιωτάκης που έψαξε να βρῇ
την κρεμάστρα για να κρεμάση
το θαρκαριάτικο αδιάβροχό
του ύποπτεϊθηκε ότι μπορού-
σε να είναι τόσο θαυμάσια κα-
μουφλαρισμένη:

—Τώφτιαξες πάλι ζαργάνα.

—Σου άρέσει;

—Δεν μου λές έφτιαχνε κι'
ο μπαμπάς χριστουγεννιάτικα
δέντρα τόν καιρό που πούλαγε
τα κάστανά γωνία όδδς Άθη-
νών και Σοφοκλέους;

Η Σουσου δεν άπήντησε.
Διότι είχε την συγκίνησι της
άναμονής. Στις όκτω το θρά-
δυ η πόρτα χτύπησε κι ένε-
φανίσθησαν τρείς γειτόνισσες
μ' ένα τσουρμό παιδιά:

—Σας άρέσει;

—Έκτακτο, έκτακτο είναι
κυρία Σουσου και του χρο-
νου!

—Παρντόν ν' άνάψωμε τα
κεριά! φρόνιμα παιδιά! φρο-
νιμα!

Αλλά τα παιδιά, με μάτια
γουρλωμένα είχαν μαζεύει το
λόγυρα στο δέντρο, που δεν
μπορούσαν καλά - καλά να δια-
κρίνουν μέσα στο ήμιφως.

Σ' όλο αυτό το διάστημα,
που ολόγυρα από το δέντρο έ-
γινόνταν πρωτοφανής φασαρία
των παιδιών, ο Παναγιωτάκης
έμπαινόδγαυνε με άπόγνωσιν
άπ' την κουζίνα στο «αλόνι»
κρατώντας στα χέρια του το
«αδιάβροχον» και ψάχνοντας
να βρῇ την καινούργια θέσιν
της κρεμάστρας. Η Σουσου ό-
μως ήταν πάρα πολύ άπληρο-
λημένη - για να τόν προσέξη.

—Έφερε τα σπάρτα κι άρχισε
ν' ανάβη ένα - ένα τα κεριά.

—Αλλά όσο άναβαν τα κεριά τό-
σο δυνάμουνε το φως και άρ-
χισαν να φαίνεσται καθαρά τό...

—Όπου ένα άθλιο και
κακοαναθεωρημένο ξαφνικά έ-
βαλε τις φωνές:

—Καλέ μαυί!...

—Σόπα Γιαννάκη.

—Καλέ σαν κρεμάστρα είναι
αυτό το δέντρο...

—Σιωπή!

Αλλά τα άλλα παιδιά έβόη-
σαν:

—Κρεμάστρα είναι!...

—Κρεμάστραα!

Επί πλέον έγινε ή συμφορά.

Ο Παναγιωτάκης που είχε
σκάσει πιά, έπλησίασε στο
δέντρο, με το θαρκαριάτικο α-
διάβροχο στο χέρι, είδε περί-
τίνος έπρόκειτο, το άρπάξε,
το άπεγύμνωσε άπ' τα κεριά
και τα «μπιμπλώ» κι έκρέμα-
σεν επί τέλους το αδιάβροχό
του υπό τα δημηρικά γέλια των
παιδιών. Έννοείται ότι οι κα-
λεσμένοι έφυγαν κακὴν κα-
κώς... Καί η Σουσου άκόμη να
συνέβη...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Λαογραφικά ανάλεκτα

Τὸ ἀλφάβητο τῆς ἀγάπης

Πῶς ἀγαποῦσαν μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ

Στὰ χρόνια τῆς δουλείας καὶ κατόπιν στὰ ὑπόλοιπα τοῦ περασμένου αἰῶνος, τότε ποὺ τὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν, σὰν ἐρισκόντανε ἔξω ἀπὸ τὰ καφάσια τοῦ σπιτιοῦ τους, ἔπρεπε νὰ εἶνε καρφωμένα ἢ στὴ γῆ ἢ στὸν οὐρανό, τὸ ἐρωτικό φλέρτ δὲν εἶχε θέβαια τίς... εὐκολίες ποὺ ἔχει σήμερα.

Τὸ γλυκοκύτταγμα, ὁσοδήποτε κι' ἂν ἔλεγαν ὅτι «ἂν εἰς ὅλα εἶνε νόμος, εἰς τὰ μάτια ὅχι ὁμως», ἦταν δοκουμένο γιὰ τὸν ἀδερφὸ τῆς ὁμορφῆς καὶ ὁ νέος ποὺ θ' ἀπεφάσιζε νὰ τὴν γλυκοκυττάξῃ ἔπρεπε νὰ εἶχε ξεγράψει τὴ ζωὴ του.

Ἡ γλώσσα, λοιπόν, τῶν ματιῶν δὲν ἦταν ἐν χρήσει, διότι ἐμύριζε... μπαροῦτι.

Μὲ λόγια, ἐξ ἄλλου, πάλι δὲν ἦταν εὐκολο νὰ γίνῃ ἐρωτική ἐξομολόγησις, διότι τίς περισσότερες φορές ἡ γλώσσα, παρ' ὅτι δὲν ἔχει κόκκαλα, ἔτσάκιζε τὰ κόκκαλα ἐκείνου ποὺ θὰ τὴν ἔκανε.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἐκφράσουν οἱ ἄμοιροι ἐρωτευμένοι τὸν πόνο ποὺ τοὺς ἔκαιγε τὰ στήθεια στὴ ρωμαντική ἐκείνη ἐποχή;

Νὰ γράφουν γράμματα; "Ε, αὐτὸ δὲ ἦταν κι' ἂν ἦταν! "Αν παρέπεφτε ἢ ἂν τῶδινε ἡ Διαμαντοῦλα στὰ χέρια τοῦ ἀδερφοῦ της... κλάψε με, μάννα, κλάψε με! Φόνος ἐπὶ τόπου με παρεπόμενα.

Ἦσαν δὲ τὰ παρεπόμενα διάφορα μαρτύρια, ἦτοι κόψιμο τῆς μύτης καὶ τῶν αὐτιῶν κι' ἄλλα ἀπερίγραπτα καὶ φρικιαστικά πράγματα, ὅπως τὸ γλύψιμο τοῦ ματωμένου μαχαιριοῦ...

Τὶ νὰ κάνῃ, ὁ κατακαυμένος ὁ "Ερωτας; "Ετσι ποὺ τὸν εἶχαν ζῶσει μὲ τὰ σπαθιά καὶ τὰ κουμπού-

ρια, σκέφθηκε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς φύλακές του.

Καὶ ἀνεκάλυψε μεθόδους, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ συνεννοῦνται τὰ ζευγάρια χωρὶς νὰ τὰ παίρνῃ μυρὼ διὰ κανεῖς.

Μιὰ ἀπὸ τίς μεθόδους αὐτὲς εἶνε τὸ «ἀλφάβητο τῆς ἀγάπης».

Εἶνε ἕνα εἶδος... κρυπτογραφικοῦ κώδικος, ποὺ τὸν ἐρήκαμε στὴ βιβλιοθήκη τῆς Βυτίνας, ὅπου εἶχε τὴν σοφὴ πρόνοια νὰ τὸ ἀπαθανάτισῃ, μαζὶ μὲ ἄλλα ὠραιότατα λαογραφικὰ στοιχεῖα, ἕνας παπῆς τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Σύμφωνα μὲ τὸν κώδικα αὐτόν, ὁ νέος ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ ἐρωτική ἐξομολόγησι, ἔγραφε σ' ἕνα χαρτί ἕνα ἄλφα. "Ἡ, συνθηθέστερα, ἐσκάλλιζε τὸ ἄλφα αὐτὸ στὸ δέντρο ποὺ θὰ περνοῦσε ἢ θλαχοπούλα ἢ τὸ ζωγράφιζε μ' ἕνα κάρθουνο στὸ κεφάλουρο ποὺ θὰ πηγαινε ἢ νέα νὰ πάρῃ νερὸ μὲ τὸ σταμνί.

Ἐκείνη, ἂν δεχόταν τὸν ἐρωτὰ του, ζωγράφιζε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλφα ἕνα δέλτα.

Ἀκολουθοῦσαν ἄλλα γράμματα τοῦ ἰδίου κρυπτογραφικοῦ κώδικος μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγένετο ἡ συνεννόησις... πλήρης. Τότε πιά εἶχαν φτάσει στὸ... ὠμέγα!

Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα, σὰς παραθέτομε δόκλῃρο τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἀλφάβητο, ἄγνωστο στοιχεῖο τῆς Λαογραφίας τῶν Νεωτέρων Ἑλλήνων:

Α λ φ α, θέλω ν' ἀρχινήσω
κι' οὐλα νὰ στὰ μολογήσω.
Β ἦ τ α, ἀληθινὰ σοὺ λέω
ὅταν σὲ θυμοῦμαι κλαίω.
Γ ἄ μ α, γράψε μου ἕνα γράμμα
πῶς θὰ κοιμηθοῦμ' ἀντάμα.
Δ ἔ λ τ α, δὲν σοὺ φανερώνω
τῆς καρδοῦλας μου τὸν πόνο.
Ε ψ ι λ ὁ μου κυπαρίσσι,
κάμε μας καλὰ τὴν κρίσι.
Ζ ἦ τ α, ζῶνομαί τὰ φίδια,
μὲ τὰ δυό σου μαῦρα φρύδια.
Η τ α, ἢ ἐσένα παίρνω,
ἢ ἀνύπαντρος πεθαίνω.
Θ ἦ τ α, θάνατο προκρίνω,
μὰ ἐσένα δὲν σ' ἀφήνω.
Γ ι ὠ τ α, γίνομαι γιοφύρι
νὰ περνᾷ τὸ τζουβαῖρι.
Κ ἄ π α, κάλλῃ μου γραμμένα,
καὶ στὸν κόσμο ἔακουσμένα.
Λ ἄ, λάμπει τὸ πρόσωπό σου,
τὰ μαλλιά σου κι' ὁ λαιμός σου.
Μ ἰ, μῆλο μου τοῦ Παραδείσου,
χάνομαι γιὰ τὸ κορμί σου.
Ν ἰ, νειὰ εἶσαι ὠραιότατη,
καὶ γιὰ σένα ὁ νοῦς μου ἔχάθη.
Ξ ἔ ν ο ς εἶμαι, ποῖος μὲ πιάνει
σὰν μὲ πάρῃ τὸ ποτάμι;
Ο μ ι κ ρ ὁ μου πορτοκάλι,
ποῖος σοὺ τᾶδωσε τὰ κάλλη;
Π ἄ ρ ε, κόρη, τὸ μαχαίρι
μὲ τὸ παχουλὸ σου χέρι.
Ρ ὁ δ ο εἶσαι καὶ μυρίζεις
καὶ τοὺς νειοὺς τοὺς δαιμονίζεις.
Σ τ ο ὕ ς χαιρετισμούς σου ἀπάνω
ὅσα ἔχω τὰ ξεχάνω.
Τ ὁ πουλί μου εἶν' μαζὶ μου
κι' ἔρχεται στὴν κάμαρή μου.
Υ ψ η λ ὁ μου γιασεμί μου,
ποὺ στυλώνεις τὸ κορμί μου.
Φ ὠ ς μου εἶν' τὰ δυό σου μάτια
κι' ἄς μὲ κάμουνε κομμάτια.
Χ ἄ ν ο μ α ι γιὰ τ' ὄνομά σου
ἔτοιμος στὸ πρόσταγμα σου.
Ψ ἄ λ λ ω, τραγουδῶ, φωνάζω,
γιὰ νὰ σὲ διασκεδάξω.
Ω! τὸ μέγα τελειώνει
κι' ἡ ἀγάπη μας στεριώνει.

Περὶ τὸν θέβαια νὰ σὰς ποῦμε ὅτι ὅλοι οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ἤξεραν φαροῖ τὴ σημασία ποὺ εἶχε τὸ κάθε γράμμα.

ΙΩ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Οἱ ἄδλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Πρὸς τὴν Καν Σουσούν

Τὸ ἔμαθον καὶ πάραυτα ὀρθὸς ἐξετινάχθην,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σύγκαιρα θαθέως ἐπλαντάχθην.
Ἡ ζαργανώδης γὰρ Σουσούν, μαντάμ ἰχθυοπώλου,
ἐζητεῖ μετὰ βλέμματος σφοδρῶς ὄνειροπόλου
ἐπίσημόν της ἐραστήν, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ φήμην.

Καλὰ, κι' ἐγὼ ποὺ ἤμην;
Γιατὶ, ὦ θῆλυ ἐξαλλόν, πομπῶδες καὶ στωμύλον,
δὲν ἀπετείνεσο σ' ἐμὲ γιὰ ν' ἀποκτήσῃς φίλον;
Ποῖος ἄλλος εἶνε, πλὴν ἐμοῦ, ὁ γόης τῶν γοήτων
καὶ κατακτάει τὰς γυναῖκες, ὡς ἄλλοτε ὁ Ζεὺς;
Ἴδου τί ἀπαραίτητον ἐν προκειμένῳ ἦτον
νὰ ξέρῃ ὁ βιογράφος σου, ὁ φίλτατος Ψαθεὺς.
Γοργῶς θὰ ἐξεπλήρωνον πᾶν κρύφιόν σου πόθον
καὶ πάσαν σου τρελλόεσσαν, ὡς λένε, Ἰλλουζινόν,
οὐδέποτε θὰ χτύπαγον ἐκ τοῦ θυμοῦ τὸν γρόνθον
καὶ θὰ μὲ ἐπετύγγανες, μωρή, ὡς ὀκκαζινόν.
Καθ' ὅτι εἶμαι γείτων σου, πλὴν τούτου, ὅσο νᾶναι
ἀρκούντως μοὶ ἀρέσκουσιν ἐμένα αἱ ζαργάναι.
Ἀλλὰ δὲν ἀπαλώσθηκεν ἡ πᾶσα εὐκαιρία.
Δι' ὃ σοὶ λέγω σήμερον: "Ω εὐγενὴς κυρία,
ἐλθέ νὰ συνενώσωμεν τὸν βίον μας γοργῶς
ἢ μᾶλλον νὰ συσμιξώμεν τὰς δύο μας σελίδας,
τὸν ρόλον κύκνου θάχω ἐγὼ, τοῦ πλέοντος ἀργῶς.
κι' ἐσὺ τὸν ρόλον Λήδας.

Θὰ εἶμαι λίαν ἄσορτὶ ἐγὼ εἰς τὸ πλευρόν σου
καὶ γεγονὸς θὰ ν' ἀποβῇ αὐτὴ σου ἡ ἀπιστία,
μὰ καὶ τὸν συγχεπίσασχλον καὶ κρύβον σύζυγόν σου
θὰ τὸν περιεπέσωμεν εἰς πλήρη ἀχρηστία.

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΤΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

ΥΠὸ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ποῦ πρόσχημα, ἡ μικρὴ θὰ εἶχε πάει ἀπὸ χαράματα οὐλῶς. Τάχα γιὰ νὰ ρωτήσῃ πῶς πλέκεται μιὰ φανέλλα ἢ κανένα ἄλλο ἱγὸ χειρο. Μὰ πῶς πολὺ γιὰ νὰ μάθῃ ἂν γύρισε αὐτὸς γερός ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ ἐκστρατεία του. Θὰ τὸν ἔβλεπε καὶ θὰ κοκκίνιζε, κι' οὐτε καὶ θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ. Μὰ αὐτὸς θὰ τῆς χαμογελοῦσε, καὶ ὅλη ἡ ἀσχήμια αὐτῆς τῆς νύχτας, οἱ φωνές, ὁ πόνος, τὸ αἷμα, θὰ ξεχνιότανε.

—Λάμπρο!
Σιγανὴ μὰ ἐπιτακτικὴ ἀκούστηκε πάλι πίσω του ἡ γυναικεία φωνή. Καθὼς ἐγύρισε ἀπότομα, ὁ Μπουκουβάλας εἶδε κοντὰ τοῦ δυὸ σκιές. Μιὰ μαύρη καὶ μιὰ κατάλευκη. Δυὸ γυναῖκες. Ὀλοτέλα σκεπασμένη ἢ λευκοντυμένη. Τῆς ἄλλης ὅμως τὸ πρόσωπο ἦταν ξεσκεπο, μαῦρο, ἀσχημο, γεροντικό.

—Τί θέλεις; ρώτησε ὁ καπετάνιος μὲ ἐκπληξι.
—Λάμπρο, εἶπε σιγὰ ἡ γοργὰ Ἀραπίνα. Ἀφῆσέ μας νὰ φύγωμε ἐμᾶς.

—Ποιὰ εἶσαι ἐσύ; ἔκανε μὲ μεγαλύτερη ἀπορία ὁ Μπουκουβάλας.
—Εἶμαι Ἀφρικανὴ καὶ μὲ λένε Σαχίνη. Μὲ πούλησαν μαζὶ μὲ τὴν κόρη μου σ' οὓς Τούρκους. Ὁ Θεὸς σου σοῦδωσε τὴν ἰδέα νὰ ἐπιτεθῇς ἀπόψε στὸ χαρεῖν τοῦ Σελήμη, καὶ νὰ νικήσῃς. Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἐχ-

θροὶ τοῦ ἐχθροῦ σου. Δόσε μας λοιπὸν τὴν ἐλευθερία μας.

—Δὲν εἰσάστε εὐχαριστημένες στὸ χαρὲ μι τοῦ Σελήμη, τοῦ καινούργιου Πασᾶ τῶν Σαλώνων;

—Κακὸς δὲν εἶναι. Ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία εἶναι γλυκειά. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς ἐσὺ καλύτερα ἀπὸ μένα. Ἡ γενιά σου ἀγωνίζεται χρόνια γιὰ τὴν ἐλευθερία, Λάμπρο Μπουκουβάλα.

—Καὶ ποὺ ξέρεις πῶς μὲ λένε; ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ νέος.

Ἐγέλασε ἡ γοργὰ καὶ τὰ λίγα δόντια τῆς ἐφάνηκαν ἀπαίσια.

—Ποῦ τὸ ξέρω; Ἐγὼ ὅλα τὰ ξέρω. Εἶμαι μάγισσα.

—Εἶσαι μάγισσα; ρώτησε τὸ παλληκάρι, κατῴντας τὴν μ' ἐνδιαφέρον.

—Ναί... Ὅλες οἱ γυναῖκες στὴ γενιά μου εἶναι μάγισσες.

—Κ' ἡ κόρη σου μάγισσα εἶναι; ρώτησε ὁ Μπουκουβάλας χαμογελώντας.

—Μαθαίνει, ἀποκριθῆκε σοδαρὰ ἡ γοργὰ Ἀφρικανή.

—Καὶ ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ περίφημη κόρη σου; ρώτησε εὐθύμα ὁ Λάμπρος.

—Εἰδὼ εἶναι, αὐτὴ! Ἀποκριθῆκε ἡ μάγισσα, δείχνοντας τὴ λευκοντυμένη σκιά.

Προχώρησε πρὸς αὐτὴν ὁ νεαρὸς ἀρχηγός, κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τῆς σηκώσῃ τὸ ἄσπρο πέπλο. Μὰ ἡ γερόντισσα ἐπρόλαβε καὶ τὸν σταμάτησε.

—Ἡ ἡμέρα ποὺ θ' ἀντικρούσῃς τὴ Χάμκω θὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς δυστυχίας σου, εἶπε ἡ γοργὰ Σαχίνη.

(Εἰκὼν γραφῆς Α. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ)

1ον

Τὸ θέμα τῆς ἱστορίας αὐτῆς τὸ πήρα ἀπὸ ἕνα παλὸ βιβλίον τοῦ Εὐγενίου Γέμενις, Γάλλου προξένου τῆς Ἑλλάδος στὴ Λυών. Καθὼς ἀναφέρει ὁ συγγραφέας, ὁδοιπορῶντας κοντὰ στὴν Ἀράχωβα, ἀκούσε τὸ θρύλο τοῦ τραγικοῦ ἐρωτὰ ἐνδὸς ἑακουσμένου κλέφτη τοῦ δεκάτου ἐξέδμου αἰῶνος, τοῦ Λάμπρου Μπουκουβάλα, μὲ μιὰ πεντάμορφη Ἀφρικανή, τὴ Χάμκω.

Ὅπως σὲ κάθε θρύλο, ὁ πᾶρχει κι' ἐδῶ καὶ ἀλήθεια καὶ μῦθος. Μὰ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἀλήθεια καὶ ποὺ τελειώνει ὁ μῦθος, δύσκολο νὰ ξεδιαλύνῃ κανεῖς.

Ἐνα μονάχα εἶνε βέβαιον. Πῶς τοὺς κλέφτες, τοὺς πρωτεργάτες τῆς ἐλευθερίας μας, τοὺς εἶδε πάντα σὰν ἡμίθεους ὁ λαὸς καὶ σὰν ἡμίθεους τοὺς τραγοῦδῃσε. Κι' ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες τοὺς θεοὺς τους, ἔτσι κι' οἱ νεώτεροι τοὺς ἥρωές τους, τοὺς περιβάλλουν καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τους μὲ μιὰ παθητικὴ καὶ τραγικὴ πολλὰς φορὲς αἴγλη.

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΣΚΕΠΑΣΜΕΝΗ ΣΚΙΑ

—Λάμπρο!

Τινάχτηκε ὁ Μπουκουβάλας ξαφνιασμένος. Μετὰ τὴν πρώτη του νίκη, τὴν ὥρα ποὺ τὰ παλληκάρια του ἐμάζευσαν τὸ λάφυρα, αὐτὸς εἶχε ἀφήσει τὴ σκῆψι του νὰ ταξιδεύῃ ἐλεύθερη μέσα στὴ νύχτα. Αἱ ταξίδι πῶς γλυκὸ δὲν εἶχε ἡ σκῆψις τοῦ εἰκοσάχρονου ἀρχηγοῦ τῶν παλληκαριῶν τῆς Ἀράχωβας, παρὰ τὸ σπῆτι του, ὅπου θὰ τὸν ἐπερίμενε ἡ χήρα ἢ μάννα του, κι' ἡ Ἀρετὴ. Σίγουρα, ναί, θαῖσενε καὶ τὴν Ἀρετὴ στὸ σπῆτι τῆς μάννας του. Μὲ κα-

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τὰ καμένα τὰ παιδιά, ἀλήθεια... Καί τί δέν τούς ἔχομε ψάλλει ἀπ' αὐτῆς τῆς στήλης! Ἀρχίσα νὰ τὰ λυπάσαι. Τώρα μάστιγα πού ἔρπον οἱ γιορτές κι' ἔχουνε τόσοι μπλεῖδες σὺν κεφάλι τους! Πού ἡ μὴν τους μέριμνα εἶνε πῶς θὰ καλοπεράσουν τὰ σπινθάρια τους... Πού κυττάνε πῶς θὰ ἐξοικονομήσουν καὶ τὴν δεκάρα γιὰ τὴν διαθεσίμου γιὰ τὴν καλο-περάσι τῆς οἰκογενείας. Γιὰ σκεφθῆτε τὸ, ἀλήθεια! Τρομερὰ συντηρητικὸ! Τὰ σκέπτο-μας ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ μάτια μου δορυκύνουν. Νὰ δὲν κρατῆται ὅλα κλάψα... Ἀς μὴν τὰ θέλωμε ὅλα δικά μας... Αὐτὸ ἔλεγα καὶ χθὲς τὸ βράδυ στὴ φίλῃ μου τὴν Λέλα, πού ἤθελε νὰ μὲ πείσει πῶς καὶ οἱ γιορτές δὲν εἶνε παρὰ γιὰ τοὺς ἀνδρες. Τὴν δρῆκα μελαγχολικὴ καὶ συνωφρυνμένη σὺν σπινθάριας.

—Τὶ συμβαίνει, Λέλα μου;
—Τὶ συμβαίνει μ' ἐρωτᾷς; Πού ἔρχονται Χριστούγεννα καὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...
—Καὶ γιατί;
—Ὁ ἀνδρὸς μου δὲν εἶνε καλὰ. Ἐχει καλέσει καμμιά δεκαριά μουσαφίρηδες γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ φῶν σὺν σπινθάριας. Ἐλεῖ, λέει, νὰ τοὺς περιποιηθῶ γιατί εἶνε ὅλοι ἐργήτες καὶ δὲν ἔχουν οἰκογένεια!

—Ἐ, αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ ἀνδρὸς σου ἔχει καλὰ κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα.
—Μιλάς σέβαστα ὁλοκαθ' ἑαυτὸν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνου δὲν ἐφύλαξαν οἰκογένεια, πρέπει νὰ τὰ πληρώσω ἐγὼ; Ἐρεῖς τί δὲ πῆ νὰ περὶ ποιητῆς δέκα ἀνθρώπους ἐπὶ πλεον; Ὅτι περᾶς τὴν παραμονὴν κι' ὁλοκληρὴν τὴν ἄλ-λη μέρα σὴν κοῦζινα!

—Ἐ, ἴπην τοῦ χαλᾶς τὸ χατήρι... Κι' ἐκείνος θὰ καμῇ τόσα ἐξόδα...
—Τὸ τόσο δὲν θὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι. Θὰ λυώσω στὰ πόδια μου ἀπ' τὴν κούρασι, ὡς πᾶς γίνεται κάθε Χριστούγεννα. Ἐκείνος κι' οἱ φίλοι του θὰ καλοφάνε καὶ θὰ κα-λοπιάσει κι' ἐγὼ γι' ἀνταμοίωσι. Σὲ κάθε «πῆγαινε-ἔλα» μέρα σὴν τραπέζια ὁ ἀκούω: «Γιὰ σου, χοροὶ μου γυναικοῦλα! Μπράβο... Νὰ μὴν ζήσης!»

—Ἐ, εἶνε κι' αὐτὸ μιά ἡθικὴ ἱκανο-ποίηση.
—Πάντως, ἂν θέλῃς, περάσει τὴν ἄλλη μέρα νὰ μὴν κάμῃ συντροφιά γιὰ σὲ, γούρα θάμει κρεδατομένη. Ἐ, ἐκείνος θὰ λείπῃ... Εἶνε καλεσμένος σὲ κάποιον γλέντι «ἄν γκαρσόν».

—Ἐφύγει σκεπτικῇ, λέγοντας μέσα μου πῶς ἡ Λέλα εἶνε λίγο υπερβολικὴ.
—Στὸ ὄρομο, συνήτησα τὸ φίλο μου τὸν Ἀντώνη.
—Γιὰ ποῦ τόσο εἰσθητικὸς; τὸν ἐρώτησα.
—Πᾶν νὰ εἰσπράξω κατὰ λεφτὰ πού μοῦ χρωστῶνε. Χριστούγεννα ἐλπίεις, κι' ἔ-χομε ὑποχρεώσεις. Οἱ ἀδελφές μου ζητᾶ-νε λεφτὰ γιὰ τουαλέτες, παπούτσι, «Ἀχ, ἐρεῖς οἱ γυναῖκες».

—Ἐρεῖς δικηὸν τοῦ ἀπῆντησα, γιατί ἡ σπουδὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού ἔδειχνε γιὰ τὴν τουαλέτα καὶ τὰ παπούτσι τῶν ἀ-δελφῶν μου μὲ εἶχαν συγκινήσει ὥς τὰ κα-τεῖοθα τοῦ εἶνε μου.
—Τὸν ἀφῆσα καὶ προχώρησε, ἀφού τοῦ ἔ-σφιξε τὸ χέρι μὲ συγκίνησι «θέλοντας» κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τὸν συγχωρᾷ γιὰ τ' ἀ-δελφικά του αἰσθήματα.

Συμπέτασε, μετὰ δέκα λεπτά, νὰ συναν-τήσω μίαν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀντώνη.
—Πᾶν στὸ ράφτι μὸς εἶπε, νὰ πλη-ρώσω τὸ κουτόμυ τοῦ Ἀντώνη. Δὲν τοῦ δί-νω τὰ λεφτὰ σὺν χέρι γιατί θὰ τὰ κατα-θῶν σὺν σπινθάριας καὶ θὰ μείνῃ ἀπληροῦς ὁ ράφτις. Εὐτυχῶς ἔχομε διπλὸ μισθὸ αὐ-τὸ τὸ μῆνα ἀπὸ τὴν Τροία.

Δαγκώθηκε καὶ δὲν εἶπα τίποτε, γιατί ἐσκέφθηκα πῶς ὁ καυμένος ὁ Ἀντώνης μπορεῖ νὰ ἐτοιμάξῃ κάποιον ἐκπληξὴ σὺν ἀδελφῇ του.
—Σήμερα τὸ πρωὶ ξυπνῶκα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καταστήματα τῶν Ἀμερικανῶν νὰ ψωνίσω κρέα. Ἐκεῖ ὄρθκα τὸν κ. Χ... μὲ μιά ση-μείωσι στὸ χέρι, νὰ δινῇ παραγγελίες σὺν ὑπὸπληλο «Δόξα τῷ Θεῷ» εἶπα μέσα μου ἐνὰ πῶν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἔστρωσε καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ἦξερα πῶς τὸ παράνομο τῆς γυναικὸς τοῦ ἦσαν πῶς δὲν ἤθελε νὰ ψωνίσῃ ποτὲ ὁ ἴδιος, οὔτε ἐκατὸ δράμιμα τυρί.
—Σὺν μ' ἀντίκρουσι, τὸν εἶδα νὰ στενοχω-ρῆθῃ λιγάκι καὶ νὰ ξεροθῆξῃ. «Ἀσυνήθι-στη».

ΤΕΧΝΗΤΑ ΦΟΤΕΡΑ

Γιὰ τὴν Κατὰκίλη τοῦ ἔξωτος

Οἱ «ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ» ΜΑΓΟΙ

Ἡμερώματα. Αὐγὴ ἥσυχη, γεμάτη γλυκεῖες ὑποσχέσεις. Οὔτε ἕνα φύλ-λο δὲν κουνιέται. Χλιμιντρίσματα ἀλό-γων ταράζουν τὴν ἥσυχη ἀτμόσφαιρα καὶ σὲ λίγο ἡ πράσινη ἔκτασις γεμίζει ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ἀνδρες κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως, ἄλλοι μὲ πλούσια κι' ἄλλοι μὲ φτωχικὰ σελάχια σὺν μέ-ση, κοπέλλες σκεπασμένες μὲ χρυσοκέν-τητα τοιμητῆρια καὶ γυναῖκες μὲ ταιδιά σὺν ἀγκαλιὰ, προχωροῦν σιγανὰ, φο-δισμένα, ψιθυρίζοντας καὶ πλησιάζον-τας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κάποια στιγμὴ, ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων φθάνει σ' ἕνα χέρσο στρογγυλὸ ἀνοιγ-μα καὶ σὶναιπλὰ σχηματίζει κύκλον γύ-ρω ἀπ' αὐτό. Πιὸ πέρα τὸ ποτάμι κυ-λᾷ μουρμουρίζοντας τὰ θαλὰ νερά του καὶ εἶνε ὁ μόνος ἡχος πού ἀκούεται τώρα.

Περνοῦν λίγες στιγμὲς σιωπῆς ἀκό-μα, πού ὁ ἕνας κυττάζει μ' ἀγωνία τὸν ἄλλον, ὅποτε μιά δυνατὴ φωνὴ ξεσχι-ζει τὸν ἀέρα:

—Ἐρχεται!

Σύσφωκα τὸ πλῆθος γονατίζει μὲ μιὰς, ἐνῶ ψιθυροὶ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χεί-λη ὅλων...

Πιὸ πέρα ἀκούεται τώρα ὁ ἡχος κου-δουνιῶν πού ρυθμίζονται ἀπὸ τὸ σιγανὸ βαρὺ δάδισμα ζώων.

Κανεῖς ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος δὲν γυρίζει νὰ δῇ πίσω του καὶ ὅμως ὅλοι καταλαβαίνουν ὅτι φθάνει τὸ τετράτρο-χο πού σέρνεται ἀπὸ τὰ γνωστὰ τους κατὰμαυρα, σὰν πίσσα μαύρα, δυνατὰ βῶδια.

Τὸ τρίξιμο τῶν τροχῶν ἀκούεται τώ-ρα διπλά τους, καὶ καθὼς τὸ πλῆθος, γονατισμένο πάντα, συμμαζεύεται πρὸς μιά πλευρά, τὰ μαύρα δυνατὰ βῶδια περνοῦν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πού ἀφῆσαν μέσα σὴν χέρσα ἔκτασις.

Οἱ ἀνδρες μαύρουν μηχανικὰ τὰ σε-λάχια τους, οἱ γυναῖκες σφίγγουν πε-ρισσότερο τὰ παιδιά σὴν ἀγκαλιὰ τους, μὰ κανένας δὲν σηκώνει τὸ κεφά-λι νὰ ἰδῇ...

Μιά πλούσια μυρωδιὰ λιθωντοῦ καὶ θυμιάματος γεμίζει τώρα τὴν ἀτμόσφαι-ρα κι' ἐνῶ τὰ βῶδια μόνον μὲ τοὺς φο-δισμένους κι' αὐτοὺς ὁδηγούς τους βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο κύ-κλο, μιά προχειρὴ σκηνὴ ἀπὸ πολυχρῶ-μα χράμια στήνεται σὴν μέση...

Κανεῖς καὶ πάλι δὲν τολμᾷ νὰ ση-κώσῃ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν σκηνή, μὰ μό-νο ἕνας ψιθυρὸς, ἀκούεται ἀπὸ τὰ στό-ματα ὅλων:

—Ἡ μάγισσα!...

Ἐξω ἀπὸ τὴν σκηνὴ ἕνας ἀνδρὸς μὲ μακρὰ ἀνακατεμένα γένεια, πού δὲν φαίνεται νὰ εἶνε Θεσσαλός, μὲ καρφω-μένα τὰ μάτια σὲ μιά σχισμὴ θλίπει μέσα σὴν σκηνή...

...Μιά ὁμορφὴ γυναῖκα ἐκεῖ μέσα ἀρ-χίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ πετᾷ σὲ μίαν ἀκρὴ τὰ φορέματά της... Σὲ λίγο εἶνε γυμνὴ. Τίποτε δὲν σκετάζεται τὸ καλλίγραμμο σῶμα της. Τὰ μάτια τοῦ ξένου ἀνοι-γουν περισσότερο καὶ μιά φρικίσια διατρέχει τὸ σῶμα της. Ἡ γυμνὴ γυ-ναῖκα παίρνει ξαφνικὰ στὰ χέρια της ἕνα λυχνάρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνυψοῦνται ὁ μυρωδάτος καπνὸς τοῦ λιθωντοῦ κι' ἀρχίζει νὰ προσφῇ ἀκατάληπτα ἀέ-ρια. Μένει σὴν στάσι αὐτὴ λίγες στι-γμὲς καὶ μετὰ, μέσα ἀπὸ ἕνα κινῶν-τροπὸν ἕνα μικρὸ δοχεῖο καὶ χώνει τὸ χέρι μέσα σ' αὐτό... Ἐνα ὑγρὸ στάζει τώρα ἀπὸ τὰ δαχτυλὰ της καὶ μὲ ἀρ-γὴς ρυθμικὲς κινήσεις ἀρχίζει ν' ἀλεί-φῃ τὸ γυμνὸ τῆς κορμὶ, ἀπὸ τὰ πόδια ὡς ἐπάνω. Ὁ ξένος, πού παρακολου-θεῖ ἀπὸ τὴν σχισμὴ, νομίζει πῶς θὰ τρελλαθῇ. Ἡ ἀναπνοὴ του πνένεται, ὁ τρόμος ἀπλώνεται σὺν πρῶτοπὸ του. Καὶ ὅμως θλίπει καθαρά. Φεραῖ, πᾶν-πολλά φτερά φυτρώουν ξαφνικὰ σὺν γυμνὸ κορμὶ τῆς γυναικὸς πού κρύβουν σιγὰ-σιγὰ τὴν γυμνὰ της. Ὁ ξένος εἶνε ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ, μὰ ἕνα ἀλλοκοτὸ κρᾶξιμο τὸν προλαμβάνει μέσα ἀπὸ τὴν σκηνὴ πού ἀπότομα, ὡς διὰ μαγείας, μὲνι ἀδεία...

Τρομαγμένα τὰ συναγμένα ὁλόγυρα πλῆθος ὑψώνουν τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐ-πάνω, καὶ τότε ἀρχίζουν πάλι οἱ ἐπὶ κλή-σεις εἰς τὸν Θεό, ἐνῶ τὸ ρόδινο φῶν τοῦ αὐγῆς ἱσκιώνεται ἀπὸ ἕνα πελάσιο ὄρειο μὲ ἀπλωμένες τὶς στερνοὺς, πού ζυγιάζεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλῆθος...

Μέσα σὴν σκοτεινισμένη φαντασία τῆς ἐποχῆς, ἀμέτρητους αἰῶνες τὴν ὑ-ψωθὴν ἡ πρώτη πτητικὴ μηχανή κι' ἀρ-κετὲς φυσικὰ χιλιετηρίδες ἀπὸ σήμερα, ἡ κατακτήσις τοῦ ἀέρος εἶχε ἦδη συν-τελεσθῇ...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

— Ἄλλο! Ἐσὺ εἶσαι Νίτσα;... Ἐδῶ Εὐα. Μπράβο, ὦρα τὰ κατὰφες... Ἐ, καμὲς τὸν ἀνδρὸς σου ἔταν πρῶτης τάξεως νοικοκύρη. Τὸν εἶδα τὸν καμμένο σὺν Χου-τεῖα νὰ...

— Λάθος ἔκαμες, μὲ διέκοψε ἡ φωνὴ τῆς φίλης μου. Ὁ ἀνδρὸς μου ἐφυγε σήμε-ρὰ τὸ πρωὶ γιὰ μίαν ἐπείγουσα δουλειὰ σὴν Θεσσαλονικὴ θὰ γυρίσῃ μετὰ ὅκτω μέρες. Σκέψου πῶς θὰ κάνω ἁλοπούγεννα μοναχὴ μου...

— Ἐ, καὶ πῶς δὲν πῆγες κι' ἐσὺ μαζί; εἶπα, γιὰ νὰ πῶ κάτι.
— Ὅτι εἶνε τριμερὰ ἀπασχολημένος μὲ κάτι πελάσι τοῦ πού θάρρουν ἀπ' τὴν Ρου-μανία. Σκέφτομαι μάλιστα νὰ κλείσω τὸ σπινθάρει καὶ νὰ μείνω σὺν Φάληρο μὲ τὴν μαμά. Ἐτοί, ἀλλοῦτε, μείναιμε σὺμφω-νο καὶ μὲ τὸν ἀνδρὸς μου.

— Στὸ Φάληρο εἶπες; Δὲν μένει σὴν Κηφισίᾳ ἡ μαμά σου;
— Ὅχι, χριστιανὴ μου... Ἡ μαμά εἶνε τρεῖς χρόνια πού μένει τώρα σὺν Φάληρο. Ἀφῆσα τὸ ἀκουστικὸ κι' ἐμακάρισα τὴν τύχη τῆς ἀτυχῆς φίλης μου, πού διατάχκε νὰ μὲ διακόψῃ καὶ νὰ μὴ πῇ πῶς ἔκανα «λάθος».

— Ἀδελὰ μου, δὲ γινώσκουν πρόξενος συμ-φορὰς. Μὰ... Τί λέω; Ὁ καυμένος ὁ κ. Χ... μπόρεῖ καὶ ν' ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του μερικὲς ὥρες γιὰ νὰ ψωνίσῃ γιὰ τὴν... πε-θερά του!

ΕΥΑ

ΕΡΩΤΕΣ... ΣΤΟ ΒΟΥΝΚΟ

ΠΟΝ ΠΑΡΑΣΥΡΟΝ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΕΙΣΜΑ

Ἐῖσαι ὁ τελευταῖος μου ἔρως, λέει ἡ Καίτη σὺν νέου πού τὴν συνοδεύει ἀπόψε.

Ἐρως ὀλίγων ὥρων. Ἐ-πειτα θὰ φύγῃ αὐτός. Καὶ θάρθῃ ἄλλος. Κι' εἶσαι κυλὰ ἡ ζωὴ τῆς Καίτης, σὰν θολό, δουρκομένο ρυάκι.

Κάθετα μὲ τὸν ἀποψινὸ της συνοδὸ ἕνα γαλακτοπω-λεῖο, πού διανυκτερεύει. Ἐ-κεῖ κάπου, σὺν γύρω τῆς Ὀ-μονοῖας. Τὰ ἡλεκτρικὰ νυστά-ζουν. Τὸ πρόσωπο τῆς παρα-στρατημένης νέας, κάτω ἀπὸ τὰ στρώματα τῆς πούδρας καὶ τοῦ ροῦζ, εἶνε πᾶν κουρασμέ-νο. Νοιώθει αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ βάρος τῆς ζωῆς της. Τί πε-ριεργὸ, νὰ ἔχῃ τόσο βάρος μιά ἀδεία ζωὴ!...

Θέλει νὰ κρῖνῃ τὴν πλῆξῃ της μὲ ψευτικὲς τρυφερότητες, πού ἐκδηλώνει σὺν πρόσκαι-ρο φίλο της. Τὸν λέει «τελευ-ταῖο της ἔρως».

—Καὶ ὁ πρῶτος σου ποῖος ἦταν; τὴν ρωτᾷ μὲ ἀρκετὴ θ-ναυσότητα ἐκείνος.

—Ὁφ, καὶ μὲν! Τί πῆγες νὰ σκεφθῇς; Θαρρεῖς πῶς ἔ-χω τόσο γερὴ μνήμη, γιὰ νὰ θυμάμαι τὸν πρῶτο μου ἔρ-ωτα;

Ἐνα παγερὸ γέλιο συνο-δεύει τὰ λόγια της.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ξε-χάσῃς, τῆς ἐπαναφέρει ὁ νέος.

—Τώρα; Πρὸ πολλοῦ.

—Πές μου λοιπὸν τὴν ἱστο-ρίαν σου.

—Τί περιεργοὶ πού εἶσαι ὅ-λοι οἱ ἄνδρες! Ὅλοι τὴν ἱ-στορίαν μου κάνουν. Μὰ ἐγὼ, νεαρό μου, δὲν μοῦ ἀρέ-σει νὰ σκεφτομαι περασμένα πράματα.

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ, ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ;...

Ὁ νέος δὲν ἐπιμένει. Μὰ ἐκείνη γίνεται σκε-πτικὴ. Ἡ ὥρα εἶνε περασμέ-νη, τὸ κέντρο ἥσυχον καὶ τὸ παρελθὸν τὴν πλανεῖ. Ἡ ἀ-νάμνησις φουσκώνει τὴν καρ-διά της. Καὶ τὴν κάνει, τέ-λος, νὰ ξεσπάσῃ σὲ μιά πνευ-μένη διήγησι.

—Ἐξ ἄλλου, λέει, ὁ πρῶτος μου ἔρως ἦταν πολὺ ἀστεῖος. Ἐκοκλινέτε, μετρεθεύονταν, τᾶ-χανε. Ὅτι πῆς ἦταν καὶ μικρός.

Ἦταν τότε δεκαοχτὶ χρονῶν. Ἐγὼ ἤμουν δυὸ χρονία μι-κρότερη. Τὰ σπινθάρια μας ἦταν

πλάι, πλάι. Οἱ κῆποι μας συνῶ-γευναν.

Θυμάμαι τὴν πρώτην φορὰ, πού μ' ἐπίασε δειλὰ - δειλὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ ὅτι μ' ἀγαπᾷ. Δὲν τὰ κατὰφερνε ὁ κακομοῖρης. Μὰ πῆρε κουράγιο καὶ μοῦ εἶπε: «Σ' ἀγαπᾷ, Κατερίνα», μοῦ εἶπε. Στὸ χωριὸ μ' ἔλεγε Κα-τερίνα.

Πηδοῦσε τὸν φράχτη τοῦ κῆ-που μας. Ἐγὼ τὸν ἐπερίμενα κάτω ἀπὸ μιά μεγάλη σκυλιά. Ἐκεῖ συναντιόμασταν ὅταν σουρούπωνε, καὶ προσέχαμε μὴ μᾶς ἀντιληφθῇ κανεῖς. Μι-λούσαμε σιγανὰ, σχεδὸν ἀπὸ μέσα μας. Καὶ ἡ ὥρα περνοῦ-σε...

Στὸν κορμὸ τῆς σκυλίας ἔ-

τὴν ὁμορφιά μου. Διαρκῶς μὲ μένα τὰ εἶχε. Μ' ἔλεγε «πριγ-κηποπούλα τοῦ χωριοῦ» κι' ἔ-να σωρὸ ἄλλα τέτοια. Μὰ κα-νεῖς δὲν τὸν παρεξηγοῦσε. Ἦ-ταν πολὺ εὐγενικὸς ἀνθρώπος.

Ἡ ΧΙΜΑΙΡΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἐθρῖσκε πῶς δὲν ἦμουν καμωμένη νὰ ζήσω σὺν χωριῷ.

Ἐσὺ, μοῦλεγε, πρέπει νὰ πᾶς σὲ μιά μεγάλη πόλι, νὰ ζήσης σὰν ἀνθρώπος. Ἐδῶ θὰ χαντακωθῇ, Καίτη.

Αὐτὸς μὲ πρωτόβγαλε Καί-τη. Μοῦ περιέγραψε τὰ καλὰ τῶν πόλεων, τὰ μεγάλα σπιν-θάρια, τοὺς πλατεῖς δρόμους,

Οἱ ἱστορίες τῶν παραστρατημένων γυναικῶν ξεκι-νοῦν ἀπὸ δύο σημεία: Ἀπὸ τὴν προδοσία ἐνὸς ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ ἕνα σφάλμα, σὺν ὁποῖον παρεσῶρθη ἡ καρδιά τῆς παραστρατημένης. Καὶ σὲς δυὸ περιπτώσεις ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος εἶνε ἕνα ὥραίο καὶ ποιητικὸ εἰ-δύλλιο. Αὐτὰ τὰ εἰδύλλια, πού ἀποτελοῦν τοὺς φω-τεινοὺς προλόγους ἀθλίων καὶ τραγικῶν ἱστοριῶν, αὐτοὺς τοὺς δυνατοὺς ἔρωτες, πού παρέσυραν γυναι-κές σὺν δοῦρκο, θὰ διηγηθοῦμε σὴν νέα σειρά, πού ἀρχίζομε σήμερα.

Ἄν θὰ εἶνε οἱ διηγήσεις μας γραμμένες μὲ τὸν τρόπο ρωμαντικῆς μυθιστοριογραφίας, τὸ ὕλικό τους ὅμως, συγκεντρωμένο μὲ πολλὸν κόπο, εἶνε πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὸ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

κεῖνος ἔχαρε μιά μέρα μὲ τὸ σουγιά του μιά καρδιά. Καὶ μέσα ἔγραψε τὰ ὀνόματά μας.

Ὅχι ὁλόκληρη. Τ' ἀρχικὰ γεγάμματα μονάχα. Τὸ θυμά-μαι σὰν νὰ ἦταν χθές.

Κρατᾷ σὺν χέρι τῆς ἕνα μα-λυθάκι. Καὶ τὸ παίζει σὺν δα-χτυλὰ της. Μιλώντας, ἔωγα-φίξει σὺν μάρμαρο τοῦ τραπε-ζιοῦ μιά καρδιά. Τὴν ὁβύνει ἔπειτα κι' ἐξακολουθεῖ:

—Φταῖο, βέβαια, κι' ἐγὼ. Μὰ φταίει κι' ἐκείνος. Ἀλλὰ πάλι δὲ βαρύνει! Δὲν φταίει κανεῖς. Ἐτοί ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ. Ἄν δὲν ἐρχόταν ἕνας Καλαματιανὸς σὺν σπινθάριας ἐκείνο τὸ καλοκαίρι, θὰ ἦταν ἄλλοιως τὰ πράματα.

Στὸ χωριὸ μου πηγαίνουν παραθεριστὲς ἀπὸ ὅλες τὶς πο-λιτεῖες πού εἶνε σὺν κάμπο τῆς Μεσογείας. Εἶνε ὁρενὸ καὶ ὕγιενὸ χωριὸ. Ἐκείνη τὴν χρονία, νομιόμασε κι' ἐμεῖς ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ μας σ' ἕναν ἐργοστασιαρχὴ ἀπὸ τὴν Καλαμάτα.

Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ἄν-δρας, ἀδύνατος καὶ χλωπός. Μιλοῦσε πολὺ ὁμορφα. Ἐβρι-σκε ὥραία λόγια, νὰ παινεύῃ

Ἐτρεξα σὺν ἀγαπημένο μου.

—Ὁ κύριος Κλέαρχος, τοῦ εἶπα, δέχεται νὰ μᾶς πάρῃ καὶ τοὺς δυὸ σπινθάρια. Θέ-λεις νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ πᾶμε νὰ ζήσωμε σὰν ἄν-θρωποι;

—Καὶ πῶς μὲ ξέρεῖ ἐμένα ὁ κύριος Κλέαρχος; ἐρώτησε αὐτός.

—Νά! Μοῦ πρότεινε σὴν ἀρχὴ νὰ μὲ πάρῃ μόνη μου. Μὰ ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι σ' ἀγα-πῶ καὶ τότε ἐσκέφθηκα νὰ μᾶς πάρῃ καὶ τοὺς δυὸ.

—Ἄ, εἶσαι; Σοῦ ἐπρότεινε νὰ σὲ πάρῃ σὴν Καλαμάτα;

—Ναί, γιατί;

Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀνά-ψει ἀπὸ τὸ θυμό. Τὰ μάτια του ἀστραφταν.

—Μὲ τὸν κύριο Κλέαρχο, μοῦ φώναξε, δὲν ἔπρεπε νὰ-χῃς καμμιά κουθέντα.

—Γιατί;

—Αὐτὸ πού σοῦ λέω!...

—Εἶσαι τρελλός.

—Ἄν μάθω ὅτι τοῦ ξαναμί-λησες, δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω.

—Γιατί νὰ μὴν τοῦ μιλήσω; Ὁ ἀνθρώπος θέλησε νὰ μᾶς φανῇ χεῖρισμος. Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι πόρπει νὰ δεχθῶμε. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περάσω ὅ-λη μου τὴν ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ ἄ-γερο μέρος.

—Τότε νὰ πᾶς μὲ τὸν κύ-ριο Κλέαρχο. Μ' αὐτὸν ται-ριάζεις.

Εἶχα κι' ἐγὼ θυμώσει. Κι' ἀπάνω σὴν παραφορὰ μου, τοῦ εἶπα:

—Ναί, θὰ πάω, ἀφού ἐσὺ θέλεις νὰ μείνῃς χωριάτης σ' ὅλη σου τὴν ζωὴ...

Μ' ἐκύτταξε ἄγρια. Κάτι πῆγε νὰ πῇ. Μὰ κρατήθηκε. Κι' ἀπότομα μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε.

«ΘΑ ΤΟΥ ΔΕΙΩ ΕΓΩ...»

Ἡ κείνη κίχλας τὴν ἴδια ὥρα μὲ μανόμωσα, πού τοῦ εἶπα αὐτὰ τὰ λό-για. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἐστεῖλα μιά φίλη μου νὰ τοῦ πῇ νάρθῃ τὸ βράδυ σὺν μένος πού συναντιόμασταν. Μὰ δὲν ἦρθε. Τοῦ ξαναπαρήγγειλα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἦρθε. Τὸ πείσμα του κρατοῦσε ἀκόμα.

Τὴν τρίτην ἡμέρα βόηκα μιά πρόφασιν καὶ πῆγα μόνη μου σὺν σπινθάριας. Οἱ θάβρινα εὐ-καιρία νὰ τοῦ μιλήσω ἰδιαι-τέρως καὶ νὰ

γύρισα στο σπίτι μου έξω φρενών. "Όστε τέτοιος ήταν; Καλά! Θα τοΰδειχνα έγω. Από τα νευρα μου έκλαιγα κι' εδάγωνα τα χείλη μου με λύσσα. Υπέφερα πολύ. Ο κύριος Κλέαρχος κατάλαβε ότι κάτι είχα.

—Δεν πρέπει να στενοχωρηθώ, μου είπε. Έσύ έχεις, άμα θέλεις, όλον τον κόσμο δικό σου.

Η φωνή του ήταν γλυκειά. "Ενοιωθα κάποια παρηγοριά να τον άκούω. "Υστερα από λίγο, έπρόσθεσε πιδ γλυκά, σχεδόν με συγκίνηση:

—Αύριο φεύγω, Καίτη.

Τί μουθε τότε, δεν ξέρω. Μια ιδέα, ρελλή. Μια σκέψις πεισματάρικη και έξωφρενική:

—Κύριε Κλέαρχε, του είπα, με παίρνετε μαζί σας;

Τό άλλο πρωί είδα για τελευταία φορά το χωριό μου. Δεν τό ξανάειδα από τότε. Κι' ούτε θα τό ξαναϊδώ...

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΤΗΦΟΡΟ

Η φωνή της έκόπηκε από τη συγκίνηση. Αναστέναξε. Και κατόπιν ξανάρχισε:

—Στην Καλαμάτα πέρασα καλά τον πρώτο καιρό. Ο Κλέαρχος ήταν καλός μαζί μου. Μούφτιαξε ένα σωρό φορέματα. Μου πήρε και δασκάλα στο σπίτι. Τίποτε δεν μούλειπε. Μα κάθε τόσο ή σκέψις μου ξαναγύριζε στο χωριό, κοντά στο νέο, που είχα άγαπήσει. Γιατί να φανή τόσο πεισματάρης, τόσο σκληρός μαζί μου;

Υστερα από όκτώ μήνες ο Κλέαρχος πέθανε. Ήταν ρυματικός. Την ίδια μέρα ή αδελφή του, που δεν μ' έχωνε, μ' έδιωξε από τό σπίτι. Τότε κατάλαβα πόσο δύσκολη ήταν ή θέσις μου. Τί να έκανα; Να γυρνούσα στο χωριό; Κάλιο θα τό είχα να πέθαινα. Όλα είχαν χαθή πια για μένα.

Εμπλέξα πρώτα μ' έναν δικηγόρο, που μου τον είχε συστήσει ο Κλέαρχος. Έκείνος μ' έφερε στην Αθήνα. Κατόπιν έγνώρισα άλλους, πολλούς. Ούτε τα όνόματά τους πια δεν θυμάμαι. Όνόματα, όνόματα, ένα σωρό όνόματα! Τους ξεχάσα όλους. Τώρα τελευταία έπαψα και να ρωτώ πως τους λένε και τί άνθρωποι είναι.

Αφηρημένη γράφει με τό μολυβάκι στο μάγμαρο του τραπέζιού.

—Δε θαρύνσαι! λέει ύστερα από μικρή σιωπή. Έτσι είναι, νεαρέ μου, ή ζωή. Μήπως εσένα ξέρω πως λένε;

—Τόν Δήμο όμως τόν θυμάσαι πάντα, της λέει ο συνοδός της. Αυτόν δεν θα τόν ξεχάσης ποτέ.

—Ποιόν Δήμο; ρωτά ξαφνιασμένη.

—Τό χωριατόπαιδο, που πρωταγάπησες.

—Πώς τό ξέρεις ότι τόν έλεγαν Δήμο; Εγώ δεν στο είπα. Δεν τό λέω ποτέ αυτό τό όνομα.

—Τό έχεις γράψει όμως στο μάγμαρο του τραπέζιού.

Και ο νέος της έδειξε ένα σημείο, όπου αφηρημένη, παίζοντας με τό μολυβάκι, είχε χαράξει τό όνομα του ανθρώπου που άγάπησε.

Όνομα πεθαμένο πια γι' αυτήν! Όνομα αγαπημένο, τό όνομα του πρώτου και μοναδικού έρωτά της, που καθώς ήταν γραμμένο επάνω στο μάγμαρο, θαρρύνσε πως είχε χαραχθή σε ταφόπετρα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ

Μετά τόν πόλεμο του 1919, ό όποιος υπήρξεν ό καταπληκτικώτερος όλων γιατί έβλεπε κανείς από την μια μέρα στην άλλη τόν πλούσιο να γίνεται φτωχός, τόν άπένταρο να κολυμπά στα έκατομμύρια, δύο άνθρωποι κουβέντιζαν ένα άπόγευμα στο δάθος μιας αύλης: ό ένας ήταν κοντός και παχύσαρκος, ήταν ό ιδιοκτήτης μιας άποθήκης κρασιών που εύρισκετο μέσα στην αύλη εκείνη. Ήταν ένας νεόπλουτος που είχε κάνει έκατομμύρια πουλώντας ζύδι στον στρατό για κρασί. Ο άλλος ήταν ψηλός, εύσωμος, αθλητικός.

—Ακούστε με, κύριε, πρέπει να με καταλάβετε, έλεγε ο δεύτερος.

—Σας λέγω ότι δεν έχω δουλειά για σάς.

—Μά δεν μπορείτε να με άφήσετε να φύγω έτσι, πρέπει να πάω ψωμί σε τρία παιδιά. Θα κάνω ό,τι θέλετε, ό,τι και νάναι.

—Ναι, ό,τι και νάναι! Όλοι σας τα ίδια λέτε έως ότου άρχισετε και έπειτα τα φορτώνετε στον πετεινό! Έξ άλλου, εκείνοι που λένε ότι τα κάνουν όλα, αυτοί δεν είναι ικανοί για τίποτε.

Ο άλλος όμως δεν άποθαρρύνόταν.

—Ελπίζω να μη συμβή τό ίδιο και με έμένα. Σας είπα ότι έχω άπόλυτον ανάγκη να έργασθώ. Είμαι ένας κατεστραμμένος. Είχα άλλοτε ένα μεγάλο κτήμα. Κατόπιν αναγκάστηκα να γίνω υπάλληλος παντοπωλείου, έπειτα έκφορτωτής, ύστερα περιοδεύων αντιπρόσωπος.

—Όλα αυτά καλά, αλλά δεν σας χρησιμεύουν σε τίποτε στο μαγαζί μου εάν έπιμένετε να σας προσλάβω. Ξέρετε να πλένετε μπουτίλλιες;

—Ξέρω! είπε ο άλλος κατενθουσιασμένος από την πρόταση.

—Τότε σας προσλαμβάνω... Και δείχνοντάς του ένα σωρό άδειανές μπουτίλλιες του κρασιού, εξακολούθησε:

—Για την ώρα είναι αυτές εδώ. Έχετε 20 φράγκα, εάν μου τις καθαρίσετε όλες ως τό δράδυ. Για αύριο θα ιδούμε.

Ο άλλος έβγαλε άμέσως τό σακκάκι του, σήκωσε τα μανίκια του πουκαμισιού του και έκανε ν' άρχιση την δουλειά.

Ο πάτρων όμως τόν σταμάτησε.

—Κύτταξε, του είπε, όχι σπατάλη στο νερό. Δεν μου είπες όμως τό όνομά σου.

—Χάρρυ Μπώρ!

—Γάλλος;

—Μά νομίζω! Γεννήθηκα στο Μονρούζ.

Έτσι ξανάρχισε την ζωή του μετά τόν πόλεμο ό μεγάλος Χάρρυ Μπώρ. Όπως είπαμε, άλλοι ανέθηκαν και άλλοι κατέθηκαν. Πολλοί άπ' αυτούς που ανέθηκαν ξανακατέθηκαν, πολύ λίγοι δ-

μως από εκείνους που κατέθηκαν ξανα-
νέθηκαν. Με πόσους κόπους όμως τό
κατώρθωσαν. Και έν τούτοις, ό καθαρι-
στής τών μπουτίλλιών δεν ήταν άγνω-
στος ως καλλιτέχνης πρό του πολέμου.
Είχε παίξει στο «Γκράν Γκινιόλ», στο
«Άντουάν», με τόν Ζεμιέ, στο «Άτενέ»,
στην «Φέμινα», στο «Παλαί Ρουαγιαλ»
στο «Φολί Μπερζέρ» και σε πολλά άλ-
λα μέρη. Έπαιξε ακόμη και σε μια ά-
πό τις πρώτες βουδές ταινίες, την «Κό-
ρη του Ρακοςυλλέκτη», με τόν Μπαρον-
τσέλλι, τόν Πρένς (Ριγκαντέν), την Μι-
στεγκέτ. Κανείς όμως δεν είχε καταλά-
βει την άξία του. Εύτυχώς που δεν ή-
ταν τότε της ανάγκης. Έπαιξε στο
θέατρο από άγάπη προς αυτό. Ήταν
πλούσιος, είχε τό πατρικό του κτήμα,
όπως είπε και στον νεόπλουτο κρασέ-
μπορο. Μόνο ό Ζεμιέ είχε καταλάβει
τί έκρυβε ό αθλητικός εκείνος νέος...
Ήρθε όμως ό πόλεμος, ή καταστροφή.
Φυσικά ό Μπώρ δεν θα ξαναέβαινε
πλένοντας μπουτίλλιες προς 20 φράγκα
την χιλιάδα. Αναγκάστηκε λοιπόν να
άλλαξη επάγγελμα, να κάνη ό,τι του
τύχαινε καλύτερο και πρό παντός έπι-
κερδέστερο.

Μια μέρα τόν συνήντησε τυνάϊς ό
παλιός του φίλος, ό Ζεμιέ. Ο μεγάλος
τότε σκηνοθέτης και ήθοποιός θυμήθηκε
τόν καλλιτέχνη του έσφιξε τό χέρι και
τόν έκάλεσε στο σπίτι του για να φάνε
μαζί και να συζητήσουν.

—Δεν θα ξαναγύρισης πια εκεί που
εργάζεσαι, του είπε. Σε κρατώ! Και
του προτείνει ένα πενταετές συμβόλαιο.
Ο Χάρρυ Μπώρ έφίλησε από την χα-
ρά του τα χέρια του Ζεμιέ.

Ο Μπώρ ήταν όμως μεγάλος καλ-
λιτέχνης και όλοι οι μεγάλοι είναι άνη-
συχα πνεύματα, δεν μπορούν να μεί-
νουν για πολύ στο ίδιο μέρος. Ο Χάρ-
ρυ Μπώρ έργαστηκε ένα χρόνο με τόν
Ζεμιέ. Τόν δεύτερον όμως άρτισε να
στενοχωριέται. Ο Ζεμιέ τό άισθάνθηκε.

—Βλέπω ότι στενοχωριέσαι! Έ,
λοιπόν, δεν σε κρατώ. Τό συμβόλαιό
μας δεν υπάρχει πια.

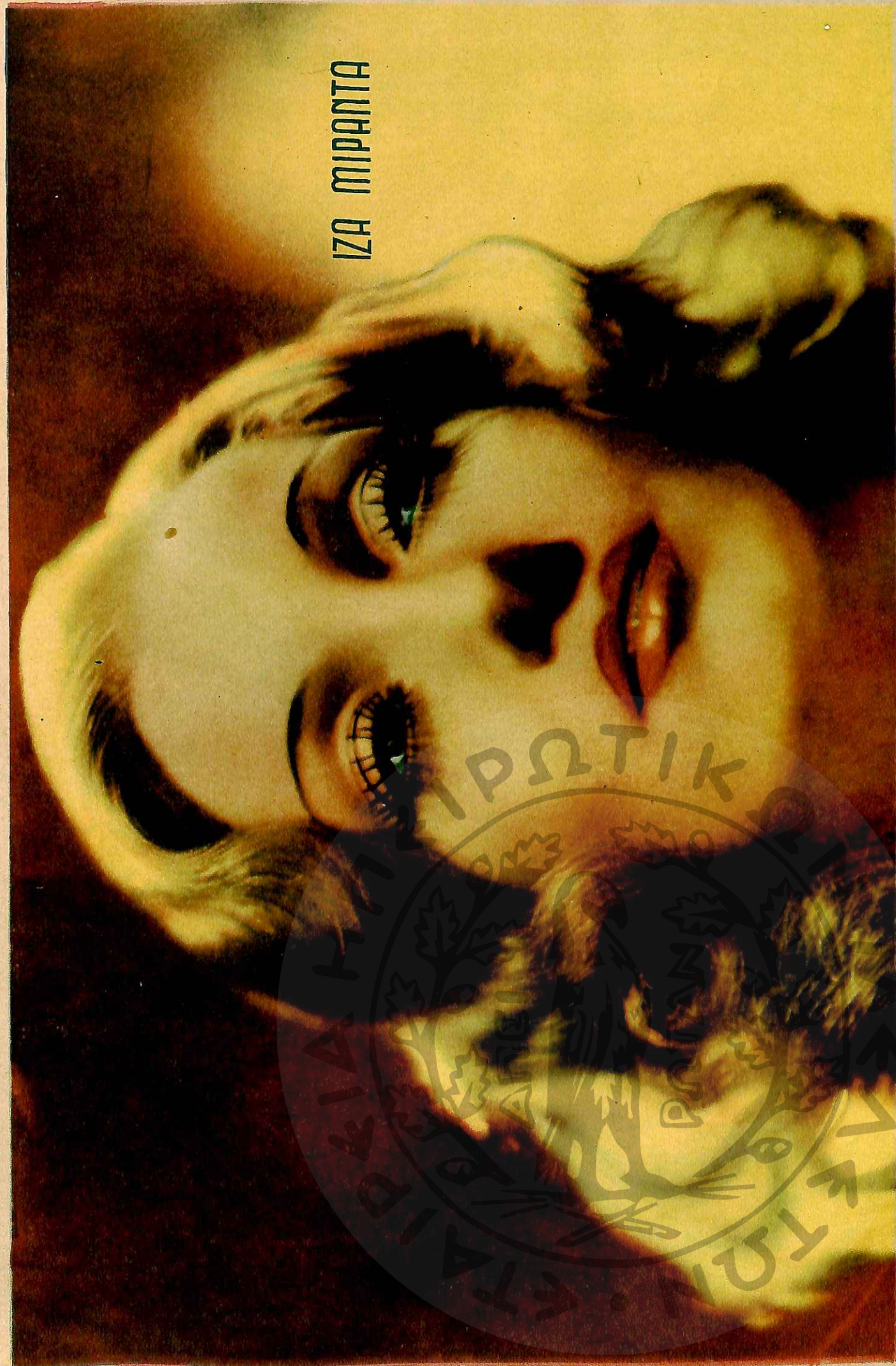
—Επειτα;... Έπειτα τόν βλέπουμε σε
όλα τα Παρισινά θέατρα, όχι πια γιατί
δεν μπορεί να μείνη για πολύ σ' ένα
μέρος, αλλά γιατί τό ένα τόν διεκδικεί
άπό τό άλλο. Είναι πια ό μεγάλος Χάρ-
ρυ Μπώρ, ό καλλιτέχνης που μπορεί
να παίξη κάθε ρόλο: Τραπεζίτης, όπως
στον «Ρότσιλντ», διάσημος χειρούργος,
όπως στο «Αυτός ό παληοκανάνιας»,
φαροφύλακας όπως στο «Χαμένο Ά-
κρωτήρι», πανδοχεύς όπως στην «Δίκη
της Μαίρης Ντούγκαν», βασιλεύς, Τσά-
ρος άσωτος και θηριώδης, όπως στον
«Ίβάν τόν Τρομερό» και τόν «Πατριώ-
τη», άρχηγός Κοζάκων στο «Τάρας
Μπουλμπας», «Μπετόβεν» στην όμώνυμο
ταινία, είναι πάντοτε στον ρόλο του, ά-
ψογος, τέλειος, καταπληκτικός!

Ο Χάρρυ Μπώρ προτού παίξη με-
λετά βδομάδες όλόκληρες τό πρόσωπο
που θα ύποδυθ. Μπορούσε ες να
παρακολουθ. τους χειούργους τών νο-
σοκομείων να πλένουν τα χέρια τους,
προτού άρχίσουν μια έγχείρησι. Έτσι,
όταν τόν ίδ.ητε κατόπιν στον ρόλο αυ-
τό, δεν θα μπορούσε να άποφύγετε την
σκέψιν ό,τι μπορούσε ό καλλιτέχνης να
είχε σπουδάσει πρώτα χειούργος

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΤΑΙΝΙΑ

Έπειτα από μακράν άπουσία, άπ.ε
τόν κινηματογράφο, ό Χάρρυ Μπώρ έ-
γύρισε λίγες ήμέρες πρό της έναρξ.ως
του πολέμου μια μεγάλη ταινία. Πρό-
κειται περί του γνωστού έργου του Ρο-
ζε Φερντινάν «Ο κ. Εισαγγελεύς». Είς
την ταινία αυτή θα έμφο.νισθ. για πρώ-
τη φορά ό γυιός του Χάρρυ Μπώρ, ό
Σεσίλ Γκράν, παρά τό πλευρόν του
Χάρρυ Μπώρ, πρωταγωνιστούν επίσης
ή χαριτωμένη Μπέττυ Στόκφιλντ, ή Ζάν
Πρεβώ, ή Μαργκερίτ Ντεβάλ, ό Πιζάνι
και πολλοί άλλοι καλοί καλλιτέχνες.
Από τό έργο.ν αυτό είναι παρμένη ή
άνωτέρω δημοσιευομένη φωτογραφία
του μεγάλου καλλιτέχνου.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

το μεταξύ της παρισινής αριστοκρατίας... Ένωσ' μ' αυτό, την υπόθεσι της έγκλη- μοτικής αποπειράς που έγινε έναντιόν σας, κύριε ντ' Ωμόν.

Ο Γκοντράν μ' όλο που συγκρατήθηκε πάλλ, ώστόσο δεν υπόρσε ν' αποκρύψη τη χλωμάδα που άπλωνόταν στο πρόσωπό του.

Έξω ότ' ό Γενικός Εισαγγελέας των Παρισίων, έσπευσε νά προσέβη ό Μα- ρσιάλ, απέφασσε νά μ' έμπιστευθή την ά- νάκρισι της υποθέσεως αυτής και είμαι διατεθειμένος κ. ντ' Ωμόν, ν' αφιερώσω σ' αυτήν τόν χρόνο και την δραστηριότητά μου μέχρις ότου βρεθ' ό ένοχος και ή δικαιοσύνη μπορέσ' ν' ακολουθήσ' την πορεία της... Και τώρα, κύριε ντ' Ωμόν, δέν μου μένει παρά ν' αποσυρθώ...

Δέν μπορέτε νά φύγετε άπόψε! έπε- νέβ' ή Λευκή προχωρώντας μ' αποφαι- στικό ύφος πρδς τόν Μαρσιάλ. Άλλωστε τίποτε δέν άποδεικνύει ότ' επέκει νά άγα- πητή μου κ. Μπερέν ν' αφήσ' τό περίτε- ρον πού ό πατέρας μου κι' εγώ είμαστε εύτυχεϊς διότι της τό προσφέραμε... Γιατί θέλετε νά βάλετε τέλος στη φιλοξενία πού ή μητέρα σας δεχόταν σπίτι μας; Και για- τί σεϊς ό ίδιος άκόμη θέλετε νά έλευθερω- θήτε από την προστασία, για την όποία πρδ όλίγον μιλούσατε; Σας βαρύνει λοι- πόν τόσο ή προστασία αυτή ώστε νά μην μπορήτε νά την υποφέρετε, ούτε μιá μέ- ρα περισσότερο;

Ακούοντας κανείς ή νέα αυτή νά μι- λή με τόν έλεύθερο αυτό, μαζί δέ και κά- πος εϊρηνικό τόνο, δέν θά μπορούσε ά- σφαλώς ποτέ νά υποπτευθ' ότ' αυτή και ό πατέρας της διέτρεχαν τόν μεγαλύτερο κίνδυνο.

Η Λευκή έξόρθεσε αμέσως την θρασύ- τητά της μέχρι τού νά φαντασθ' ότ' ή θά μπορούσε ν' άποτρέψ' τόν κίνδυνο αυτό. Και παίρνοντας ξαφνικά μιá πραγματικά τολμηρή άπόφασι, είπε με φωνή δειλή, προσποιουμένη συγκίνηση και τρυφερότη- τα πού, βέβαια, δέν ένοιωθε:

—Ήλθα με την πρόθεσι νά σας κάμω μιá έκμυστήρεσι, κυρία Μπερέν, μιá από τις έκμυστηρεύσεις έκεϊνες πού εϊνε τόσο γλυκιές στη καρδιά των κοριτσιών και πού πάντοτε αγαβάλλομε νά κάνομε...σάν νάταν έγκλημα ν' αγαπά κανείς και νά τό λέγη.

Δέν καταλαβαίνω τί θέλετε νά πήτε, δεσποινίς Λευκή! άποκρίθηκε ή Τυφλή.

Η κόρη τού Γκοντράν δέν τάχασε. Έ- παιξε, τόσο για λογαριασμό δικό της όσο και τού πατέρα της, τό τελευταίο της ά- του, όπως ενόμιζε, και ήταν άσφασιμέ- νη νά περδίσ' ό. Με υποκριτικό λοιπόν ύ- φος, άφού πλησίασε περισσότερο την Φραγκίσκα, άρχισε νά της έκμυστηρεύ- εται τόν πρδς τόν Μαρσιάλ έρωτά της και κατέληξε ζητώντας από την κυρία Μπε- ρέν τό χέρι τού γιου της.

Η Τυφλή πού άκουσε με υπερβολική κατάτληξι την αίτησι αυτή:

—Μά ό γάμος αυτός εϊνε άδύνατον νά πραγματοποιηθ' έ, δεσποινίς, κατ'όρθωσε νά πη στο τέλος.

—Όχι, δέν εϊνε άδύνατον, τίποτε δέν εϊνε άδύνατον στη γυναίκα πού αγαπά, ά- ποκρίθηκε ή Λευκή σέ ζωηρότερο τόνο. Βέβαια, ό πατέρας μου θέλησε νά γέρη όντιροήσεις, αλλά ό έρως μου τις ένίκη- σεν. Ο πατέρας μου δέχεται!

—Πώς... ό κ. ντ' Ωμόν! φώναξε μ' έκ- τληξι ή Τυφλή.

—Ναι, αγαπητή μου κ. Μπερέν, ό κ. ντ' Ωμόν, ό πατέρας μου, συναινεί νά δεχθ' τόν κ. Μαρσιάλ ως γαμπρό, κι' εγώ έρ- χομαι νά σας ρωτήσω άν με δέχεσθε ως κόρη σας.

Ο Γκοντράν έθεώρησε κατάλληλη την

στιγμή νά επέμβη:

—Ναι, καλή μου Φραγκίσκα, δέχομαι και πιστεύω ότ' ή έσύ δέν θά θελήσ' νά καταστρέψ' την εύτυχία της Λευκής μου. Έξω πόσο καλή εϊνε ή ψυχή σου.

Η Τυφλή εξακολουθούσε νά μένη κα- τάτληξη κι' άκούοντας με πόσο ίκετευτι- κό και φιλοφρονητικό τόνο της μιλούσε ό Γκοντράν, ένοιωθε νά της άνεβαίν' τό αί- μα στο κεφάλι, καθώς θυμόταν τά ύβρι- στικά λόγια πού έξεστόμισε πρδ λίγη ώρα.

Δέν άπαντ' έ, Φραγκίσκα; έπέμενε ό Γκοντράν.

—Ο Μαρσιάλ πρέπει ν' άπαντήσ' έ, άπο- κρίθηκε ή Τυφλή.

Ο νέος πού έμενε κατάτληκτος κι' αύ- τος από τη στάσι αυτή τού προστάτου του, βρισκόταν σέ φοβερή άμηχανία.

—Μαρσιάλ, επενέβη τώρα ή Λευκή βλέ- ποντας ότ' αυτός σιωπούσε, δέν άπαντ' έ;

—Άλλά δεσποινίς, κι' εγώ ό ίδιος δέν ήξερα ότ'...

—Ότ' όσ' αγαπούσα;... Ά, όχι κύριε Μαρσιάλ, μη λέτε ψέματα. Σας όμολόγη- σα πόσο σας αγαπούσα, όπως όμολόγησα ότ' ήταν τό όνειρο της ζωής μου νά γίνω σύζυγός σας, έξηκολούθησε ή Λευκή σέ φλογερό τόνο.

Ο Μαρσιάλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήσ'.

—Όστε Μαρσιάλ; ρώτησε ή Λευκή.

—Άκουσα ότ' είπε ό κ. ντ' Ωμόν, ά- ποκρίθηκε τώρα ό νέος μ' εύγενικό αλλά και σταθερό τόνο. Κι' άπαντ' ό έκεινον πού άπ' έρεξε ευεργέτης για την μητέρα μου και για μένα, ότ' τό διάβημα πού κάνει τη στιγμή αυτή εϊνε τέτοιας φύσεως ώστε νά με κολακεύη και μαζί νά με εκπλήττ'... Τό βέβαιο όμως εϊνε ότ' ήταν τόσο άπρόοπτο αυτό και βρισκόμαι σέ τέτοια πνευματική κατάσταση, πού θάταν άπερισκεψία έκ με- ρους μου ν' αφήσω νά παρασυρθ' από μιá πρώτη έντύπωσι και νά δεχθ' ν' αναλάβετε ρητή ύποχρέωσι άπέναντί μου...

—Άλλά εϊνε ή πιό μεγάλη μου έπιθυμία, Μαρσιάλ.

—Και δέν ήρθαμε παρά γι' αυτό! πρόσ- θεσε ό Γκοντράν.

—Κι' αύριο ίσως θά λυπηθ' ότ' δέν άρν' ήθηκα, μέχρις άποδείξεως τού έναντί- ου, σέ πράγμα πού θά μου έπιτρέψ' νά θεωρ' ως φανταστική έστ' ή δεσποινίς ντ' Ωμόν.

—Τί άπόδειξι θέλετε για την εϊλικρίνειά μου, Μαρσιάλ; Τί περισσότερο θέλετε νά σας π' άπ' ότ' όσ' είπα; Μάθετε λοιπόν ότ' άν δέν γίνω σύζυγός σας, θά γίνω κα- λογερή!

Η τυφλή είχε σηκωθ' Κι' άπλώνοντας τά χέρια προσπάθησε νά φθάσ' τόν γιού της.

—Μαρσιάλ, είπε, δέν μπορώ νά υποφέρω μεγαλύτερη συγκίνηση. Κι' άφού άποκρί- θηκες ότ' ήφέλιες ως τίμος άνθρωπος δέν μάς μένει πιά παρά νά φύγωμε.

—Ναι, μητέρα, αυτό θά κάμωμε τώρα ά- μέσως...

Ο Γκοντράν ντ' Ωμόν έμεινε κυριολε- κτικώς καταφοβισμένος. Η Λευκή όμως δέν θέλησε νά όμολόγησ' ότ' νικήθηκε.

Τό μυθιστόρημα - έκπληξις
πού σ' έπιφυλάσσομεν:
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
«Ρομπιστάν»
Μετ' όλίγα τεύχη

—Όστε λοιπόν, φώναξε με όρμή, φεύ- γετε, κύριε Μαρσιάλ!

—Μιρέπει, δεσποινίς!

—Φεύγετε άπ' όσα σας είπα;

—Εϊνε καθήκον μου νά σας δώσω τόν καιρό νά σκεφθ' έτε.

—Εστ'... έκαμε με στεναγμό! Πρδν ό- μως χωρισθ' έ, υποσχέθηκε μου, κ. Μαρ- σιάλ, άν δέν εϊνε εύγενής άποφυγή ή από- φασίς σας, ότ' αύριο θάρθετε στο μέγαρό μας για νά μάθετε, άν καθώς λέτε, άλ- λαξα γνώμη.

—Σας τό ύπόσχομαι γι' αυτόν! φώναξε ή Τυφλή περνώντας τό μπράτσο της κάτω άπ' τού Μαρσιάλ.

Άλλά τη στιγμή εκείνη επανέλαβε την έπίθεσί του ό Γκοντράν, γιατί περισσότερο από την κόρη του, κατάλαβε τώρα, την ά- νάγκη ότ' έπρεπε νά κρατήσ' όπωσδήποτε τόν Μαρσιάλ.

—Όχι, όχι! φώναξε πιάνοντας τό χέρι της Φραγκίσκας. Δέν μπορώ νά σας έπιτρέψ- ω στην κατάσταση πού βρισκόσθε νά φύ- γετε αυτή την ώρα.

—Κι' όμως θέλωμε και πρέπει νά φύγω- με, κ. ντ' Ωμόν, άντεϊτε σταθερά ή Φρα- γκίσκα. Και τη φορά αυτή δέν ύπακούω μόνο στο γιού μου αλλά αντίθετα, θά τόν ένθαρρύνω νά επιμέν' στην άπόφασί του, άν τυχόν θελήσ' νά ύποχωρήσ' στην έπι- θυμία σας.

Και άποτελαινόμενη πρδς τόν γιού της:

—Πήγαινε, λοιπόν, παιδί μου, νά βρ' ές άμάξι!

Μιλώντας δέ άμέσως πρδς τόν Γκον- τράν:

—Τό μόνο πού σας ζητώ κ. ντ' Ωμόν, είπε, νά έπιτρέψ' στην Διονυσία νά έ- τοιμάσ' κάτι μικροπράγματα πού θέλω νά πάρω.

Στό μεταξύ ή Λευκή μόρσε ν' ανταλ- λάξ' με τόν πατέρα της μερικες λέξεις χαμηλόφωνα κι' άμέσως ό Γκοντράν έλ- λαξε τακτική.

Δέν τολμ' πιά νά επιμέν' έ, είπε, με πικρία, άφού άρνείσθε νά κατοικήσετε περισσότερο καιρό σπ' ότ' μου, κυρία Μπε- ρέν, αλλά δέν θά έπιτρέψ' νά βασανι- σθ' έ με κανένα πληρωμάξι. Θά πάτε με τό κουτέ μου, πού θά όδηγήσ' ό Άρσι- μπάλντ.

—Άρσιμπάλντ, φώναξε. Ζεζ' ές άμέ- σως.

Ο Ιπποκόμος, πού είχε παρευρεθ' στη σημαντή συζητώντας με την Διονυσία, ύ- πήκουσε άμέσως.

Φεύγοντας όμως διέκρινε τόν Ζωζό- πού, συμμαζεμένος πάντοτε πίσω από την πόρτα, δέν είχε χάσει ούτε λέξι από την συζήτισι.

Κατά διαταγήν τού Γκοντράν, πήγε και ή Διονυσία με την κυρία Μπερέν, νά προε- τοιμάσ' τά δέματα και κατά τό διάστη- μα αυτό ό Γκοντράν, ή κόρη του κι' ό Μαρσιάλ, έμειναν θυθισμένοι στις σκέ- ψεις τους.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΜΑΞΙ...
Σέ λίγο ήλθε ό Άρσιμπάλντ ν' ανα- γείλ' ότ' τό άμάξι ήταν έτοιμο κι' ό Μαρ- σιάλ με τη Φραγκίσκα πού ξαναγύμισε με τά δέματα, χαιρέτησαν και βγήκαν.

Κι' όταν τό άμάξι ξεκίνησε ό Ζωζό, πού παραφύλαγε κρυμμένος, κατ'όρθωσε νά πηδήσ' σ' ό πιανά έλατήρια όπου σ' έβ' όπ' έ, όσο μπορούσε καλύτερα και βυθι- σθηκε στις σκέψεις του.

Μόλις ό Μαρσιάλ βρέθ' έπ' τέλους μόνος με τη μητέρα του, άφησε ό δύστυ- χος νά ξεσπάσ' ό πόνος του, πού άνα- γκασθηκε ν' αποκρύψ' όλη τη διάρκεια των δυσκόλων ώρών πού πέρασε.

(Ακολουθεί)

Ο βασιλιάς των Μυκηνών Ηλεκτρί- ων, έπειδή επρόκειτο νά έκστρατεύσ' έ- ναντίον των Ταφίων και Τηλεβόων για νά τους τιμωρήσ' γιατί σκοτώσανε τά παιδιά του, ώρισε τόν άνεψιόν του Άμ- φιτρώνα—τόν γιού τού άδελφού του βασιλιά της Τίρυνθος Άκταίου—έπίτρο- πον τού βασιλείου του και τού έμπιστεύ-θηκε την κόρη του Άλκμήνη, την όποιαν τόν έξώρισε νά φυλάξ' παρθένον, ως νά γυρ' έπ' από τόν πόλεμον.

Ήταν ή προτίμησις αυτή άλλως τε, ή συνέπεια της έκτιμήσεως πού τού είχε για την ύπηρεσίαν πού τού προσέφερε: Για- τί ό Άμφιτρώνας είχε κατορθώσει νά πά- ρη πίσω από τούς Ταφίους και νά φέρ' σ' ό Μυκήνας από την Ήλιδα, όπου τό απέβιβασε, τό κοπάδι των βοδιών πού τού είχαν έκεινοι άρπάξει. Κατ' άτυχ' όμως, σύμπτωσι, ένα βώδι θέλησε νά φύ- γ' κι' ό Άμφιτρώνας τού πέταξε τό ρό- παλό του. Έκείνο κύτπησε τό ζώον στα κέρατα, άλλ' αναπήδησε μ' όρμή, πέτυχε τόν Ηλεκτρώνα κατακέφαλα και τόν έ- ξάλωσε νεκρόν.

Τό δυστύχημα αυτό θορηκε άφορμή ό Σθένης, ό άδελφός τού σκοτωμένου, και τόν έδιωξε άπ' τις Μυκήνες. Πήρε τό βασιλείο κι' άνάγκασε τόν Άμφιτρώ- να νά καταφύγ' με την Άλκμήνην σ' ό Θήβας, όπου τόν υποδέχθηκε ό Κρέων.

Η Άλκμήνη ήτανε μιá θελκτική νέα, κι' ό προστάτης έξόριστος, νικημένος ά- π' τόν Έρωτα, ζήτησε νά την κάνει γυ- ναίκα του. Άλλ' εκείνη, πού έφερε την δύ- ναμι της όμορφιάς της, τού άπήντησε πώς τότε μόνον θά τόν έπαιρνε, άν τι- μωρούσε αυτούς πού τόν σκότωσαν τ' άδέλ- φια της: άξίωσε δηλαδή νά κάνει την έκστρατεία πού ματαίωσε ό σκοτωμός τού πατέρα της.

Ο έρως έμπνέει τις τολμηρότερες πρά- ξεις: γιγαντώνει την δύναμι και δίνει τό θάρρος στην επιτέλεσι άλλων, και σέ μόνη την σκέψι των όποιων, πολλές φο- ρές, ήλιγγιά ό νους τού ανθρώπου. Ο Άμφιτρώνας δέχθηκε νά κάνει έναν πό- λεμον για την αγάπη της, κι' έζήτησε την ένίσχυσι τού Κρέωντος, ό όποιος τού ά- πήντησε πώς τότε μόνον θά τού την έ- δινε, άν έκείνος τόν βοηθούσε πρδν νά έ- ξοντώσ' μιá άγρια άλεπού, πού είχε τρο- μοκρατήσ' τας Θήβας. Με την βοήθειαν τού τρομερού σκύλου Κεφάλου, τόν ό- ποιον έφερεν άπ' τας Άθήνας ό Άμφι- τρώνας, έξωνώθηκε ή άγριαλεπού: ύστερ' άπ' αυτό έγινε κι' ή έκστρατεία κατά των Τηλεβόων, των όποιων έλεηλάτησαν τά άμορφα νησιά στο Ίόνιον πέλαγος.

Όμως δέν ήμπορούσαν νά κυριεύ- σουν την Τάφον, την όποιαν ύπεσώσα- ξε με πείσμα ό άθάνατος Πτερέλαος. Άλλά ή κόρη τού Κομαιθώ, έρωτεύθηκε τρελλά τόν Άμφιτρώνα και συγκατέ-θηκε νά τού κόψ' τη χρυσή κόμη πού τόν έκανε άθάνατον, ή όπερ τό πιθανώτερον,

νά τού κόψ' τόν λάρυγγα. Ύστερ' άπ' τόν θάνατόν του, τό νησί κυριεύθηκε. Άλλ' ή Κομαιθώ, πού πρόσδεσε τόσο ά- τιμα τόν πατέρα της, έπρεπε νά τιμωρη- θ' άπ' τούς νικητές άστυρά, κι' ό Άμ- φιτρώνας την κατέδικασε εις θάνατον κι' έξεδέλεσε την ποιήν με τό χέρι του.

Άλλ' όταν γύρισε σ' ό Θήβας, άφ' ού παρέδωσε τά νησιά στους συμμαχούς του, δοκίμασε όδυνηρή έκπληξι.

Η ώραία Άλκμήνη, για την όποιαν έλ- χε κάνει όλόκληρον πόλεμον, τόν ύπεδέ- χθη ψυχρά. Κι' όταν της παρεπονέθηκε πού τόσο γρήγορα τόν λημόνησε, και δέν δοκίμαζε καμιά συγκίνηση πού τόν έβλεπε, εκείνη άπήντησε:

—Πώς; Δέν καταλαβαίνω. Μήπως τώ- ρα ήλθες; Σ' έχεις πού μένει τρεις νύ- χτες μαζί μου...

Ο Άμφιτρώνας άπολήσθηκε. Ποιός έλ- χε κάνει την θέσι του στην άγκαλιά της ώραίας μνηστής του; Χωρίς νά ειπ' τίποτα, ρώτησε τόν μάντιν Τειρεσίαν, κι' αυτός τόν έβεβαίωσε πώς ό άνδρας πού έξαπάτησε την Άλκμήνην, ήταν ό Ζεύς! Άλλ' έκείνος δέν τό παραδέχθηκε. Ο Ζεύς μπορεί νά ήτανε μέγας θεός, άλλ' όχι και σύντροφος σέ παρθενικες κλίβες. Πίστεψε πώς ή γοητευτική έξαδέλφη του είχε έρωτευθ' κάποιον άλλον, τόν και- ρόν πού αυτός πολεμούσε γιατί τού τό ζήτησε, κι' απέφασσε νά της επιβάλ' την τρομερή ποιήν νά καθ' ζωντανή!

Αναψε λοιπόν μεγάλη φωτιά και διέ- ταξε νά αναψε μόνος του έπάνω στην ψη- λότερη κορυφή της Οίτης και κάηκε ζον- τανός, έπειδή δέν μπορούσε νά υποφέρ' τους πόνους πού τού προσέβησε ένα που- κάμισο πού τούσπειλε ή Μεγάρα, ή γυ-

ψυχή τού άποθηριωμένου έρωμένου, και νά τόν πείσ' πώς δέν ήταν ύπεύθυν' της άτιμίας της. Έκείνο τό κορμί πού τ' άν- τικρουσμά του προκαλούσε άλλοτε τά πιό ήδονικά όνειροπολήματα, μεγάλωνε τώρα την άγριότητα της ζήλειας του, έπειδή αυτό τό ώραίο κορμί τό είχανε σφίξει δέθ' έλα χέρια, τρεις όλόκληρες νύχτες. Έκείνα τά μάτια, πού τόν τυροπολούσαν άλλοτε κι' έκείνα τά δάκρυα πού λυγίζα- νε την ψυχή του, τούφερναν τώρα την πρέλλα και πρόσταζε νά την ρίξουνε στη φωτιά για νά καθ' ζωντανή.

Άλλ' εκείνη τη στιγμή ξεσπασε ή κα- ταιγίδα, πού άπειλείτο από τόσην ώραν. Σάν ν' άνοιξαν οι άσκοι τ' ουρανού, άρ- χισε νά πέφτ' βροχή σάν καταρράκτης, κι' έσβυσε τη φωτιά. Τά περιδ' έπλήθη πού είχανε μαζευθ' νά παρακολουθήσου- νε τό μαρτύριο της κόρης τού Ηλεκτρί- ωνος, έσπευσαν νά έξηγήσουνε τόν κα- τακλυσμό ως θεία επέμβασι. Ασφαλώς ό μέγας Ζεύς ένδιεφέρθηκε νά σώσ' την έρωμένην του κι' ό Άμφιτρώνας με χα- ρά δέχθηκε αυτήν την άπόδειξιν της ά- θωότητος της μνηστής του, για τί έρω- τικά όργια των τριών νυκτών. Κι' αντί νά την ρίξ' στις φλόγες πού σβύσανε, την παρέδωσε σ' ός καρδιάς του την φλό- γα πού ήτανε πάντοτε άσβεστη. Και μά- λιστα, εύχαριστήθηκε πού γέννησε άπ' τόν μεγάλον θεόν παιδί ή γυναίκα του, τόν περίφημον ήρωα Ήρακλέα...

Ο Σθένης είχε γιού τόν Εύρυσθέα, ό όποιος τόν διαδέχθηκε στο θρόνο των Μυκηνών, κι' ό όποιος με τόν σκοπόν νά έξοντώσ' τόν γιού της Άλκμήνης, τού επέβαλε, σάν άρχηγός της οικογενείας, νά επιτελέσ' δώδεκα υπεράνθρωπους ά- θλους. Γιατί ήτανε βέβαιος, ότ' εκεί πού τόν έστειλε, ασφαλώς θά σκοτωνότανε.

Έκείνος έδέχθηκε νά υποκύψ' στις προσταγές της Μοίρας και των θεών, κι' ή Άλκμήνη παρακολούθησε μ' άδιάκοπη άγωνία τις άπίστευτες περιπέτειες τού άκατάβλητου παιδιού της, προσφέροντας κάθε μέρα θαρειές κατάρες έναντιόν τού θηριώδους άνεψιού της, πούκανε τόσο κακή χ' έρσι τού προνομίου πού τούδωσαν οι θεοί.

Ο Ήρακλής έφερε σέ πέρας τούς ά- θλους, αλλά έπεσε έπειτα μέσα στη φω- τιά πού άναψε μόνος του έπάνω στην ψη- λότερη κορυφή της Οίτης και κάηκε ζον- τανός, έπειδή δέν μπορούσε νά υποφέρ' τους πόνους πού τού προσέβησε ένα που- κάμισο πού τούσπειλε ή Μεγάρα, ή γυ-

ναίκα του, μη ξέροντας πώς ήτανε δηλη-
τηριασμένο.

Εν τούτοις ο Εύρυσθέας δεν ήσυχασε.
Ο πατέρας, την ακατανίκητη δύναμη του
όποιου φοβότανε, δεν υπήρχε πιά. Άλλ' ο
Ηρακλής είχε πολλά παιδιά. "Αν γι-
νόντανε τόσοι ήρωες, πούδς θα μπορούσε
να τον σώση απ' τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδί-
κησιν τους; Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ ἐξοντώ-
σῃ ὅλους τοὺς ἀπογόνους του, τώρα ποὺ
ἦταν μικροὶ καὶ ἀνίσχυροὶ καὶ ἡ δική του
δύναμι ἐπιφόβη. Τοὺς κατεδίκασε ὅλους
εἰς θάνατον, ἀλλ' ἐκείνους πρόλαβαν καὶ
ἔφυγαν. Ἐξαπέλυσε τότε ἀπεσταλμένους
νὰ τοὺς ὀδηγήσουνε στ' Ἄργος γιὰ νὰ
τοὺς σκοτώσῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο μιὰ
ἐπίμονη καὶ ἀδιάκοπη καταδίωξις.

Ο Ἰόλαος, ὁ πιστὸς φίλος, συγγενὴς
καὶ συμμαχητὴς τοῦ Ἡρακλέους, ποὺ τὸν
εἶχε παρακολουθεῖ σὲς ἐνδοξεῖς ἐκ-
στρατείες του, καὶ ὁ Ὑλλος, ὁ μεγαλύτε-
ρος γυῖός τοῦ ἥρωος, συνενέκνρωσαν ὅ-
λα τὰ παιδιά του, πήραν καὶ τὴν Ἀλκμή-
νη μαζί καὶ ἐπήγαν νὰ ζητήσουν φιλο-
ξενεῖα ἀπὸ τὸν βασιλῆα τῆς Τραχίνος,
τὸν Κῆρυκα. Αὐτὸς τοὺς ἐδέχθηκε, ἀλλ' ὁ
Εὐρύσθεας τὸν ἀπειλῶντας ὅτι καὶ ἐξε-
στράτευε ἐναντίον του, ἀν δὲν τοὺς πα-
ρέδινε σ' αὐτόν καὶ ἐκείνους, ἐπειδὴ δὲν
εἶχε τόσες δυνάμεις, ὥστε ν' ἀποκορύ-
σῃ τὸν πανίσχυρο βασιλῆα, βρέθηκε στὴν
ἀνάγκη νὰ τοὺς διώξῃ. Τότε οἱ Ἡρακλει-
δαί πήγαν σὲ διάφορες χώρες τῆς βο-
ρείου Ἑλλάδος, ζητιανεύοντες προστασία, ἀλ-
λὰ κανεὶς βασιλῆας δὲν τολμοῦσε νὰ
προκαλέσῃ τὸν θυμὸ τοῦ πανίσχυρου Εὐ-
ρύσθεα καὶ ἔφθασαν τέλος στὰς Ἀθή-
νας, ὅπου τοὺς ἐφιλοξένησε ὁ βασιλῆας
Δημοφῶν, ὁ γυῖός τοῦ Θησέως.

Τὰ παιδιά τοῦ Ἡρακλέους ἦταν πολ-
λά. Οἱ δοῦλοι τοὺς περισσότεροι. Κι' ὁ
λόκληρος ὁ συνοικισμὸς τῶν περιπλανω-
μένων, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὴς διατα-
γῆς τῆς Ἀλκμῆνης, ἐγκατεστάθηκαν στὰς
Ἀθήνας, ὅπου ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τοὺς
εὕρῃ τὸ μῖσος τοῦ σκληροῦ Μυκηναίου.

Τ' ἀγῶρια, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ γη-
ραίου Ἰόλαου, καὶ τὰ κορίτσια, ὑπὸ τὴν
ἐπίβλεψιν τῆς Ἀλκμῆνης, πηγαίνανε κάθε
πρωὶ ἐκκελετοὺς στοὺς ναοὺς, ἐνθ' ὁ Ὑλ-
λος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται τὴς
χώρες ποὺ εὐεργέτησε ὁ πατέρας του, γιὰ
νὰ βρῇ τὸ μέρος ὅπου θὰ πηγαίνανε, ἀν αἱ
Ἀθῆναι, ἀπὸ φόβου τοῦ Ἀργεῦος, δὲν τοὺς
ἄφηναν νὰ ἐγκατασταθοῦνε γιὰ πάντα
στὸν τόπον τους.

Ἐνα πρωὶ παρουσιάσθηκε στὰς Ἀθή-
νας ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Εὐρύσθεως Κο-
πρεῦς, μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία, καὶ μῆλκε σὲ
ναδ' ν' ἀρπάξῃ ἀπ' ἐκεῖ, περιφρονώντας
κάθε θεῖο καὶ ἀνθρώπινο νόμο, τὰ παιδιά
τοῦ Ἡρακλή, ποὺ ἦταν ἱκέτες, καὶ ἱεροὶ
ἐπομένους. Σύμφωνα μὲ τὰ θερηκευτικά
ἔθιμά τους, ὅταν ἕνας ἀγκάλιαζε τὸ δω-
μὸ, ἦταν ἱερός· κανένας δὲν εἶχε δικαίω-
μα νὰ τὸν θίξῃ. Ἀλλ' ὁ Κοπρεῦς, ὑπα-
κούοντας σὲ τυφλὸ μῖσος τοῦ σκληροῦ
τοῦ κυρίου, ἀσέβησε ἐναντίον τῶν θεῶν
καὶ τῆς πόλεως, καὶ ὁ Δημοφῶν ἠπειλή-
σε νὰ τὸν κρεμάσῃ, ἀν δὲν διαζότανε νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴν χώραν του.

—Εἰμαι ἀπ' τ' Ἄργος, ἀπήντησεν ὁ
κείνος, καὶ ἀπ' οὗ θέλω νὰ μάθῃς, θὰ
σοῦ εἰπῶ μὲ ποῖο σκοπὸ ἦρθα καὶ ἀπὸ
ποῖον εἶμαι σταλμένος. Μὲ στέλν' ἐδῶ ὁ
βασιλῆας τῶν Μυκηνῶν νὰ τοῦ πᾶω τοὺς
ἱκέτες σου, καὶ ἔχω ἔρθει ἔχοντας χίλια
δίκηα νὰ εἰπῶ καὶ νὰ κάνω: Θέλω νὰ
πάρω, Ἀργίτης ἐγώ, τοὺς φειγμένους ἀπ'
τὸν τόπον τους Ἀργίτας, ποῦνε καταδι-
κασμένους σὲ θάνατον, σύμφωνα μὲ τοὺς
νόμους μας.

Τοῦ θύμισε πὼς οἱ κατάδικοι εἶχαν
πᾶει καὶ ἄλλοι ἱκέτες, ἀλλ' ὅλοι τοὺς
διώξαν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν, γιὰ χατήρι-
τους, ν' ἀντιμετωπίσουνε τὴν ἔχθρα καὶ
τὸ στρατὸ τοῦ Εὐρύσθεα. Γιὰ ποῖο λόγο
νὰ μὴν προτιμῶν καὶ αὐτοὺς τὴν φιλία
του, ἀλλὰ νὰ διαλέξῃ τὴν ἔχθρα του, καὶ
γιατί νὰ ἐκθέσῃ τὸν λαὸ τῶν Ἀθηνῶν
σὲ τόσους κινδύνους, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ
ἀνθρώπους νόμιμα καταδικασμένους ἀπ'
τὴν πατρίδα τους;

Ο Ἰόλαος ἀντέκρουσε τὰ ἐπιχειρήμα-
τά του ζητώντας δικαιοσύνη. Δὲν ἦτανε
Ἀργίτης — εἶπε — ἀπ' οὗ εἶχαν διωχθῇ
ἀπ' ἐκεῖ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπ' ὅ-
λην τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ δὲν βέλσαν νὰ
μεινουν σκλάβοι στὸν Εὐρύσθεα. Οὔτε
αἱ Ἀθῆναι ἦτανε μιὰ μικρὴ καὶ ἄσημη
χώρα νὰ πτοηθῇ ἀπὸ ἀπειλές, καὶ οὔτε ἡ
ἐξιοσπρὲς γιὰ τὸ βασιλῆα του, νὰ ἐγκα-
ταλεῖψῃ τοὺς ἱκέτες του, ποὺ ἦτανε μέ-
σα στ' ἄλλα καὶ συγγενεῖς του, καὶ τοὺς
χρωστοῦσε εὐγνωμοσύνην, ἀπ' οὗ ὁ Ἡ-
ρακλῆς εἶχε σώσει τὸν Θησέα, τὸν πατέ-
ρα του, ὅπως ὅλη ἡ Ἑλλάς ἤξερε. Καὶ
κατέληξε νὰ προσπέσῃ στὰ πόδια του, στε-
φανώνοντάς τα μὲ κλωνία, καὶ, πλάνοντάς
του τὸ γένι, νὰ τὸν ἱκετεύσῃ νὰ μὴν ἀτι-
μᾶσθαι τὰ παιδιά τοῦ Ἡρακλή ἀλλὰ νὰ λυ-
πηθῇ ποῦλανε τὴν εὐγένεια νικημένη ἀ-
πὸ τὴν δύναμι καὶ τὴν τύχη.

Ο Δημοφῶν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ
τοὺς δυο, συμβιβασθεὶς τὸν ἀδελφόν του
Ἀκάμαντα καὶ ἐννοστοποίησε τὴν ἀπόφα-
σίν του: Γιὰ μιὰ ἐλευθερὴ καὶ ὑπερήφα-
λη πόλιν, σὰν τὰς Ἀθήνας, θὰ ἦταν προσ-
βολὴ νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τοὺς ἱκέτες ἀνυ-
περάσπιστους, καὶ ἀτιμωτικὸ νὰ ὑποχω-
ρήσῃ στὴ βία. Καὶ πρόσθεσε στὸν ἀπε-
σταλμένο, ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν ἀφέντη του,
ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῶν Ἀθηναίων θὰ τι-
μωροῦσε τοὺς ξένους, ἀν εἶχαν φταίξῃ,
ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς παρέδινε.

Ο Κοπρεῦς ἔφυγε διατυπώνοντας ἁ-
πλῶς, καὶ ὁ Δημοφῶν ἔσπευσε νὰ καλέ-
σῃ τὸν λαὸ σὲ συνέλευσιν καὶ τοῦ ἀνακοι-
νώσῃ τὴς ἀποφάσεις του. Ἡ πόλις ἐπέκυ-
ρωσε τὴν ἀπάντησιν καὶ ἐτοιμάσθη γιὰ πό-
λεμον.

Ο βασιλεὺς ἔσπευσε νὰ ἐνισχύσῃ τὴς
φρουρὰς, ν' αὐξήσῃ τοὺς φύλακες τῶν
τειχῶν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ὑπηκόους
του νὰ εἶνε ἐτοιμοὶ, νὰ ὑπερασπισθοῦνε
τὴν ἀεισπονδέα τους, ποὺ θέλησε νὰ θί-
ξῃ ὁ Εὐρύσθεας. Ἀλλ' οἱ ἀνιχνευταὶ ποῦ-
στελε πρὸς τὴν Πελοπόννησο ξαναγύρι-
σαν γρήγορα, νὰ τ' ἀναγγεῖλουν ὅτι οἱ
στρατοὶ τῶν Ἀργεῖων, δρισκόντανε κον-
τὰ στὰ Μέγαρα: Γιατί ὁ Εὐρύσθεας, ποὺ
μάντευε τὴν ἀπάντησιν τῶν Ἀθηναίων, εἶ-
χε ξεκινήσει ἐναντίον των, πρὶν νὰ γυρί-
σουν οἱ ἀπεσταλμένοι του.

Ο Δημοφῶν ἔφθασε ἔμπροσθέν μνηστοῦ
στὴν ἐχθρικήν παράταξιν, καὶ εἶπε μονάχος
τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀργεῖων,
τοῦ γεμάτου μένος πολεμικὸ καὶ τὴν διά-
ταξιν του, ἀπ' τὴν ὁποῖαν ἐμάντευσε τὴν
πορείαν ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε. Γύρισε στὰς
Ἀθῆνας καὶ πρόσταξε γενικὸ συναγερμὸ
τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πρόθυμος ν' ἀ-
ναλάβῃ τὰ ὅπλα του.

Πρὶν κινηθῶν γιὰ τὴ μάχη οἱ στρατοὶ
θυσαζαν, καὶ οἱ μάντιες ἐπρόλεγαν τὰ
μέλλοντα νὰ ἐπακολουθήσουνε. Στὸν Δη-
μοφῶντα δῆλωσαν πὼς τότε θὰ νικούσα-
νε τοὺς ἐπιδρομείς ἀν θυσιάζοτανε μιὰ
παρθένα κόρη εὐγενικοῦ πατέρα, στὴν θυ-
γατέρα τῆς θεᾶς Δήμητρας, καὶ ὁ βασι-
λεὺς βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσιν· ἐπειδὴ οὔ-
τε δικὸ του κορίτσι ἐννοοῦσε νὰ σφάξῃ,
οὔτε ἄλλον κορίττην ν' ἀναγκάσῃ σ' αὐ-
τό. Ο λαὸς, κατὰ τὸν τοῦτο διαιερέθη σὲ
δύο καὶ ἄλλοι ζητοῦσαν νὰ ὑπερασπι-
σοῦνε τοὺς ἱκέτες του, ἄλλοι διεκήρυ-
σαν πὼς ἦτανε τρέλλα καὶ ἐξαιρετικὰ ἐξ-
πινδύνο. Γιὰ ποῖον λόγο θὰ διεκινδύ-
νευαν τὴν ἐλευθερίαν τους, ἀπ' οὗ κα-
νεὶς δὲν ἐπρόσφερε θυμὰ τὴν κόρην του;

Ἡ Ἀλκμήνη, σ' ἐκείνη τὴν διάψευσιν
τῶν ἐλπίδων τους, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς,
καὶ ὁ Ἰόλαος μάταια προσπαθοῦσε νὰ
καθησυχάσῃ τὴν ἀπαρηγόρητη γιαιρία, ποὺ
φρικιοῦσε στὴ σκέψιν ὅτι θάβλεπε νὰ σφά-
ζουν μπροστά της τὰ παιδιά τοῦ ἡρωϊ-
κοῦ Ἡρακλέα της. Γιατί ποῦ ἄλλοῦ θὰ
πηγαίνανε τώρα, καὶ πούδς θὰ τολμοῦσε
ν' ἀντισταθῇ στὸν Μυκηναῖο βασιλῆα.

Τότε ὁ γηραιὸς Ἰόλαος προσεφέρθηκε
νὰ θυσιάσῃ αὐτὸς γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ-
ταν ὁ φίλος, σύμμαχος καὶ βοηθὸς τοῦ
Ἡρακλέους. Ἄν σκοτώνε ὁ Εὐρύσθεας
αὐτόν, θὰ ἱκανοποιεῖτο, καθὼς ἐνόμιζε.
Καὶ πρότεινε στὸν Δημοφῶντα νὰ τὸ δια-
μνησθῇ στὸν ἀντίπαλόν του, ἀλλ' ἐκείνους
τὸ ἔκρινεν ἄσκοπο. Ἐπειδὴ ὁ Εὐρύσθεας
δὲν εἶχε ἐκστρατεύσει γιὰ τὸν γέρο Ἰό-
λαο, ἀλλὰ γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά τοῦ ἐξα-
δέλφου του, ποὺ μπορούσαν νὰ ταράξουν
μιὰ μέρα τὴν ἐνοχὴ εὐτυχία του.

Τοὺς στεναγμούς ὅμως τοῦ Ἰόλαου
καὶ τῆς Ἀλκμῆνης τὰ δάκρυα, τὰ δέικο-
ψε ἡ ἐμφάνισις τῆς μεγαλύτερης κόρης
τοῦ Ἡρακλέους, τῆς ὁραιότερης καὶ θαυ-
μασιώτερης, τῆς περικλινήσας Μακάρι-
ας, γιὰ τὴν ὁποῖαν, ὅσοι τὴν ἐβλεπαν, ἐλέγ-
ανε πὼς συνενέκνρυνε τὴν μεγαλοπρέπεια
τοῦ Ἡρακλή καὶ τὴν σαγήνη τῆς μάμης
της. Εἶχε ἀκούσει τοὺς φόβους καὶ εἶχε
μαντεύσει τὸν κίνδυνον.

—Μὴν τρέμεις πιά, γέρο Ἰόλαε, εἶπε,
τὸ ἐχθρικὸ μαχαίρι. Πρὶν μὲ προστάξου-
νε, νὰ ἐγὼ ἐτοιμῇ νὰ πεθάνω, ἐτοιμῇ θ'
σταθῶ καὶ μὲ σφάξουνε. Γιατί πὼς θ'
ἀρνηθῶμε νὰ σκοτωθοῦμε ἐμεῖς, ποὺ ζη-
τάμε ἀπὸ ἄλλους νὰ τὸ κάνουνε γιὰ χα-
τήρι μας; Νὰ ἐγώ, στεφανωμένη, σὰν
ὅπως ταριάζει, περιμένο τὸν θάνατον, εὐ-
τυχισμένη ὅτι, ἀψηφώντας τὴν ζωὴ, βρη-
κα τὴν ζηλευτὴν τύχη νὰ πεθάνω μὲ δόξα...

Ζήτησε μόνον νὰ στολίσουνε καὶ νὰ τι-
μήσουνε τὸ κορμί της, καὶ ὁ Δημοφῶν ὑ-
ποσχέθηκε νὰ μὴν ἀμελήσῃ τίποτα ἀπ' ἐ-
κείνα ποὺ ταίριαζαν στὴν ἡρωϊκὴ τῆς
ψυχὴ καὶ τὴν παρθενικὴ ὁμορφιά της. Ἡ
Μακάρια ὠδηγήθηκε στὸ δωμὸ, στολισμέ-
νη μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα, εἶδε ἀτόρημη
τὴ τὴς ἐτοιμασίες γιὰ τὴ σφαγὴ της, καὶ
ἐπέθανε μὲ μεγαλοπρεπεῖ ἀταραξία, ὅπως
ἐταίριαζε στὸ παιδί τοῦ μεγάλου ἡμι-
θεοῦ.

Ο θάνατός της ἐνέπνευσε οἱ τοὺς Ἀθη-
ναίους μαχητὴς τὴν πεποίθησιν τῆς νίκης,
καὶ τὰ ἐνθουσιάζοντα πλῆθη τους ἐξεκίνη-
σαν γιὰ τὴν μάχην.

Καὶ ἡ εὐχὴ των εἰσακούσθηκε. Ο με-
γαλύτερος γυῖός τοῦ Ἡρακλή, ὁ Ὑλλος,
ἔφθασε μὲ ἰσχυρὸ στρατὸ μόλις ἄρχισ' ἡ
μάχη καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔτρεψαν σὲ φυγὴ
τοὺς ἐπιδρομείς.

Ο Εὐρύσθεας, νικημένος, δοκίμασε νὰ
φύγῃ, ἀλλ' ὁ γέρο Ἰόλαος, ποῦνοιθε νὰ
ξαναγιώνῃ σὲ μεθύσι τῆς μάχης, ῥίχτηκε
σὲ καταδίωξίν του, τὸν ἔφθασε καὶ, τρο-
μερὸς στὸ θυμὸ του, σὰν ἄλλοτε, τὸν κα-
τέβασε ἀπ' τ' ἄλογο καὶ τὸν ἐσφάξε.
Τοῦκοψε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε στὴν Ἀ-
θήνα φέρνοντας τὸ αἰματόβρεκτο τρόπαιο,
καὶ τὸ παρουσίασε στὴ μάνα ἐκείνην, τὴν
ζωὴ τῆς ὁποίας εἶχε κάνει τυραννικὴ μὲ
τὴν κακίαν του.

Καὶ ἡ Ἀλκμήνη τότε, ἀφήνοντας νὰ
ξεχυθῇ τὸ μῖσος ποῦπνιγε τὴν βασανι-
σμένην καρδιά της, ἔδωκε μὲ περὸν τὰ
μάτια τοῦ κορμμένου κεφαλιοῦ καὶ τὸ
σφενδύλις ἔπειτα νὰ γενῇ βορὰ τῶν ἀ-
γοριῶν καὶ τῶν συνόλων.

Ι Δ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Copyright by «Θησαυρὸς» 1939.

Πῶς ὁ ΕΡΩΣ ἐδημιούργησε

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΨΩΜΑ

Ἕνας ἰταλικὸς ΘΡΥΛΟΣ

Ἄς ἀνατρέξωμε μερικὲς ἐκατοντάδες
χρόνια στὸ παρελθὸν καὶ συγκεκριμένως
στὸν 15ον αἰῶνα.

Ο νεαρὸς πυργοδοεσπότης τοῦ Μπόργκο
ντέλλε Γκρατίε, ἐνὸς προαστείου τοῦ
Μιλάνου, ὁ εὐγενὴς Οὐγκέττο ντέλλε Ἀν-
τελλάνι, περνώντας καὶ ξαναπερνώντας
ἐμπρὸς ἀπὸ ἕναν φούρνο μιᾶς λαϊκῆς συ-
νοικίας, κατέληξε νὰ ἐρωτευθῇ τρελλὰ
τὴν ξανθὴ καὶ ὠραία κόρη τοῦ φούρναρη.
Ἀλλὰ, μιὰν ἡμέρα, δὲν εἶδε πιά τὴν ἀ-
γαπημένην του στὴν πόρτα τοῦ καταστή-
ματος. Τί νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε;

Ἀπολύστατα, οἱ δουλεῖς τοῦ ἰδιοκτη-
τοῦ τοῦ φούρνου ἐπήγαυαν μᾶλλον ἄσχη-
μα. Καὶ ἡ νεαρὰ Ἀλγκίτσα, σὰν καλὴ θυ-
γατέρα, ἀποφάσισε νὰ βοηθήσῃ μὲ κάθε
τρόπον τὸν πατέρα της, ζυμώνοντας ἡ ἴ-
δια τὸ ψωμί, κόβοντας τὰ ἔξλα γιὰ τὴ
φωτιά κλπ. Οἱ ἀσχολίες αὐτῆς ἦσαν κου-
ραστικές, ἀλλὰ ἡ νέα τις ἀντιμετώπιζε
μὲ θάρρος.

Ο Οὐγκέττο, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἐ-
ξαφάνισιν τῆς ἐλκεκτῆς του, ἐξήγησε πλη-
ροφορίες καὶ ἔμαθε τὴν ἀλήθεια. Μιὰ
σκέψις ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ τὸν ἀπασχολῇ
ἀποκλειστικὰ: Πὼς θὰ κατάρθωνε νὰ ξα-
ναιδῇ τὴν ὠραία φουρναροπούλα, νὰ τὴν
πλησιάσῃ, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ ἐλαφρύνῃ
τὴν ἐργασία της.

Θὰ μπορούσε, βέβαια, νὰ μεταχειρισθῇ
ἕνα μέσον εὐκολο καὶ ἀποτελεσματικόν:
Νὰ ἀρπάξῃ τὴν ξανθὴ Ἀλγκίτσα καὶ νὰ
τὴν μεταφέρῃ στὸν πύργον του, γιὰ νὰ τὴν
κρατήσῃ αἰχμάλωτό του, ὅπως ἐσυνήθιζαν
νὰ κάνουν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀριστοκράτες
τῆς ἐποχῆς ὅταν ἐρωτεύονταν κορίτσια
τοῦ λαοῦ. Ο Οὐγκέττο ὅμως δὲν εἶχε
ψυχὴ διεφθαρμένη. Ἐξ ἄλλου ὁ ἔρωας του
γιὰ τὴν ὠραία Ἀλγκίτσα ἦταν εἰλικρινής.
Δὲν ἤθελε νὰ χαρῇ ἀπλῶς τὰ θελητήριά
της μὲ τὴν βία, ἀλλὰ νὰ κερδίσῃ τὴν καρ-
διά της καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἔπειτα συντρό-
φισσα τῆς ζωῆς του.

Ἐπὶ τέλος, τοῦ ἦθε μιὰ ἰδέα, τὴν ὁ-
ποία καὶ ἔβαλε ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Ντύθηκε ἀπλὰ καὶ φτωχικὰ, παρουσιά-
στηκε στὸν πατέρα τῆς νέας καὶ κατάρ-
θωσε νὰ προσληφθῇ στὸ κατὰστημα ὡς
μαθητευόμενος φούρναρης, χωρὶς πληρω-
μὴ βέβαια.

Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἡ κατάστασις δὲν
διωρθώθηκε ἔτσι. Οἱ πελάτες τοῦ κατὰ-
στήματος ἐλιγύσταναν συνεχῶς. Καὶ ἐπὶ
πλέον, ἡ Ἀλγκίτσα ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν
κουραστικὴν ἐργασία.

Ο Οὐγκέττο, ἀπελπισμένος, κατέφυγε
στὰ ἔσχατα μέσα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ὠραία
του, τὴν φουρναροπούλα μὲ τὰ γαλανὰ μά-
τια. Μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸν κύριόν του,
ἔφερε στὸ φούρνον ἀρκετὸ βοῦτυρο ἐλε-
κτικῆς ποιότητος, τὸ ὁποῖο ἐπρόσθεσε στὴ
συνηθισμένη ζύμη τοῦ ψωμοῦ μαζί μὲ
φρέσκα σῦγά, μὲ διάφορα μπαχαρικά καὶ
μὲ σταφίδα σουλτανίνα.

Ἡ ἐπομένη, ἦταν παραμονὴ Χριστου-
γένναιον. Οἱ πρῶτοι πελάτες ποὺ ἀγόρα-
σαν τὸ ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ Οὐγκέττο,
ἔμειναν κατενθουσιασμένοι. Δὲν ἄργησε
νὰ διαδοθῇ σὲ ὅλοκληρον τὸ Μπόργκο ὅτι

στὸ μικρὸ ἐκεῖνο φουρνάριο πουλιόταν
ἕνα νέο εἶδος ψωμοῦ, ἀληθινὸ γλυκίσμα.
Τὸ κατὰστημα ἐγέμισε ἀπὸ πελατεία. Καὶ
τὸ «ψωμὶ τοῦ Οὐγκέττο» ἔγινε ἀνάπα-
στο. Θερμίδας! Ἡ ἰδία ἐπιτυχία ἐπανε-
λήφθη καὶ τὶς ἐπόμενες ἡμέρες. Γιὰ τὰ
Χριστογέννα ὅλοι εἶχαν στὸ τραπέζι τους
τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ψωμί. Οἱ πελάτες ἔ-
τρεχαν ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν πόλιν στὸ ἀπό-
μερο δρομάκι.

Τότε ὁ Οὐγκέττο Ντέλλε Ἀντελλάνι ὡ-
μολόγησε τὴν πραγματικὴν του ταυτότητα
στὸν κατὰστημα φούρναρη. Τοῦ ἀπεκά-
λυψε τὸ μυστικὸ τοῦ γλυκοῦ ψωμοῦ τοῦ.
Συγχρόνως ὅμως ἐφάνερωσε καὶ τὸν λό-
γον ποὺ τὸν εἶχε σπρώξῃ νὰ γίνῃ μαθη-
τευόμενος στὸ κατὰστημα τοῦ. Τοῦ ἐδή-
λωσε δηλαδὴ ὅτι ἀγαποῦσε βαθειὰ τὴν ὡ-
ραία Ἀλγκίτσα καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν
παντρευθῇ τὸ ταχύτερον.

Πὼς θὰ μπορούσε ὁ φούρναρης νὰ φέ-
ρῃ ἀντίρρησην, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ ὑπο-
ψήφιος γαμπρός του τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ
τὴν χρεωκοπία;

Ἡ νέα ἐδέχθηκε καὶ αὐτὴ μὲ ἐνθουσια-
σμό, γιατί εἶχε ἀγαπήσει ἐν τῷ μεταξὺ
τὸν Οὐγκέττο, χωρὶς νὰ ξερῇ τὴν ἀλη-
θινὴ ταυτότητά του.

Λίγους μῆνες ἀργότερα, οἱ δυο ἐρωτευ-
μένοι ἐπανδρεύθησαν. Ἐννοεῖται, ὅτι «τὰ
πανετόνε» ὅπως εἶχαν ὀνομασθῇ τὰ νέα
γλυκίσματα, ὑπῆρχαν ἄφθονα στὸ γαμή-
λιο συμπόσιο. Τὰ εἶχαν μάλιστα κατα-
σκευάσει μὲ τὰ χεῖρα τους γιὰ τελευταία
φορὰ ἡ Ἀλγκίτσα καὶ ὁ Οὐγκέττο.

Ἀπὸ τότε, τὰ Χριστοψώμα διατηρή-
θηκαν καὶ συνεδέθησαν μὲ τὸν ἑορτασμὸ
τῶν Χριστουγέννων.

ΝΤΟΡΑ

ΓΙΑΤΙ

νὰ μ' ἀπατήσης;

Χιουμοριστικὴ ἱστοριοῦλα

— Τί ἄθλιος !, ἐμουρμούρισε ἡ κυρία
Γρατσιέλλα, καθὼς ἔσφαγε τὰ μαλλιά της
μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Τί ἄθλιος !...
Νὰ μὲ ἀπατᾷ ποῖος ξέρε ἀπὸ πόσον και-
ρὸ, καὶ ἐγὼ ἡ δυστυχὴς νὰ μὴν ξέρω τί-
ποτε!...

Ἐδοκίμαζε κάποιαν ἀνακούρσι μιλῶν-
τας γιὰ τὸν πόνο της, γιὰ τὴ χαμένη
εὐτυχία, καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ στέ-
κεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ νὰ δι-
ορθώνῃ μερικὰς μυδιὰς τῶν μαλλίων
της, ποὺ εἶχαν ἕνα χρώμα θαυμάσιον.

— Νὰ μ' ἀπατήσῃ ἐμένα, ποὺ ἔκαμα
τὰ πάντα γιὰ νὰ γίνω ἡσυχία γι' αὐτόν,
καὶ μονάχα γι' αὐτόν!... Νὰ, τί κερδί-
ζει μιὰ γυναῖκα ὅταν μὲν πιστὴ στὸν
ἄντρα ποὺ ἀγαπᾷ... Ἀχ, πόσο θὰ ἦθε-
λα νὰ κλάψω!...

Ἄλλὰ τὸ ἔλεγε μονάχα μὲ τὸ στόμα,
γιατί τὰ μάτια της ἔμειναν στεγνά. Ἡ
δάκρυα καταστρέφουν τὴν ὁμορφιά τοῦ
προσώπου, βγάζουν τὴν ποῦδρα καὶ τὸ
κοκκινάδι, καὶ ἡ Γρατσιέλλα εἶχε ἀνακα-
λύψει ἕνα νέο ροῦζ ποὺ εἰσέριξε τόσο
καλὰ μὲ τὸ χρώμα τῶν μαλλίων της, καὶ
δὲν ἤθελε νὰ καταστρέψῃ αὐτὴν τὴν ὁ-
μορφίαν. Ἐξ ἄλλου, σὲ τί χρησιμοῦνται
τὰ δάκρυα ὅταν δὲν ὑπάρχῃ καὶ ἄλλος γιὰ
νὰ τὰ δέλῃ;

Ὅταν ἐσῆκωσε τὰ μάτια ἀπ' τὸν κα-
θρέφτη, εἶδε τὸν ἄντρα της, ποὺ εἶχε
μπῇ ἐν τῷ μεταξὺ στὸ δωμάτιο. Τὸ βλέ-
μα ποὺ τοῦρριξε ἦταν γεμάτο περιφρο-
νῆσι.

— Ἀγάπη μου !, ἐφώναξε ὁ Ζῶρξ χα-
ρούμενα. Βρήκες νέα βαφὴ γιὰ τὰ μαλ-
λιά σου, καὶ νέο χτένισμα; Εἶσαι σὰν
κούκλα τώρα!...

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

10ον

«Επειτα τὸν παρέσυρε μαζί του πρὸς τὸ πανδοχεῖο.

—Ὁ ἄθλιος αὐτός, ἐξηκολούθησε. μὰς δέκοντε τὸ φαγητό μας, πρᾶγμα ποὺ εἶνε πάντοτε βλαβερὸ γιὰ τὸ στομάχι. Θὰ τὸ συνεχίσουμε τώρα. Ἐὰν θέλετε, θὰ καθήσω στὸ τραπέζι σας.

—Αὐτὸ θὰ μοῦ κάνει μεγάλη εὐχαρίστησι, ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ.

Εἶχαν μὴν τώρα μέσα στὸ πανδοχεῖο καὶ ἐκάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι, ὅταν ὁ ξενοδόχος τοῦ ἔφερε τὰ πιάτα τους.

Ὅταν ἐτελείωσαν τὸ φαγητό τους, ὁ Φλαμανδὸς παρήγγειλε νὰ τοὺς φέρουν κρασί τῆς Βουργουνδίας.

—Ἐχω δέκα πέντε χρόνια, εἶπε, ἐνῷ ἀδεύατε τὸ τρίτο ποτήρι, νάρθω στὴς Βερσαλλίες, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ ἀλλάξει τίποτε ἐδῶ. Πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια, ὁ βασιλεὺς ἐπληττε ὅπως πλῆττει καὶ σήμερα. Οἱ αὐτικοὶ ἦταν τὸ ἴδιο ἀναιδέεις ὅπως καὶ σήμερα. Οἱ μεγιστάνες ἦταν καταχρεωμένοι. Καί, ὅπως σήμερα, ὅλοι σέρνονται στὰ πόδια τῆς Πομπαιδού, τότε σέρνοντο στὰ πόδια τῆς κομῆσσης ντὲ Σατωρού.

—Πράγματι; ἐρώτησε μὲ ἀφέλεια ὁ Ραοῦλ, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη καμμία ἰδέα ἀπὸ τῆ ζωῆ τῆς αὐλῆς.

Ὁ Φλαμανδὸς ἐξηκολούθησε:

—Δὲν εἶμαι θεοσθήςρας ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία. Ἀποστρέφομαι μάλιστα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐλικοῦ, καὶ προτιμῶ τὴς χονδρὲς μπότες ποὺ φορῶ στὸν πύργο μου ἀπὸ τὴς μεταξωτὲς κάλτσες, ποὺ φοροῦν στὴς Βερσαλλίες. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ ἐμπαίζουν.

—Ποῖος ἐτόλμησε νὰ σὰς ἐμπαίξῃ; ἐρώτησε ὁ Ραοῦλ.

—Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ ἀββάς Τερραί. Πρῶτα-πρῶτα, σὰς ἐρωτῶ εἶνε λογικὸ νὰ ἀναθέτουν σ' ἕνα ἀββᾶ τὴν διαχείρισι τῶν οἰκονομικῶν; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ βασιλέως καὶ δὲν μὲ ἀφορᾷ. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι, κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο μὲ τὴν Ὀλλανδία, ἕνα ὀλόκληρο σῶμα στρατοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὰ κτήματά μου, ἐγκατεστάθη ἐκεῖ, ἄνθρωποι καὶ ζῶα καὶ ἐμείναν ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τὰ γεννήματα ποὺ εἶχα κατεστράφηκαν. Φυσικὰ, κατέφυγα στὸ διοικητὴ τῆς ἐπαρχίας. Ἐκεῖνος ἔστειλε ἀμέσως τοὺς ἀξιωματικούς του. Μεταξὺ στρατιωτικῶν ἢ συνεννόησις εἶνε πάντα εὐκόλη. Ἐσυμφωνήσαμε λοιπὸν στὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως. Ἐξῆν χιλιάδες λίβρες. Ὁ βασιλεὺς ἐνέκρινε αὐτὸ τὸ ποσὸν καὶ μὲ παρέπεμψε στὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐκεῖνος, ἀπὸ τρία χρόνια ποὺ διαρκεῖ τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἀναβάλλει ἀπὸ τὸ ἕνα τρίμηνο στὸ ἄλλο τὴν πληρωμὴ

καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ὁ διαχειριστὴς τῶν κτημάτων μου ξαναγυρίζει πάντα ἀπρακτος. Ἐχεῖ καίμει ὡς τώρα δέκα ταξίδια. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ ἔλθω μόνος μου. Ἐφθασα ἀπόψε στὴς Βερσαλλίες καὶ ἡ τύχη θέλησε νὰ σὰς συναντήσω στὸ δρόμο μου. Ἀ! ἀλήθεια, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπεδίωκε νὰ ἔλθῃ σὲ ρήξι μαζί σας;

—Δὲν ξέρω, ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ. Δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ ποτὲ ἄλλοτε.

—Πράγματι; ἔκαμε σκεπτικὸς ὁ Φλαμανδός. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ ὑποπτό.

Καὶ ἐφώνησε ἀμέσως τὸν ξενοδόχο. Ἐκεῖνος προσέτρεξε μὲ σπουδὴ, εὐχαριστημένως γιὰτὶ ὁ Φλαμανδὸς τὸν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ ἕναν κακὸ πελάτη.

—Δὲν μοῦ λέτε, ἐρώτησε ὁ Φλαμανδός, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκτυπώθηκα πρὸ ὀλίγου;

—Ἦταν ὁ κύριος ντ' Αἰγκινγιόν. Ὁ γεραιότερος στοὺς φρουρούς τοῦ βασιλέως.

—Μήπως ἦταν μεθυσμένος;

—Καθόλου. Δὲν εἶχε φάει ἀκόμη.

—Ὁ κύριος, εἶπε ὁ Φλαμανδός, δειχνώντας τὸν Ραοῦλ, τὸν ἔδειξε γιὰ πρῶτη φορὰ. Δὲν βρίσκεται πῶς εἶνε περὶ ἐργὸ τὸ ὅτι ἐπεδίωξε μὲ τὴν ἐπιμονὴ νὰ ἔλθῃ σὲ ρήξι μαζί του;

—Περὶ ἐργὸ θὰ ἦταν γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλον, ὅχι ὅμως γιὰ τὸν ντ' Αἰγκινγιόν. Ἐσκότωσε περισσότερους ἀπὸ δέκα ἄνθρώπους μέσα σὲ τρία χρόνια, προκαλώντας τους κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἦταν.. πῶς νὰ σὰς πῶ... τὸ ἐπάγγελμά του. Κάθε ἄνθρωπος ἐπιρροῆς ποὺ ἤθελε νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἕναν ἄλλον ἀπευθύνετο εἰς τὸν ντ' Αἰγκινγιόν. Μὲ μερικὲς πιστόλες ἐκανε τὴ δουλειὰ του. Ἦταν, ἄλλωστε, ὁριστὸς ἐφορμαχός.

Ὁ ξενοδόχος ἐγύρισε πρὸς τὸν Ραοῦλ: —Εἶμαι βέβαιος, τώρα, εἶπε, ὅτι τὸν εἶχαν πληρώσει γιὰ νὰ σὰς σκοτώσῃ καὶ ὅτι εἶχε μάλιστα εἰσπράξει προκαταβολικῶς τὴν ἀμοιβή του. Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν εἶχε οὔτε φράγκο. Ἀλλ' ὅταν ἐμπήκε ἀπὸψε στὸ πανδοχεῖο, μοῦ ἔδειξε ἕνα σακκουλάκι, γεμάτο χρυσὲς πιστόλες.

—Ἀλλὰ, εἶπε ὁ Ραοῦλ, δὲν γνωρίζω κανένα στὴς Βερσαλλίες.

—Πράγματι; ἔκαμε ὁ Φλαμανδός καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀπεμάκρυνε τὸν ξενοδόχο. Ἐπειτα, κατεβάζοντας τὴ φωνή καὶ σκύβοντας στὸ αὐτὸ τοῦ Ραοῦλ, εἶπε:

—Νεαρό μου φίλε, εἶπε, δὲν σὰς ἐγνωρίζα πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ ὅμως τώρα μοῦ ἐμπνέετε μιὰ ζωνερὴ συμπάθεια. Εἶπατε πολλὸ νέος ἀκόμη καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε τὴ δική μου πείρα. Τὰ μαῦρα ἐνδύματα ποὺ φορεῖτε μοῦ φανερώνουν ὅτι κάποιον πένθος σὰς ἐπληξε τελευταῖα.

—Πράγματι, ἔκαμε ὁ Ραοῦλ μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ἐνα πολλὸ μεγάλο πένθος.

—Ἐνδιαφέρομαι πολλὸ γιὰ σὰς, ἐυνέχισε ὁ Φλαμανδός, καί, ἐάν μοῦ τὸ ἐπι-

τρέπετε, θὰ σὰς ἐπαίρνα ὑπὸ τὴν προστασία μου.

—Κύριε, ἔκαμε ὁ Ραοῦλ, δὲν ἀξίζω ὅλη αὐτὴ τὴν καλωσύνη ἐκ μέρους σας.

—Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου σας, ἀπήντησε ὁ Φλαμανδός, μοῦ λέγει περισσότερα ἀπὸ τὰ χεῖλη σας. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν συμπαθῶ, θὰ μπορούσα νὰ ριχθῶ καὶ στὴ φωτιὰ ἀκόμη.

Λέγοντας αὐτὰ, ἐκτύπησε ἐλαφρὰ τὸν Ραοῦλ στὸν ὄμο.

—Πηγαίνουμε νὰ πάρουμε τὸν ἀέρα μας μιὰ στιγμὴ, εἶπε. Μιλάει κανεὶς καλύτερα ἔξω παρὰ μέσα, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ἔξω δὲν ὑπάρχουν τοῖχοι, ποῦ, ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, ἔχουν συχνὰ αὐτιά.

Εὐρέθησαν σὲ λίγο ἔξω.

—Τώρα ἂς μιλήσωμε σοβαρὰ, εἶπε, πιάνοντας τὸν Ραοῦλ ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤθελε νὰ σὰς σκοτώσῃ εἶνε πιά νεκρός. Ἀς μὴν ἀσχολοῦμεθα πιά γι' αὐτόν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχωμε νὰ φοβοῦμεθα τίποτε πιά ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ κεφάλι ποῦ τὸ διηύθυνε ὑφίσταται ὅμως πάντα.

—Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐχθρούς στὴς Βερσαλλίες, εἶπεν ὁ Ραοῦλ.

—Μπορεῖ ὅμως νὰ ἔχετε στὸ Παρίσι. Ἐλάτε, ἐμπιστευθῆτε μου τί ἔρχεσθε; νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν βασιλέα;

—Δικαιοσύνη καὶ ἐκδίκησι! ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ. Δικαιοσύνη καὶ ἐκδίκησι γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ ἀδελφοῦ μου!

—Μιλήστε! εἶπε ὁ Φλαμανδός.

Ὁ Ραοῦλ ἀφῆλθῃ τότε τὰ πάντα, χροὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια.

Ἐμίλησε ἐπίσης γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς Σελί Ρομπέρ καὶ γιὰ τὸν ἀπαγωγέα της, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Φρονσάκ.

—Ξαναεἰδατε ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ἐρώτησε ὁ Φλαμανδός.

—Ποτέ! Ἀλλὰ θυμοῦμαι πολλὴ τὴ φυσιογνωμία του.

—Θὰ τὸν ἀναγνωρίζατε; ἐρώτησε ὁ ὑποκόμης.

—Καὶ ἀνάμεσα σὲ χίλιους ἄνθρώπους ἀκόμη.

—Ἐχει καλῶς. Ἐξακολούθησε τὴν ἀφήγησί σας.

Ὅταν ὁ Ραοῦλ ἐτελείωσε, ὁ Φλαμανδός τοῦ εἶπε:

—Καὶ ἐκπλήττεσθε τώρα, φίλε μου, γιὰτὶ θέλουν νὰ σὰς δολοφονήσουν; Δὲν καταβαλίνετε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν πλησιάζετε τὸν βασιλέα;

—Αὐτὸ εἶνε σαφὲς, ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ.

Ἀλλ' ὁ Τάταρος ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ πατέρας τῆς δυστυχημένης Σελί. Ἐπέστρεψε στὰ κτήματά του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν θεραπεία του.

—Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν Τάταρο, ἔκαμε ὁ ὑποκόμης ντὲ Μωρουά. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐξυπρέτησαν βρίσκονται ἀκόμη στὸ Παρίσι. Καὶ αὐτοὶ ξέρουν πολλὴ καλὰ ὅτι διεφύγατε ἀπὸ τὴν ἐνέδρα ποὺ σὰς ἐστησαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα. Εἶπατε ὅτι ἡ ἀκρόασις σας εἶνε γιὰ αὐριό τὸ πρωί;

—Ἀκριβῶς.

—Εἰ... λοιπὸν πολλὸ φυσικὸ ὅτι θέλησαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ σὰς ἀπόψε.

—ὦ! εἶπε ὁ Ραοῦλ, ἂς ἴδω τὸν βασιλέα καὶ ἂς μὲ δολοφονήσουν κατόπιν. Θὰ πεθάνω βέβαιος ὅτι ὁ θάνατός ποῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ὁ δικός μου δὲν θὰ μείνουν χωρὶς ἐκδίκησι.

—Δὲν ἔχετε λοιπὸν κανένα ἄλλον στὸν κόσμον;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ, ὁ Ραοῦλ ἐνοίωσε ἕνα γέγος νὰ διατρέξῃ τὸ σῶμα του. Ἐνα ὄνομα ἀνέβηκε στὰ χεῖλη του: τὸ ὄνομα τῆς Σελί.

Ὁ Φλαμανδός ἐξηκολούθησε:

—Φίλε μου, ἐμπιστευέσθε στὸν βασιλέα,

ὅπως εἶνε τὸ καθήκον ὅλων μας. Ἄν ὁ βασιλεὺς ἐλεγόταν Ἐρρίκος 4ος ἢ Λουδοβίκος 14ος θὰ ἐπεδιδίμαζε αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος 15ος ἀσχολεῖται περισσότερο μὲ τὴς ἐρωμένες παρὰ μὲ τοὺς ὑπηκόους του. Οἱ διασκεδάσεις τὸν ἐνδιαφέρουν περισσότερο παρὰ τὸ καλὸ τοῦ βασιλείου του. Θὰ σὰς ἀκούσῃ, φίλε μου, θὰ σὰς πιστεύσῃ, θὰ συγκινηθῇ καὶ θὰ σὰς ὑποσχεθῇ μιὰ σύντομη ἐκδίκησι. Θὰ εἶνε εὐκρινής, ὅταν θὰ σὰς δώσῃ αὐτὲς τὴς ὑποσχέσεις. Ἀλλ' ὅταν σὰς φύγετε, θὰ τοῦ μιλήσουν γιὰ ἄλλα πράγματα καὶ τότε φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς ξεχάσῃ.

—Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀδελφόν μου, εἶπε ὁ Ραοῦλ.

—Νεαρό μου φίλε, ἔκαμε ὁ Φλαμανδός, μὴν ξεχνάτε ὅτι οἱ ἀντίπαλοί μὲ τοὺς ἄπολους θέλετε νὰ ἀναμετρηθῆτε, εἶνε πολλὴ ἰσχυροί. Σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ μιλήσατε ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ συναντήσατε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Τάταρο μέσα στὸ δάσος τῆς Σενάρ ἦταν μαζί του καὶ ὁ κόμης τοῦ Κλερμόν, δηλαδὴ ἕνας βασιλικὸς πρίγκιψ. Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ κόμης δὲν ἦταν ἀμέτοχος στὰ αἰματηρὰ ὄργια τοῦ Τατάρου ἢ τοῦλάχιστον τὰ ὑπέβαλε. Θέλετε νὰ σὰς δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή;

—Μιλήστε, εἶπε ὁ Ραοῦλ.

—Ἐχετε τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήσετε; Ὅχι ἴσως. Τότε πρέπει νὰ βρῆτε μιὰ βῆσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἕνας εὐπατρίδης γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ δὲν ἔχει κανένα ἄλλο μέσον ἐκτὸς ἐπὶ τὸ σπαθί του. Ἐλάτε μαζί μου ὅταν θὰ φύγω. Θὰ σὰς κρατήσω ἕνα μῆνα στὸν πύργο μου καὶ θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀδεια νὰ σὰς δανείσω ἐκατὸ πιστόλες. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ πᾶτε στὴν Ὀλλανδία καὶ θὰ ἀναλάβετε ὑπηρεσία στὸ στρατὸ τῶν Κάτω Χωρῶν.

—Καὶ ἡ... Σελί; ἔκαμε δευλὸ ὁ Ραοῦλ.

—Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μιλάτε γι' αὐτήν, ἀπήντησε ὁ Φλαμανδός, ἐκατάλαβα ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε, καίτοι ἴσως δὲν τὸ ἔχετε ἀκόμη ὁμολογήσει στὸν αὐτὸ σας. Θὰ τὴν πᾶτε καὶ αὐτὴ στὴν Ὀλλανδία καὶ θὰ τὴν κάμετε γυναῖκα σας.

—Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀδελφόν μου.

—Καὶ αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε. Προσπαθήστε νὰ βρεθῆτε ἕνα βράδυ, σ' ἕναν ἔρημο δρόμο τοῦ Παρισιᾶ, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, μὲ τὸν κόμητα τοῦ Κλερμόν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολλὸ εὐκόλο. Ὁ πρίγκιψ εἶνε ἐκφυλὸς τύπος καὶ γυρίζει συχνὰ τὴς νύχτες σὲ ὑποπτα σπίτια. Τότε ὑψώστε τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους σας ὡς τὸ πρόσωπό του. Ἄν ἀρνηθῇ νὰ κτυπηθῇ μαζί σας, τότε σκοτώσατε τὸν σὸν σκυλὶ. Κατόπιν θὰ τρέξετε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Τατάρου. Ὁ κόσμος δὲν εἶνε τόσο μεγάλος, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βρῇ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο, ὅταν ἔχῃ τὸ μῖσος καὶ τὸ καθήκον ὡς ὁδηγὸ.

—Θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ μὲ συμβουλεύετε, ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ. Προηγουμένως ὅμως θέλω νὰ ἴδω τὸν βασιλέα. Δὲν νομίζω πῶς εἶνε σωστὸ ἕνας εὐπατρίδης νὰ πάσῃ κόπος τοῦ ἐκδίκησι, χωρὶς νὰ ἀπευθυνθῇ προηγουμένως στὸν βασιλέα.

—Καὶ ποῖος λοιπὸν θὰ τιμωρήσῃ τὸν βασιλέα ποὺ θέλησε νὰ ἀτιμᾷσῃ ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾶτε;

—Ὁ Θεός, ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ, σκώζοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν.

—Ὅπως νομίζετε, εἶπε ὁ Φλαμανδός. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συντροφεύω ὡς αὐριό. Οἱ νύκτες εἶνε μαγικές τὸν χειμῶνα καὶ τίποτε δὲν μᾶς λέγει ὅτι δὲν διατρέχετε κάποιον καινούργιο κίνδυνον. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, θὰ κοιμηθῶμε στὸ ἴδιο δωμάτιο καὶ θὰ ἐλάωμε τὰ ξίφη μας κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μας.

—Θὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, εἶπε ὁ Ραοῦλ.

Αὐτὴ ἡ συζήτησις εἶχε γίνεи στὸ μικρὸν δρόμο, ποὺ ἐπερνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Πρασίνου Πιθῆκον».

Ἡ νύκτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ μόλις μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων ἐμπρὸς του.

Ἀπὸ τὸ σκοτάδι αὐτὸ εἶχε ἐπωφεληθῇ ἕνας ἄνθρωπος, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς δύο εὐπατρίδας.

Εἶχε ἀκούσει τί ἔλεγαν;

Εἶνε ἐλάχιστα πιθανόν, γιὰτὶ μιλοῦσαν πολλὰ σιγὰ.

Ὁ Φλαμανδὸς ἐγύρισε ξαφνικὰ, πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπελόγιζε βέβαια ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐρχόταν τὸ κατόπιν του.

Ὁ ὑποκόμης ντὲ Μωρουά ἦταν ἕνας θαυμαστικὸς κυνηγός, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ εἶχε πολλὴ διαπεραστικὴ βλέμμα.

Διέκρινε τότε μιὰ μαύρη σκιά μέσα στὸ σκοτάδι.

—Βλέπετε; ἔκαμε πιάνοντας τὸν Ραοῦλ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐνας ἄνθρωπος... Μᾶς παρακολουθοῦν φαίνεται...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος δὲν ἐπερίμενε. Ἀρχισε ἀμέσως νὰ τρέχῃ.

Ἀλλὰ, τρέχοντας κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι ὅπου ὁ ὑποκόμης ντὲ Μωρουά καὶ ὁ ντ' Αἰγκινγιὸν εἶχαν διασταυρώσει τὰ ξίφη των.

Τὸ πρόσωπό του εὐρέθηκε τότε φωτισμένο ὀλόκληρο.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ στὸ Ραοῦλ γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

—Εἶνε σὺτός, εἶπε.

—Ποῖος αὐτός;

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀπῆγαγε τὴν Σελί. Καὶ ὥρμησε ἀμέσως εἰς καταδίωξίν του.

Ἦταν πράγματι ὁ Φρονσάκ.

Εἶχε παρακολουθήσει τὴν δυσάρεστη γι' αὐτὸν ἐκβασί τῆς μονομαχίας μὲ τὸν ντ' Αἰγκινγιόν καὶ εἶχε μαντεύσει στὸ Φλαμανδὸν ἕναν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλο.

Γι' αὐτό, ὅταν τὸν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο μαζί μὲ τὸν Ραοῦλ, τοὺς παρακολούθησε.

Ὁ Ραοῦλ ἔτρεχε τώρα πίσω του καὶ διαρκῶς ἐκέρδιζε ἐδαφός, γιὰτὶ ὁ Φρονσάκ ἦταν πολλὸ ἡλικιωμένος καὶ δὲν μπορούσε νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὸ νεαρό εὐπατρίδην.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Ραοῦλ εἶχε πιάσει τὸν Φρονσάκ καὶ τὸν ἐκρατοῦσε σφιχτὰ λέγοντας:

—Α! Ἀθλι! Σὲ ἔπιασα ἐπὶ τέλους!

Ὁ Φρονσάκ προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, λέγοντας ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν Ραοῦλ, οὔτε ἤξερε γιὰ ποῖο πρᾶγμα τὸν κατηγο-

ροῦσαν.

—Οἱ λογαριασμοὶ δὲν κανονίζονται στὸ δρόμο, παρετήρησε ὁ ὑποκόμης ντὲ Μωρουά. Ἐλάτε στὸ πανδοχεῖο καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδοῦμε ἂν ὁ φίλος μου ἔχῃ δικήν ἢ ὅχι.

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ Φλαμανδός ἔδωκε μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ προχωρήσῃ.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ πανδοχεῖο, ὁ ὑποκόμης ἐξήγησε ἕνα κερί ἀπὸ τὸν ξενοδόχο καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν ἐπάνω ὄροφο, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ δωμάτια γιὰ τοὺς ἐνοίκους.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Φλαμανδός ἀντελήφθη τὸν ξενοδόχο, ποὺ τοῦ ἔκανε ἕνα νεύμα.

Ἀφῆκε λοιπὸν τὸν Ραοῦλ καὶ τὸν Φρονσάκ ν' ἀνέβουν μόνον τὴ σκάλα καὶ αὐτὸς ἐγύρισε κοντὰ στὸν ξενοδόχο.

Τότε ἐκείνος τοῦ εἶπε:

—Προσέξτε, κύριε! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ τόσο ἥρεμο παρουσιαστικὸ εἶνε πολλὴ ἐπικίνδυνος. Εἶνε μυστικὸς πρᾶκτωρ τῆς κυρίας ντὲ Πομπαιδού. Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει αὐτὸ στὴς Βερσαλλίες, ἀλλὰ τὸ ἐπᾶγ γελᾶ μου μὲ κάνει νὰ τὰ μαθαίνω ὅλα. Σὰς ξαναλέω ὅτι πρέπει νὰ προσέξετε. Π

ΜΗΤΡΟΤΗΣ

Μιά επίκαιρη έρευνα στο Δημοτικό Μαιευτήριο
ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΒΛΑΣΤΑΝΕΙ Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

Χριστούγεννα!
Τό θείον Βρέφος, ή 'Αγία Μητέρα! -
'Η φάτην και τ' άλογα, οι βοσκοί
και οι άγγελοι, τά άστρα και οι μάγοι!
'Όλα μαζί τά ποιητικά και τά ώραία,
μέσα στην καρδιά του χειμώνα, όπου
δραγγή ή ζωή, ύμνούν την μητρότητα...

Τήν μητρότητα αναζητήσαμε να δούμε
κι' έμεις χάριν των άναγνωστών του
«Θησαυρού». Και την είδαμε και την
γνωρίσαμε την μητρότητα αυτή με την
πιδ σεμνή μορφή της, εκεί όπου βλα-
στάνει ή ανθρώπινη ζωή, στα σπίτια
του πόνου και της χαράς μαζί.

... 'Όλη ή αγάπη του κόσμου, όλη ή
ειρήνη της γής — πού αλλοίμονο δεν
γνωρίζει σήμερα την ειρήνη — όλο τó
χαμόγελο του ουρανού είνε άπλωμένο
για όποιον έχει μάτια να βλέπη, στα
κατάλευκα μικρά λίκνα των θρεφών...

Βρισκόμαστε στο Δημοτικό Μαιευτή-
ριο. Πλάι στα κατάλευκα κρεββατάκια
των μητέρων, μικροσκοπικά κρεββατά-
κια με λευκές τοίλινες κουνουπιερίτσες
και φιδόγκους κρύβουνε στοργικά τά
άνθρωπινα λουλούδια πού μόλις τώρα
βγήκαν στο φώς. Έχουν από τώρα τó
μακρυντικό ήους χρώμα. Ρόζ κορδέλλα
τά λίκνα των κοριτσιών και των άγο-
ριών γαλάζια.

Γαλάζια και ρόδινα όνειρα πλάθουνε
για τά βρέφη τους και οι μητέρες, άν-
τέχοντας ύπομονετικά στούς πόνους της
δημιουργίας, τούς πρίν και μετά τόν
ποκετό.

Κάθε μητέρα έχει επάνω της κάτι ά-
πιδ την αγιότητα της ζωής. Τό βλέπει
κανείς ζωγραφισμένο στα κομμένα μά-
τια, στα χλωμά πρόσωπα, στα χλωμά
χειλί, πού αντιφεγγίζουν ώστόσο την
εύτυχία της δημιουργίας. Έδωσαν έξε-
τάσεις και πήραν άριστα ή λίαν καλώς.

Υποκλήθηκαν έμπρός στον κοινωνικό
και βιολογικό νόμο και τώρα δρέπουν
τόν καρπό της θυσίας τους, την άντα-
μοιβή τους.

Μά όπως κάθε πολιτισμένη κοινωνία,
έτσι και ή δική μας άρχισε από καιρό
να δίνει σημασία σε τούτη την υπέρτα-
τη κοινωνική λειτουργία της γυναίκας.
'Η γέννησις ενός παιδιού δεν είνε κα-
θαρά άτομική ζήτημα. Συνεπάγεται εύ-
θυνες άπεριόριστες από μέρους εκείνων
πού τó έφεραν στη ζωή, μα και ύποχρε-
ώσεις από μέρους της κοινωνίας. Πάει
πιά ό θλιβερός καιρός πού πέθαιναν
κατά χιλιάδες οι γυναίκες, εκτελώντας
τό δημιουργικό τους έργο.

Σήμερα, στις μεγάλες τουλάχιστον
πόλεις, αυτός ό κίνδυνος δεν υπάρχει
σχεδόν. Υπάρχουν τά ιδρύματα πού δέ-
χονται την επίτοκη γυναίκα και της πα-
ρέχουν ό,τι επιβάλλει ή επιστήμη και ή
ανθρώπινη αλληλεγγύη.

Αλήθεια, αν άναλογισθής κανείς ότι,
πρίν από τριανταπέντε χρόνια, ένα μο-
νάχα δημόσιο Μαιευτήριο ύπήρχε στην
Έλλάδα, στην όδον Σωκράτους, πού δε-
χόταν μόλις 80-90 επίτόκους τó χρόνο
και αν κάμψι ένα ύγρο ως τó Δημοτικό
Μαιευτήριο, τó Δημόσιο Μαιευτήριο
και τó Μαιευτήριο της Μαρίνας 'Ηλιά-
δη, θά μείνι κατάπληκτος από την πρό-
οδο πού έχει συντελεσθί στο μεταξύ.

Άς περιοριστούμε να μιλήσουμε για
τό Δημοτικό Μαιευτήριο. Εύγενέστατος
ό διευθυντής κ. Κ. Καλαμαράς μάς δέ-
χεται και μάς δίνει όλες τις πληροφο-
ρίες πού ζητούμε:

— Τριανταπέντε έτών ζωή έχει τó
δουμα αυτό, λέει. Από τόν καιρό πού
ιδρύθηκε, κατώρθωσε μέσα σε ελάχιστο
χρονικό διάστημα, με την οργάνωσή
του, με την έμπνευσμένη επιστημονική
και ανθρωπιστική του εργασία, ν' ά-
ποσπάση την εκτίμησι των άπόρων έπι-

τόκων και του επιστημονικού κόσμου
και να καταφέρει πλήγμα εναντίον της
παλαιάς θαρβάρου καταστάσεως πού
πικρατούσε...

Και δεν έχει καθόλου άδικο ό κ. Κα-
λαμαράς. Μά ή μετριοφροσύνη του
έμποδίζει να προσθέσι πόσο έχει ση-
τελέσει ό ίδιος προσωπικά για τήν άν-
δειξί της Δημοτικής Μαιευτικής κλι-
νής, έτσι, πού να είνε σήμερα υπόδι-
γμα ιδρύματος της ειδικότητός τι.
Μαζί με τούς έπιμελητάς Δ. Πούμπου-
ραν, Άναστ. Παπασπύρου και δεσπό-
νίδα Αικατερίνην Πολενάκη και τούς
έσωτερικούς γιατρούς κ. Κ. Σκαρτσά-
Ο. Μαρέντη και Κίτσο και τούς έξε-
ωτερικούς γιατρούς Μασουρίδη και Σκ-
δάμη, κατώρθωσε ό κ. Καλαμαράς,
στε να παρουσιάξη τó ίδρυμα αυτό
πού ικανοποιητική στατιστική.

Τή στιγμή πού ή θνησιμότης από έ-
λόγιο μόλυνσι είνε σε διεθνή κλίμα-
2000, στην δέ 'Αμερική, όπου ύπό-
χουν τά τελειότερα μηχανήματα ει-
1,8-2000, ή Δημοτική Μαιευτι-
κλινική κατώρθωσε να παρουσιάση θ-
σιμότητα μόλις 1,1000. Και στο
σοστό αυτό συμπεριλαμβάνονται
κα και οι θαρειές περιπτώσεις.

Πώς γίνεται αυτό τó θαύμα; 'Ο πα-
τος παράγων είνε ή άπεριόριστη έπι-
μονική εύσυνειδησία των γιατρών
των μαιών. 'Όλοι οι γιατροί είνε
πλωματούχοι καθώς και οι μαίες. Κά-
νέται επίτοκος γυναίκα ύποβάλλεται σε πε-
ριστοίτη παρακολούθησι και λαμβάνο-
ται γι αυτήν όλα τά μέτρα της ά-
φίας πού επιβάλλονται.

Έπειτα υπάρχει στενή συνεργασία
με την Γυναικολογική Κλινική πού δι-
θύνεται από τόν κ. Παμπούκη. Συν-
φείς και στενά συνδεδεμένοι κλάδοι
με την συνεργασία αυτή μπορούν
άνταποκρίνεται πέρα για πέρα στα
παιστημονικά καθήκοντα πού θέτουν
περιστάσεις.

Οι δυο αυτοί όροι συμπληρώνουν
με την άφοσίωσι του κατωτέρου προσ-
πικου. Οι μαίες όλες άνεξαρτήτως είνε
διπλωματούχες. Εργάζονται υπό τήν
διεύθυνσιν της Δεσποινίδος Άνέστης
πού έχει πολυετή πείρα από την ύψη-
σία της έδώ και στην 'Αμερική. 'Ο
τό προσωπικό, άνώτερο και κατώτε-
εργάζεται εναλλάξ και στις δυο κλι-
νές, έτσι πού ή επιστημονική του
τάρτισις γίνεται πλήρης.

Οι μαίες του Δημοτικού Μαιευτηρίου
είνε, μπορεί να πη κανείς, ύποδειγμα-
Αυτές δίνουν κουράγιο στη γυναί-
πού βογγά. Αυτές της χαρίζουν εκείνη
τις άπειρες περιποιητικές μικρολεπ-
μέρειες πού κάνουνε την λεχώνα να έ-
χνάη πώς βρίσκεται σε κλινική. Φυσικά
δεν θά μπορούσαμε να τις αναφέρω-
όλες. Είνε πολλές, όσες χρειάζονται γι
τις ανάγκες των δύο κλινικών. Άν
φέρωμε μόνο τις δεσπινίδες Πόπη Λα-
πρινουπούλου, Γεωργία Δανηλή, Δημή-
τρα Λάλου, την κ. Ειρήνη Ζούνη κ.λ.π.

Ρωτήσαμε τόν κ. Καλαμαρά τή γν-
μη του για τίς Καισαρικές τομές. 'Οκτο-
τέτοιες παρουσιάζει ή στατιστική γι
μιάν δολόκληρη τριετία.

Ο διακεκριμένος επιστήμων μάς λέ-
γει πώς «πρέπει να γίνεται περιορι-
σμένη χρήση της καισαρικής τομής κα-
τότε μόνο, όταν δεν ύπάρχη καμιά άλ-
λη διάξοδος. 'Η τομή σταματά τó έργο
της μητρότητας, τó περιορίζει. Συνε-
γεται και μετεγχειρητικούς κινδύνους.

Γενικά, οι έπεμβάσεις στο Δημοτικό
Μαιευτήριο γίνονται μόνον όταν έπι-
βάλλονται από τά πράγματα. Γι' αυτό

(Τό τέλος στη σελίδα 53)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ.

ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Έγώ πού γράφω τις γραμμές αυτές...
είμαι πεθαμένος! Ναι, νεκρός και θαμμέ-
νος! Άν ρωτήσετε στην πόλι πού γεννή-
θηκα θά σάς πούν ότι ήμουν

Ένα από τά πολλά θύματα της
τρομερής εκείνης χολέρας πού
έκαμε τόση θραύσι στη Νεάπολι
τό 1884 και ότι τά κόκκαλά μου άρχισαν
πιά να λυώνουν μέσα στο μαστωλείο των
προγόνων μου όπου μ' έθαψαν.

Ναι, είμαι πεθαμένος, και όμως... ζω!
Νοιώθω τó θερμό αίμα, τó αίμα νέου μό-
λις τριάντα χρονών, να ρέη στις φλέβες
μου. Νοιώθω μέσα μου τó σφρίγος της
ζωής, τó σφρίγος εκείνο πού δίνει ζωή
και δύναμι στο βλέμμα μου και διατηρεί
τό σώμα μου εύθυνο και υπερέχον.

Ναι... είμαι ζωντανός, μολοντί υλος ό
κόσμος με νομίζει πεθαμένο. Κάποτε δι-
γήθηκα την ιστορία μου σ' έναν περιφημο
γιατρό, μα κατάλαβα πώς, ενώ μ' άκουσε
με μεγάλη προσοχή ως τó τέλος, μ' έθεώ-
ρησε ως τρελλό. Από τότε έκλεισα τó
στόμα μου.

Τώρα όμως γράφω. Βρίσκομαι μακριά
από τόν κακό κόσμο — μέσα σ' ένα άπε-
ραντο παρθένο δάσος της Νοτίου 'Αμερι-
κής — και θά διηγηθώ χωρίς κανέναν φό-
βο την αλήθεια.

Έγώ, λοιπόν, ό Φάβιος Ρομάνι, πού
πέθανα, παίρνω την πέννα στο χέρι για
να διηγηθώ τά συμβάντα ενός έτους.

Ποτέ μου δεν έγνωρίσα τή φτώχεια. Έ-
γεννήθηκα πλούσιος. 'Όταν ό πατέρας μου,
ό κόμης Φίλιππος Ρομάνι, πέθανε, ήμουν
δεκαεπτά μόλις χρονών, ό μόνος κληρονό-
μος της κολοσσιακής περιουσίας του και ό
άρχηγος του ισχυρού οίκου των Ρομάνι.

Κατοικούσα στη βίλλα του πατέρα μου,
ένα παλατάκι χτισμένο από λευκό μάρμα-
ρο σ' ένα δασώδες ύψωμα πού εδέσποζε
τού κόλπου της Νεάπολεως. Εκεί έζησα
πολλά εύτυχισμένα χρόνια, περιτριγυρι-
σμένος από τά βιβλία και τις εικόνες μου
και δεχόμενα συχνά τις επισκέψεις των
φίλων, νέων ως επί τó πλείστον πού ό χα-
ρακτήρας τους έμοιαζε με τόν δικό μου.

Τις γυναίκες τις άπέφευγα με κάθε τρό-
πο. Γονείς με θυγατέρες σε ηλικία γάμου
με προσκαλούσαν πολύ συχνά στο σπίτι
τους, ποτέ μου όμως δεν εδέχθηκα τήν
πρόσκλησή τους. Από τά βιβλία μου έμα-
θα ότι ή γυναικεία συντροφιά είνε επικίν-
δυνη και την άπέφευγα. 'Επίστευα περισ-
σότερο στη φιλία παρά στον έρωτα και εί-
χα έναν φίλο — φίλο για τόν όποιον τήν
έποχή εκείνη θάδινα εύχαρίστως κι' αυτή
τή ζωή μου — με τόν όποιον ήμουν άχωρι-
στος.

Λεγόταν Γκουίντο Φερράρι και ήμουν
πάντα εύτυχισμένος όταν είχα τήν συντρο-
φία του. Κατά τά φαινόμενα δέ, κι' εκεί-
νος ένιωθε τήν ίδια εύχαρίστησι όταν ή-
ταν μαζί μου. 'Ημαστε σχεδόν άχώριστοι,

γιατί κι' εκείνος, όπως κι' εγώ, έχασε
τούς γονείς του σε πολύ μικρή ηλικία και
έμεινε μόνος στον κόσμο για ν' αντιμετω-
πίση τις δυσχέρειες του βίου. 'Εδιάλεξε
τήν τέχνη ως επάγγελμα μολοντί δέ ως
ζωγράφος είχε μερικές επιτυχίες, ήταν τό-
σο φτωχός όσο εγώ ήμουν πλούσιος. Τόν
βοηθούσα διαφορετρόπως και με μεγάλη
λεπτότητα χωρίς να διεγείρω τις ύπόνοιες
του και να πληγώσω τήν υπεργηφαιά του.
Κι' εκείνος έτρεφε μεγάλη συμπάθεια για
μένα αν και κάποτε έπαιρνε κι' αυτός τó
μέρος των άλλων φίλων μου πού μ' έπει-
ραζαν για τήν άδιαφορία μου προς τις γυ-
ναίκες.

— Άχ, Φάβιε, μούλεγε, ποτέ σου δεν θά
νοιώσης τή χαρά της ζωής αν δεν ρουφή-
ξης τó νέκταρ από τριανταφυλλένια χείλη,
ποτέ σου δεν θά μπορέσης να λύσης τó
πρόβλημα των άστρων αν δεν απενίσης
μέσα στα άτέλειωτα βάθη των ματιών έ-
νός κοριτσιού. Και τότε μόνο, Φάβιε, θά
κατάλαβης τί είνε ήδονή, όταν σφίξης
στην άγκαλιά σου ένα τρυφερό σωματάκι
και νοιώσης τούς παλμούς μιας καρδιάς
πού αγάπη κοντά στη δική σου. Άφισε τά
παμπάλαια βιβλία σου και έλα να γευτής
τή ζωή.

Αυτά και πολλά άλλα έλεγε ό καλός μου
φίλος χωρίς όμως να κατορθώση να με
πείση να μεταβάλω τις ιδέες μου. Τόν ά-
κουα σιωπηλός και χαμογελώντας και θεω-
ρούσα τόν έαυτό μου εύτυχισμένο να έχω
τήν έμπιστοσύνη και τήν συντροφιά του.

Μιά μέρα — ό πόσο καλά την θυμάμαι —

Έδύδισα τά χέρια μου με άπληστία μέσα στο φέρετρό κι' εναίθεψα τó πλούσιο περιεχόμενό του.

κατά τά τέλη του Μαΐου, ό φίλος μου ό
Γκουίντο έφυγε για τή Ρώμη, όπου έσκή-
πενε να μείνι μερικές εβδομάδες. Μόνος
μου τότε εγώ, έπέρασα τó απόγευμα εκείνο
περιπλανώμενος στη Νεάπολι. Άνέβαινα
έναν από τούς κεντρικότερους δρόμους, ό-
πότε ξαφνικά άκουσα ψαλμοδίες και διέ-
κρινα από μακριά ένα σύμπλεγμα φαντα-
σμαγορικής λευκότητος. Άμέσως κατάλα-
βα ότι αυτοί πού πλησίαζαν αποτελούσαν
τήν πομπή της Παρθένου, στην όποία είνε
άφιερωμένος ό μήνας Μάιος κι' από περι-
έργεια, στάθηκα στη θέσι μου και περι-
μένα.

Οί φωνές έπλησίασαν και είδα τούς έ-
ρεις, τούς διακόνους, τά χρυσά θυμιάτα,
τις άναμμένες λαμπάδες και τούς κατάλευ-
κους πέπλους των παιδιών, άγοριών και
κοριτσιών, όποτε ξαφνικά δολόκληρη ή ά-
μορφη αυτή σκηνή άρχισε να χορεύη ίλιγ-
γιωδώς μπροστά μου. Δεν διέκρινα πιά
παρά ένα πρόσωπο! Ένα πρόσωπο άφθα-
στης παιδικής όμορφιάς, μιας όμορφιάς
τέλειας, επάνω στην όποιαν άκτινοβολού-
σαν δυο φεγγαρόλα μεγάλα μαύρα μάτια,
ένα προσώπακι πού τó μικρό καμπυλωτό
του στόμα χαμογελούσε με γλυκειά πρό-
κλητικότητα. Τήν εκύταξα σαν άπολιθω-
μένος. 'Ηταν μια γυναίκα στην πρώτη ά-
νοϊξί της ζωής της, μια κόρη δεκαπέντε ή
τό πολύ δεκάεξη χρόνων. 'Ο πέπλος της
είχε φύγει από τήν θέσι του — ίσως να τó
έκανε επίτηδες — και για μια στιγμή άπ-
λουσα τήν γλυκύτητα τού βλέμματός της,
τό όνειρώδες χαμόγέλω της.

Η πομπή έπέρασε, ή όπτασία έξαφανί-
σθηκε, άλλ' εκείνα τά λίγα δευτερόλεπτα
έφτασαν για να κλείσουν για πάντα μια
σελίδα της ζωής μου και ν' άνοιξουν άλλη.

★

Έννοείται ότι έγινε γυναίκα μου. Έ-
μεις οι Ναπολιτάνοι δεν χάνομε πούνη και
πό όταν άποφασίσουμε κάτι. Εύτυχώς δν
ύπήρχε κανένα εμπόδιο για τó γάμο μας.
'Η νέα πού αγάπησα ήταν μοναχοκόρη έ-
νός Φλωρεντινού εύγενούς, πού κατεστραμ-
μένος υλικώς ζούσε από τά μικρά κέρδη
πού τούδινε ή τύχη στο χαρτοπαίγνιο. 'Η
κόρη του ανετράφη κι' έσπούδασε σ' ένα
ονομαστό για τήν αυστηρότητά του μονα-
στηριού.

Είνε άθώα σαν τó λουλούδι του βο-
μού της Παναγίας, ή Νίνα μου, μού είπα

(Εικόν Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ)

26

Ένα ΔΙΑΖΥΓΙΟ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
Υπό Ο. ΜΕΤΕΡΝΙΕ

—Τώρα, κυρία μου, που έτελειώσαμε την απαρτί-
μηση των κοινών διαφωνιών
μας και καταλήξαμε στο
συμπέρασμα ότι είναι αδό-
νυτον πιά να ζήσουμε μα-
ζί, μάς μένει να θροούμε
έναν τίμιο τρόπο για να
διαλύσουμε τον δεσμό που
μάς ενώνει.

Ο βαρώνος Λεφρέν έ-
πρόφερε αυτή τη φράση με
τόνο εύγενικό, ήρεμο, σαν
να πρόκειται να τακτοποιή-
ση μιάν υπόθεση συμφέ-
ροντος, η οποία δεν είχε
καμμία σχέση με την αίσθη-
ματική κατάστασή.

—Εστω, κύριε, είπε η
βαρώνη, ως αναζητήσωμε
το μέσον.

—Εμελέτησα επί πολύ το
ζήτημα, συνέχισε ο σύζυ-
γος. Δυστυχώς ο γαλλικός
νόμος για το διαζύγιο είν-
 ένας νόμος που χωλαίνει,
αφού δεν παραδέχεται την
κοινή συναίνεση και δεν
προβλέπει παρά δύο σοβα-
ρές αιτίες: την απιστία
της γυναίκας ή την εξύ-
βριση ή αδίκον επίθεσιν εν
μέρους του συζύγου. Η
δική μου φιλοτιμία και η
δική σας αξιοπρέπεια
μας απαγορεύουν να σκε-
φθούμε έναν απ' αυτούς
τους δύο τρόπους.

—Τότε, λοιπόν...

—Περιμένετε! Η επιθυ-
μία μου να τακτοποιήσω
όσο το δυνατόν γρηγορά-
τερα μιά κατάσταση που
μάς είνε ανυπόφορη και να
ανακτήσωμε την ανεξαρτη-
σία μας, μου υπαγόρευσε
μιά ιδέα, την οποία πι-
στεύω πρακτική. Ο νό-
μος προβλέπει και μιά τρί-
τη περίπτωση, τη συντήρη-
ση έρωμένης εκ μέρους του
συζύγου. Σ' αυτήν θα κα-
ταφύγωμε.

—Κύριε, διέκοψε η βα-
ρώνη σε τόνο ψυχρό, ως
σταματήσωμε εδώ, σας πα-
ρακαλώ. Στην απόφαση
αυτή δεν θα ενέδιδε ποτέ
η αξιοπρέπεια μου ως γυ-
ναίκας.

Ο βαρώνος χαμογέλασε.
—Τα έσκέφθηκα όλα. Α-
πό πολλόν καιρό ζοδιμε ήδη
χωρισμένοι, αν και είμαστε
κάτω απ' την ίδια στέγη.
Από αύριο, αν συγκατατί-
θεσθε, θα εγκαταλείψω το
σπίτι και θα πάω να μείνω
σε οποιοδήποτε διαμέρισμα
μακριά απ' εδώ. Θα έγει-
ρετε άγωγήν. Την ημέραν
που θα όρίσωμε, θα παρου-
σιασθή στο σπίτι μου ένας
άστυνόμος και θα βρῇ μιά
γυναίκα. Η αλήθεια είνε

πως θα θυσιασθώ εγώ. Το
διαζύγιο θα έκδοθῃ εἰς θά-
ρος μου. Άλλ' αυτό είνε το
καθήκον κάθε κυρίου ν' α-
ναλάβῃ εκείνος τις ευθύ-
νες.

—Δέχομαι, είπε η βαρώνη.
Μ' άρέσει! Θαμιάζω
μόλλον την τιμιότητά σας
και σας εύχαριστώ.

—Κύριε άστυνόμω, είπε η
βαρώνη Λεφρέν, κατέθεσα
πρὸ ολίγων ημερῶν στο
πρωτοδικείο μιάν άγωγή
έναντίον του συζύγου μου,
ο οποίος κατοικεί στην πε-
ριφέρειά σας. Ηρθα να
μάθω την πορεία αυτής
της υποθέσεως.

—Πράγματι, κυρία, ά-
πῆντησε ο άστυνομικός, έ-
λαβὰ από τὸν άνακριτή μιά
διαταγή να διενεργήσω μι-
αν έρευνα. Δυστυχώς όμως
θα τοῦ επιστρέψω σήμερα
τη δικογραφία. Οι πληρο-
φορίες μου, κατόπιν έπιστα-
μένης έρεύνης, με θεβαιούν
ὅτι ο άνδρας σας μένει μό-
νος στο σπίτι του.

—Οι πληροφορίες σας εἶ-
νε ίσως άνακριθείς, διέκο-
ψε η βαρώνη. Οι δικές μου
που προέρχονται από θετι-
κή πηγή, με θεβαιώνουν
για το αντίθετο. Αν θέλε-
τε, μόλιστα, στείλετε ση-
μερα έναν άστυφύλακα και
θα θεβαιωθῇτε.

—Πολύ καλά, κυρία. Για
να σας εύχαριστήσω, αύ-
ριο τὰ ξεμερώματα θα εί-
μαι ο ίδιος στην όδον Χέλ-
ντερ. Αμφιβάλλω ώστόσο
για την έπιτυχία του δια-
θήματός μου.

—Λοιπόν, πρόκειται για
αύριο; έρώτησε ο βαρώνος
χύνοντας στο ποτήρι της
γυναίκας του σαμπάνια.

—Ναί... τὰ ξεμερώματα.
Ο βαρώνος Λεφρέν άνα-
στέναξε.

—Δέν σας είδα ποτέ πε-
ρισσότερο σαγηνευτική, ά-
γαπητή μου φίλη.

—Επροσπάθησε ν' άγκα-
λιάσῃ από τη μέση τη νέα
γυναίκα.

—Τί κάνετε, κύριε;
—Εως αύριο είμαστε ά-
κόμη σύζυγοι! Και ποὺς
μπορεί να μάς ιδῇ μέσα σ'
αυτή τη φωλιά, που μου έ-
κάματε την τιμή να δεχθῇ-
τε να διειπνήσωμε. Γιατί ἡ
αλήθεια είνε πως ποτέ δέν
σας έχω ξανακίῃ τόσο ό-
μορφη και τόσο σαγηνευ-
τική όσο άπόψε!

—Σας παρακαλώ, κύ-
ριε!

Και η βαρώνη τραθή-
χθηκε με τρόπο.

—Πόσο είσθε σκληρή!
Και άκριβώς τη στιγμή
που λημονώντας το πα-
ρελθόν, δέν διατάζω να θυ-
σιασθώ για σας. Έ, λοι-
πόν, αφού πρόκειται να γί-
νωμε δύο ξένοι, θέτω τὸς
δρους μου. Υποσχεθῇτε
μου να με άπατήσετε αύ-
ριο...

—Τόσο γρήγορα! Εἶπε
χαμογελώντας η βαρώνη.

—Ναί! Μαζί μου!
—Εἰσθε ένας έκφυλος!
—Σύμφωνοι! Αύριο!

—Έ, λοιπόν, ναί!

Ο βαρώνος έπῃρε από
την λεωφόρο ένα άμάξι.
και εἶπε στὸν οδηγὸ να τὸν
οδηγήσῃ στο Ζαρντέν-ντε
—Παρί.

—Αργησε να διαλέξῃ. Α-
θλά του ἡ σκέψις του έπῃ-
γαινε στη γυναίκα του.

—Να φθάσωμε εκεί, σκε-
φτόταν, έπειτα από τρία
χρόνια συζυγική ζωή! Και
τη στιγμή που χωρίζω απ'
αυτήν για πάντα, να νοιά-
θω πως την άγαπῶ.

Πώς αγκαθώ δηλαδή το εύλύγι-
στο κορμί της, τὰ γκρίζα
μάτια της και τὰ λευκά
μυράσκα της. Γιατί, άλλοι
μονοί τί ψυχὴ κρύβει αυτό
το κορμί! Ω, αυτά τὰ τρία
χρόνια μιάς διαρκούς πά-
λης, καυγάδων παντός εί-
δους!

—Η ώρα προχωρούσε. Έ-
σθυσαν και τὰ τελευταία
φώτα.

—Κύριε, θέλετε να με συ-
νοδεύσετε;

—Η αυτή ἡ μιά άλλη,
το ίδιο κάνει, εἶπε μέσα
του ο βαρώνος.

Και προσέφερε το μπρά-
τσο του στην άγνωστη
ξανθή και άρκετὰ όμορφη
ακόμη νέα.

—Με λένε Μάρθα. Εἶμαι
καλὸ κορίτσι. Μοῦ κάνεις
το τραπέζι;

—Αν θέλῃς.

—Επὶ δύο ώρες ο βαρώνος
άκουε την άγνωστη να
φλυαρή.

—Ηταν πολύ εύχαριστη-
μένη που έγνώρισε έναν
σικ τύπο. Γιατί ώστόσο ἡ-
ταν λυπημένος;

—Βάλε το καπέλλο σου
και πάμε! Εἶπε ο βαρώνος
άκούοντας να χτυποῦν οι
τέσσερις.

—Κάθεσαι μακριά απ' έ-
δω;

—Όχι, στην όδον Χέλ-
ντερ.

—Εἶνε όμορφα στο σπίτι
σου, εἶπε ἡ κοπέλλα ρίχνον-
τας ένα βλέμμα στην έπί-
πλωσι. Αλήθεια, τί δου-
λειά κάνει; Εἶσαι έμπο-
ρος;

—Έλα, ετοιμάσου να
πλαγιάσωμε.

—Όταν ο άστυνόμος βρή-
κε στο σκαλοπάτι της πόρ-
τας ένα ζευγάρι σοσόνια,

έμεινε έκπληκτος.

—Για στάσου! έσκέφθη-
κε. Η βαρώνη λοιπόν έχει
δικη;

Η έκπληξις του έμεγά-
λωσε όταν είδε το κλειδί
στην κλειδαρότρυπα. Εμ-
πήκε άκολουθούμενος από
τὸν βοηθό του, διέσχισε τὸν
αντιβάλαμο.

—Εν όνόματι τοῦ νόμου,
ανοίξατε!

Εἶδε τότε μιάν άλλη πόρ-
τα κλειστή, την πόρτα της
κρεββατοκάμαρας.

—Ανοίξατε! Έν όνόματι
τοῦ νόμου!

—Εἶμαι στή διάθεσί σας
σ' ένα λεπτό, συγχωρήστε
με, σας παρακαλώ! άπῆν-
τησε μιά φωνή από τὸ έσω-
τερικὸ τοῦ δωματίου.

Μιά στιγμή κατόπιν, ο
βαρώνος με τις πυτζάμες,
άνοιγε την πόρτα για να
περάσουν τὰ όργανα της
τάξεως.

—Ξέρω ποιὸς λόγος σας
φέρνει εδώ, κύριε! Κάνετε
το καθήκον σας! Εἶπε εὐ-
γενικά ο βαρώνος Λεφρέν.

—Ας λάβῃ τὸν κόπο ἡ
κυρία να σηκωθῇ.

—Αὐτὸ εἶνε πρόστιχο!
έφώναξε ἡ Μάρθα, να φέ-
ρῃς μιά γυναίκα εδώ για
να βρῇ τὸν μπелά της! Κύ-
ριε άστυνόμω, δέν μοῦ εἶπε
ὅτι εἶνε παντρεμένος, ξε-
ρετε!

—Πάψε! Εἶπε σιγὰ ο βα-
ρώνος. Θα αναλάβω εγὼ
την εύθύνη και θα σε άπο-
ζημιώσω.

—Ω! αφού εἶν' έτσι! Εἶ-
πε ἡ Μάρθα και έπῃδησε
κάτω απ' τὸ κρεβάτι.

—Κύριε άστυνόμω, εἶπε ο
κ. Λεφρέν, πράγματι εδώ
εἶνε ἡ κατοικία μου... Η
κυρία εἶνε φίλη μου, άλλ'
άγνοῦσε τη θεσί μου!

—Αμέσως, ενώ διαρκούσε
ἡ συζητήσις, ο άστυνόμος
συνέταξε την έκθεσί του,
ζητώντας συγγνώμην για
την αὐστηρότητα που τοῦ
έπέβαλλαν τὰ καθήκοντά του.

—Παρακαλώ, παρακαλώ,
κύριε!

—Επειτα έγύρισε στη γυ-
ναίκα:

—Τώρα, άγαπητή μου
Μάρθα, πάρε έκατὸ φρά-
γκα και μπορείς να πηγαί-
νῃς!

—Πῶς! Δέν θα φάμε μα-
ζί;

—Όχι! Με περιμένουν.

—Η υπόθεσις έτελείωσε!
Εἶπε ο βαρώνος στη γυναί-
κα του. Εἶμαστε έλεύθεροι.
Θα πάμε στο σπίτι μας... ἡ
στην όδον Χέλντερ;

—Οὐτε στο ένα, οὔτε στο
άλλο! άπῆντησε ἡ βαρώνη
σφίγγοντας επάνω της τὸν
άνδρα της. Όδῃγσέ με εἰ
κεῖ όπου πηγαίνουν τὴ φί-
λη τους... στή χθεσινὴ φω-
λιά... Θα εἶνε καλύτερα!

Ο. ΜΕΤΕΡΝΙΕ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΕ ΞΕΡΟΝΗΣΙ

Πρωτότυπο ναυτικό διήγη-
μα του έκλεκτου λογοτέχνη

ΘΑΛΗ ΝΑΡΗ

Ταξιδεύαμε από τὸ νότο πρὸς τὰ πάνω
με κόντρα τὸν καιρό. Λογαριάζαμε πὸς
τὸ ίδιο θράδυ, θὰ φθάναμε τις Κυκλά-
δες, τὰ νότια άπομακρυσμένα νησιά. Υ-
στερα, όλη τη νύχτα και πρὸς τὰ ξεμε-
ρώματα, 9 ἡ 10 τὸ πολὺ ἡ ώρα, θα μπαί-
ναμε στο Ναύσταθμο. Μὰ ο καιρὸς χει-
ροτέρευσε.

Η τραμοντάνα, ὅσο νυχτώνει, τόσο
και περισσότερο άγριεύει.

Ο κ. κυβερνήτης μας, ένας ύψηλὸς
και γεμάτος άντρας καμιά πενηνταριά
χρονῶν, ναυτικὸς με ὅλα του, κατέβηκε
από τη γέφυρα για τὸ δείπνο και μετά έ-
δωσε τις άπαραίτητες διαταγές. Σιγου-
ράραμε όλες τις δάγκες στα καπόνια, τὰ
ταχυβόλα τους ένατιήρες και τὰ κα-
λύμματα τους δεθήκανε γερά. Οι τορπι-
λοδληπτικοί σωλήνες με διπλοῦς ένατιή-
ρες και τὰ καλύμματα τους δεθήκανε με
κόντρα σχοινιά. Μονάχα ο προβολέας πά-
νω στὸν καφασωτὸ έξώστη έμεινε άνά-
λιντος, μήπως χρειασθῇ τη νύχτα για
φωτεινά σήματα. Ρεζέρβα κουπιὰ και
γάντζοι στερεώνονται πλάι στη χελώνα
με κόντρα μπαρούτιες. Οι σηματοροῖ στη
γέφυρα δένουν τετατιστὰ τὰ σηματοσχοι-
να και σιγουράρουν τὸ χαρτοφύλακα.

—Όλοι οι άντρες βρίσκονται στο κα-
τάστρωμα. Παντοῦ μιά άσυνήθιστη κίνη-
σις σαν να πρόκειται για άπολεμική έ-
γερσις.

Οι θάρδιες στίς θέσεις τους.
Κάτω στα λεβητοστάσια, τὰ φτυάρια
στα γερά χέρια τὸν μοντεζουρωμένον θερ-
μαστὸν αφήνουν έναν ἡχο σαν χλιμίν-
τησμα καθὼς φτυαρίζουν τὸ καρβουνό
ταίζοντας τις φωτιές στοῦς φούφους.

Οι μηχανές δουλεύουν κι οι δυο «όλο-
ταχῶς».

Η «Ναυκρατούσα» με γερὴ πλώρη και
με τὸ γερὸ χέρι τοῦ κ. Κυβερνήτη μας,
στο τιμόνι της, άντίζει στην τραμοντάνα.

Οι τέσσερις καμινάδες της αφήνουν
άποπνιχτικό καπνὸ ποὺ άνεμοδαρμένος
φθάνει στην πρύμνη και μάς στραβώνει
τὰ μάτια με τὰ τσένερα, ὅμοια με ψιλή
καβουρντισμένη ἄμμο.

—Όπως έπρόβλεψε ο κ. κυβερνήτης, έ-
τσι κι έγινε. Η τραμοντάνα ξεσπασε
άγρια. Κι ὅσο ἡ νύχτα προχωρεῖ, τόσο
και περισσότερο γίνεται μανιασμένη. Αρ-
χίζει τὸ σκαμπανέθασμα, άργὰ πρῶτα
και μετά γερό, δυνατό. Ο άέρας σφυρί-
ζει τρομαχτικά, τὰ κύματα ξεσπάνε με
βία άκάθεκτη πάνω στο καράβι κατα-
βρέχοντας τὸ καμποῦνι και φθάνοντας ἱ-
σασμὲ τη γέφυρα τὸ ράντισμά τους. Η
«Ναυκρατούσα» σκορτσάρεε στα δυνατὰ
κύματα, τραντάζονται οι άγκυρες και
χτυποῦνε ρυλλίζοντας οι καδένες.

—Από τις έντεκα ἡ ώρα ο κ. κυβερνή-
της από τη γέφυρα, διέταξε τὸ μηχανικό
να λιγοστεψῇ τις στροφές.

Ταξιδεύαμε με μικρὴ ταχύτητα κι' έ-
τσι τὸ καράβι γλυτώνει μερικά τραντά-
γματα τώρα.

Ο μαρκονιστής, στο μικρὸ διαμέρι-
σμα κάτω από τη γέφυρα, έχει διαρκῶς
ἐ ακουστικά στ' αὐτιά του. Όλη ἡ νύ-
χτα πέρασε έτσι και χειρότερα.

Οι ὁπολοισμοὶ ποὺ πληρώματος πήγα-
νε χαμένοι. Όλοι μας ἠπολογίζαμε πὸς
την προπαράνομή τὸν Χριστουγέννων, τὸ
πρωὶ κατά τις 9 ἡ ώρα, θὰ φθάναμε στο
Ναύσταθμο. Και τὸ άπόγεμα ἡ δευτέρα
τοιχαρχία — 23 τοῦ μηνὸς ἡ πρώτη θὰ
εἶχε θάρδια — θὰ πῆγαινε σὲ όκατήμε-
ρον άδεια. Τί χαρά! Όλο τὸ πληρωμα
αὐτὴ τη συζητήσις έχει από μέρες.

—Και ποιά τοιχαρχία έχει έξόδους για
τὰ Χριστουγέννα; Η πρώτη ἡ ἡ δεύ-
τερη;

—Αν φθάσωμε στο Ναύσταθμο στίς
23 τοῦ μηνὸς, ἡ πρώτη τοιχαρχία έχει
θάρδια. Επομένως θὰ πάνε εἰς άδειαν οι
άντρες της δευτέρας τοιχαρχίας. Η
πρώτη τοιχαρχία θὰ πάῃ για τὸ Νέον
Έτος!

Πόσες φορές δέν άκουσα αὐτὴ τη φα-
σάρια μεταξὺ τὸν άνδρῶν τοῦ πληρώμα-
τος.

Όμως, αν κι' αύριο εξακολουθήσῃ ο
ίδιος καιρὸς, ποὺ σίγουρα ο ίδιος θα εἶ-
νε, ποὺς ξέρει πόσα μερόνυχτα θὰ θα-
λασσοδαρθοῦμε στο πέλαγος. Έτσι τώρα,
κανένας πιά δὲ μιλάει για έξόδους και
τοιχαρχίες, ποιοὶ θὰ πάνε εἰς άδειαν
πρωτοῖ και ποιοὶ μετά.

Όλη τη νύχτα δέν είδαμε ποθενά φῶς
έστω και πολύ μακριά, κανέναν φάρο.

Μιά αὐγὴ τρικυμισμένη, βολὴ από θα-
ρειά σύννεφα, ξεμέρωσε στίς 24 τοῦ
Δεκεμβρίου. Η τραμοντάνα σ' ὅλο τὸ
φύρτε της λὲς και θὰ μάς άρπάξῃ στα
δυνατὰ φτερά της. Από τη γέφυρα βλέ-
πω τὴ θάλασσα πέρα, μακριά σὰ νεροβου-
νά που άρμενίζουνε κόντρα στην πορεία
μας.

Μηχανοστάσιο, λεβητοστάσια και σ' ὅ-
λα τὰ διαμερίσματα, ναυτῶν, θερμαστῶν,
τὰ σπιράγια εἶνε κλειστά. Τὸ κύμα σπάει
και σαράνει από την πλώρη ἴσαμε την
πρύμνη τὸ κατάστρωμα. Από καιρὸ σὲ
καιρὸ ανοίγει δειλὰ κάποιο σπιράγιο, ἔ-
να κεφάλι ναυτοῦ ἡ θερμαστοῦ ξεπροβάλλ-
λει λίγο, κυττάζοντας κυκλικά μήπως άν-
τικρύσῃ τὸ γινώριμα κι' άγαπημένα παρ-
λία, τὰ νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ και ξανα-
κλείνει όρμητικά.

Πρὸς τὸ άπόγεμα, φανήκανε στην πλώ-
ρη μας μερικά νησιά. Στεγνιές άγνω-
στες για τοὺς πολλοὺς και μόνο στη γέ-
φυρα, στο χάρτη φαίνονται, χαράζοντας
την πορεία μας.

Μικρὰ κι' άσήμαντα ξερονήσια ὅλα,
σπαρμένα στη θάλασσα, φαίνονται σαν νὰ
συνοδεῖουν τὸ καράβι μας. Πολλὰ μα-
κριά, μέσα στη θάλασσα, δγαίνει σιγὰ -
σιγὰ μιά κορυφὴ μαυρὴ, ύστερα λίγο-λίγο
μεγαλώνει και μετά, στο άργὸ διάβα
μας, μικραίνει και χάνεται. Πίσω μας

μοιάζουν σὰ νὰ βασιλεύουν στὸν άπέ-
ραντον ὀρίζοντα, και νὰ δουτοῦνε άργά,
άργα μέσα στη θάλασσα.

Καμιά μεταβολὴ δὲν παίρνει ο και-
ρὸς. Τὰ κύματα χυμοῦνε άκράτητα, έ-
γερμίζουν την κουδέρα με άφροῦς. Η
τραμοντάνα άγχιλίνωτη καλύπτει πάνω
στα κύματα, που παίζοντας ένα κυνηγητὸ
τὸ ένα κατόπιν τοῦ άλλου, σπάζουν με ὑπό-
κωφο πάταγο και μανία στίς λαμαρίνες
τοῦ άντιτορπιλλικοῦ.

Από τούτη την ώρα ποὺ μή-αμε στίς
Κυκλάδες, στα πιὸ μακρινά ξερονήσια, έ-
πικοινωνοῖ ο άσύρματος με τὴ Ναυαρχί-
δα, άραγμένη τὸν Ναύσταθμο. Νύχτωσε
και μπροστά μας έχομε μιά στεργιά, ένα
μυτερό βουνάκι όλη - όλη, ένα ξερο-
νήσι. Σ' αὐτὸ έχει πορεία ο κ. κυβερ-
νήτης.

Όσο προχωροῦμε, ο καιρὸς κοπάζει. Φυ-
σάει, μὰ ἡ θάλασσα χαλαρώνει τὰ κύματα
γιατί μάς προστατεύει ἡ στεργιά.

—Ναύκληρε! Ακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ
κ. κυβερνήτη από τη γέφυρα. Νὰ ετοιμα-
σθῇ ἡ δεξιὰ!

Ναύκληρος και άρμενισται στην πλώρη,
ξεμποτάρουν τη δεξιὰ άγκυρα, ο μηχανι-
κὸς έτοιμος στὸν έργάτη, ο σηματορὸς με
τὴ βολίδα στο χέρι, θυθομετράει τὰ νερά.

—Επτά!, φωνάζει ο βολιστής. Δεξιό-
θεν βυθὸς επτά!

Η «Ναυκρατούσα» ἤρεμα προχωρεῖ χω-
ρὶς σκαμπανεδάσματα τώρα. Οι μηχανές
έχουν κάνει κράτει.

—Πέντε!, ξαναφωνάζει ο βολιστής. Δε-
ξιόθεν βυθὸς, πέντε!

—Πόντισον!, φωνάζει ο κ. κυβερνήτης
Και ἡ άγκυρα πέφτει στη θάλασσα.

Τὸ άγκυροβόλιον εἶνε «υπῆνεμον» και
τέλειωσε γρήγορα.

Νύχτωσε για καλά. Έξω δὲ φαίνεται
καθόλου ἡ ὀλοσκοτεινή στεργιά. Κάτω
στο διαμέρισμα είδα τὸ ραδιοτηλεγράφη-
μα της Ναυαρχίδος. «Αγκυροβολήσατε
εἰς ὑπῆνεμον ὄρμον μέχρι βελτιώσεως
τοῦ καιροῦ.»

Μετά τὸ δείπνο, δυὸ ναῦτες παρο-
υσιασθήκανε στὸν κ. κυβερνήτη, ζητώντας
την άδεια να βγοῦνε έξω στη στεργιά.
Ο ένας ποὺ κατὰγεται από τούτα τὰ νε-
ρά, Κυκλαδίτης, κι' έχει κάνει με ψαρά-
δικα καϊκια, ξέρει πὸς εἶναι πλῆθος, πολὺ
κοντά, εἶνε ένα ρημοκλήσι. Νὰ πάνε ν'
ανάψουν κανένα κερι;

Ο κ. κυβερνήτης, μετά μικρὰ σκέψι,
τοὺς επέτρεψε.

Γρήγορα, γυρίσανε τὰ καπόνια, ξεμ-
πουτάρανε τὴ σκάφη, ανάψανε τὸ φανά-
ρι και φύγανε.

Κατὰ τις 9 περασμένες, είδαμε τὸ φα-
νάρι της θάρκας ποὺ πλησίαζε. Διπλάρω-
σε στην άριστερὴ σκάλα.

—Βοήκαμε τὸ ἐκκλησιάζι, εἶπανε, μὰ
δέν έχει οὔτε καντήλι οὔτε κεριά. Ένα -
δυὸ εἰκονίσματα μονάχα!

Ο κ. κυβερνήτης διατάζει:

—Κατεβάστε τὴ φαλαινίδα και την ά-
κατο. Πάρτε από την αποθήκη σταμα-
τσέτα κι' έλάτε ὅσοι θέλετε να πάμε στην
έκκλησιάζι. Δέν εἶνε σωστό, χρονιαρά μέ-
ρα, ν' αφήσωμε ὀργανὴν την έκκλησιάζι,
κι' αλείτοργητή. Ένας ἡλεκτρολόγος
στὸν προβολέα, να φωτίζῃ διαρκῶς τὴ
στεργιά και τὸ άγκυροβόλιον τὸν λέμβων!

Έτσι κι' έγινε. Ο κ. κυβερνήτης στη
φαλαινίδα με τὸν κ. ὑπαρχο και τὸν
πρωτὸ μηχανικό κι' οι άλλοι, ὑπαίτω-
ματικοὶ και ναῦτες στην άκατο και στη
σκάφη. Μείνανε μέσα στο καράβι οι θάρ-
δικες κι' ὅσοι θέλανε να κοιμηθῶνε μετά
από ένα τόσο κοπιαστικό ταξίδι.

(Τὸ τέλος στη σελίδα 33)

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝΤΑ

Είνε γνωστόν ότι εν ώρα πολέμου και στρατοκρατίας οι φανταστικές φήμες ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια. Παραθέτομε μερικές από τις φήμες αυτές που κυκλοφόρησαν στην Αγγλία και που φυσικά διεψεύσθησαν επισήμως από τις διάφορες αρχές. Ίδου οι διαψεύσεις στις οποίες αναφέρονται οι φήμες:

Δεν είναι αληθές, δηλώνει το Υπουργείο Στρατιωτικών, ότι στρατιώται ενδς συντάγματος Ουαλλών, υπηρετούντος εν Γαλλία, έσφαξαν κι' έφραγαν τον... τράγο που προηγείτο πάντοτε ως «μασκώτ» της μουσικής του συντάγματος των —στις επίσημες μάλιστα παρελάσεις οδηγείται προ της σημαίας— έπειδή δεν έχορταν με το τακτικό συσσίτιό τους!

Επίσης είναι τελείως αναληθές το διαδοθέν ότι τα αγγλικά στρατεύματα του μετώπου, πληρώνουν στους Γάλλους τακτικό ένοϊκιο για το τμήμα γραμμής Μαζινώ, στο οποίο έγκατεστάθησαν.

Είνε ψέματα ότι στο Λονδίνο συνήφθησαν στοιχήματα, με πιθανότητα 11 προς 10 —που κατεγράφησαν μάλιστα από ένα επίσημο γραφείο στοιχημάτων— επί της εκβάσεως

του παρόντος πολέμου και με πρόβλεψη νίκης Γερμανών εντός 18 μηνών.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Πρό ημερών, οι Αγγλοι αεροπόροι προσέφεραν προς τον Γερμανό στρατάρχη κ. Γκαίρινγκ, έναν... λαγό που τον είχε σκοτώσει δόγμα γερμανικού βομβαρδιστικού αεροπλάνου, το όποιον έβομβάρδισε να νησιά Σέτλαντ την περασμένη εβδομάδα.

Ένα αγγλικό αεροπλάνο αναγνωρίσεως έρριξε με αλεξίπτωτο, με μεγάλη προσοχή τον λαγό επάνω σε γερμανικό έδαφος, στην ούρα δε του ζώου είχε προσδεθή σημείωμα που απευθυνόταν προς τον κ. Γκαίρινγκ. Στο σημείωμα αυτό οι Αγγλοι αεροπόροι εξέφραζαν προς τον στρατάρχη τη λύπη τους, διότι το αποτέλεσμα του κνηγού των γερμανικών «Χάινκελ» δεν ήταν σπουδαιότερο και του εύχονταν καλή όρεξη. Τώρα είναι η σειρά των Γερμανών αεροπόρων, οι όποιοι δεν θ' αργήσουν, όπως γράφουν οι γερμανικές εφημερίδες, να δώσουν ανάλογη απάντησι στην δηκτική ειρωνία των αντίπαλων τους.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Κι' έμεις, που άρθρα γράφομεν, συνήθως εις το γόνα εις πόλεμον θρισκόμαστε και πάντοτε αγώνα συνάπτομεν δεινόν με το πολύ κοινόν, ανέκαθεν σκοπεύοντες να το αίχμαλωτίσωμεν και την άδιαφορίαν του να την κατανικήσωμεν. Λοιπόν, θα είπω σήμερα όλίγα σχετικά τούτέστι πως, συγγράφοντες χαρτιά με την όκω, άείποτε ριχνόμεθα σφοδρώς κι' έξ όλοκλήρου στην μάχη του ταλλήρου.

Την κάθε μία έξόρμησιν άφ' ύψους διευθύνει αυτός που πάντα δίνει λεφτά στο Λογιστήριόν και ούτω σ' όλους δύναμιν παρέχει κινητήριον. Με άλλα λόγια δηλαδή ό Παπαγεωργίου —μα προσοχή: ό Κώστας, γνωστός στους άναγνώστας— το θύμα είναι κάθε μας χρηματικού όργιου. Συχνότατα το χέρι του στην τσέπη του το βλέπεις και ούτω, ενώ προέρχεται από το ναυτικόν, στο περιοδικόν θα μάθης πως διευθύνεται το θωρηκτόν... τ η ς (τ σ έ π η ς).

Υπάρχει και ό Γιάννης μας, το ό Κώστα συνεπά- (νυμος, συνέταυρος ανέκαθεν, δραστήριος και γόνιμος, (τά πάντα έκτελών, ακούραστος δε φρούραρχος των προκαταβολών, ώ, τί άπελπισία!...

Λοιπόν, αυτός ό «Σία» το ένα πόδι —το δεξί— το έχει στο γραφείο κι' αγκυρώπως παρακολουθεί εικόνες και γραφτά, το άλλο τώχει πάντοτε εις το τυπογραφείο, μα και τα δύο χέρια του τα έχει στα λεφτά! Εις όλα μέσα θα τον θρής και δη εις το πινάκιον και είναι είδος ύπουργού χωρίς χαρτοφυλάκιον.

Και τώρα εις την σύνταξιν άς ρίψωμεν το βλέμμα. Έκεί συμβαίνουν πράγματα, που κόβουνε το αίμα. Έντός γραφείου χωριστού έδρευει ό Μαγγανάρης ως ένας σαρακοστιανός κι' όσιομάρτυς Άρης και το πόλεμου ύλικόν άφθόνως έτοιμάζει μετά μεγάλου κόπου,

τούτέστι άρθρα που κανείς εύθυσ ως τα δ' άάζει να μένη επί τόπου. Κομμάτια που έκρήγνυνται έξαίφνης σαν όβιδες και άλλα που κλονίζουν των έγκεφάλων βίδες. Κομμάτια που σάς φέρνουνε τρεμούλα εις το γόνα και άλλα πουχουν αίσθημα, τούτέστι δακρυγόνα. Επίσης άρθρα ύπέροχα —και μάλιστα σωρεία— συνεργατών άρίστων εύστόχως παριστάνουνε την αεροπορία έφ' όσον τάχιστα... π ε τ ο υ ν στον κάλαθον ά- (χρήστων.

Στο έτερον γραφείον μας σαν μηψ, θα συναντήσης τον Θαν. Γιαννέλη πάντοτε να γράφη μετά λύσσης. Ανέκαθεν τον έχομεν εις πλείστα ειδικόν και είναι της Συντάξεως τδ... τοπομαχικόν. Τούτέστι έχει ό Σονάθ πολυτελείς τους πόδας και ίνα λίγο κινηθή άφεύκτως θέλει ρόδας! Έκεί κι' ό Παπαδόπουλος παλεύει με τα χρώματα και φτιάχνει με τον χάρακα, άράδα... χαρ ακώματα Πλαγίως μένει ό λογιστής εις πάγκους κειλεισμέ- (νος

και... καμουφλαρισμένος, για να γλυτώη πάντοτε μ' εύχέρεια πολλή από τις επιθέσεις μας για... προκαταβολή.

Από κρότον θημάτων βουίζει το άντρεί, που ζαλίζει τ' αυτί λάμπουν πέννες χρυσές και γραφή σαχλαμάρα μυρίζει...

Με άλλα λόγια, γίνεται εν είδος επιτάξεως, ανοίγεται αδιάκοπα ή θύρα της συντάξεως και φθάνουνε τ' ασύντακτα των συντακτών μας (στίφη:

Δεπόλλαι, νέος και μαντάμ—κουνιάδος και ή νύφη— ό Γιάννης Σκουτερόπουλος, με πείρα και με γνώσι που όποιος άναγνώση

τ' άρχαία τα κομμάτια του, σκοπίμως ή τυχαίως, σε λίγη ώρα καταντά κι' ό ίδιος άρχαίος... ό Μπούφαλις κι' ό Κόκκαλης, δεινοί στις μετα- (φράσεις,

ό γέρο—Παρατακτικός, πολύ άκμαία κράσις και όπισθεν του ή Σουσου, σε στυλ πολύ Άγγλαι —Α, να χαθής, σαχλέ!

Χαρλεις φθάνει πάντοτε κι' ό φίλτατος Χαννούσης με βήμα βιαστικόν —πολλοί φρονούν πως πρόκειται περί πληγής χαι- (νούσης

των περιοδικών—..

Ό Σύλβιος, προσάγοντας Σμυρνιά και Καραμπέτη ό Γιαλαμάς, που έκτελει τον ρόλον ναρκοθέτη, κι' ό Θίσβιος με στίχους του που άν ποτέ τους κρι- (νης,

θα δής ότι... παγίωσιν γυρεύει της ειρήνης, ή Ρέα Ρ., που συμβουλεύς με το σοφό μυαλό της στις νέες δίνει και πολλές τις παίρνει στο λαιμό (της,

κι' ό δόκτωρ Κάμα με προφιλ Έλληνοϊνδικόν, που τας ημέρας πάσας μαθαίνει μυστικά σας και ούτω έχει εις χείρας του εν όπλον... μυστι- (κ ό ν,

Και τώρα τόπον άφθονον σε μία κυρία δόστε. Ή Μπουκουβάλα έρχεται! Άλλοί σας, άναγνώ- (στα!

Σας έτοιμάζει πόλεμον άναγνωσματικόν μ' όλόκληρο το σσί της το άρματωλικόν.

Μ' αυτά, λοιπόν, τα όπλα μας τα φιλολογικά. όρμώμεν έναντίον σας και άθλους κατορθώνομεν, την μάχην διεξάγομεν με σάς ήρωικά και τέλος με σκληρότητα την ώραν σας... σκοτώ- (νομεν.

Και όταν λήξη ό πόλεμος με πτώσιν των φρουρίων, τούτέστι όταν πωληθή το φύλλο μάνι—μάνι, από το Πρακτορείον

ως είδος άνακοινωθέν δελτίον καταφθάνει, που δείχνει πως επέτυχαν τα τόσα μας τολμήματα πολλούς να έξελογιάσουν,

τούτέστιν ότι είχαμε πολλές χιλιάδες θύματα που δώσανε το τάλληρο για να μάς αγοράσουν.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΗΜΠΑ

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Ένας καταχθόνιος έρως της μίς ΦΛΩΡΑΣ

πού προετοίμασε την ήττα της ΓΙΟΥΤΛΑΝΔΗΣ

—Επιτρέπεται;
—Ευχαρίστως, δεσποινίς.
—Η γοητευτική θαμών του αριστοκρατικού καμπαρέ του Κιέλου, πήρε μια καρέκλα και κάθισε κοντά στον νεαρό πλοίαρχο του γερμανικού στόλου.
—Ασφαλώς θα πλήττετε, τούπε σε άπειστη γερμανική.
—Ω, φοβερά...
—Κι' εγώ.
—Ο πλοίαρχος παρήγγειλε δυο διπλά βερμούτ και πλησίασε περισσότερο την νεά.
—Είσατε από δω; την ρώτησε.
—Όχι, από το Βέλγιο.
—Καί... κάνετε πολλή καιρό αυτή την δουλειά;
—Χά, χά, χά, έγλειψε διακριτικά η νεά. —Όστε λοιπόν αυτήν την εντύπωση σας δίνω; Αλλά, όχι. Ακούστε με. Θέλω να εξηγηθώ... Ας πηγαίνουμε όμως απ' εδώ... Έχετε μήπως κανένα καλύτερο μέρος...
—Κανένα ξενοδοχείο, μήπως...
—Ω, όχι...
—Το δωμάτιό μου;...
—Προτιμώ.

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ ΚΟΜΗΣΣΑ

Στο δρόμο, η νεαρά άγνωστος στηρίχθη με στο μπράτσο του ώριμου αξιωματικού του γερμανικού ναυτικού. Προχωρούσαν σιωπηλοί επί αρκετό διάστημα. Ο πλοίαρχος ήταν ευτυχής. Μια γυναίκα στα μέρη εκείνα, ξένη, τόσο γοητευτική και καλόβολη, ήταν ένα αληθινό λαχείο...
—Ξέρετε ποιά είμαι; είπε απότομα

η άγνωστη. —Η κόμησσα Πομεράν... Μια πλούσια Ολλανδέζα που γυρίζει τον κόσμο εις αναζήτησιν περιπετειών... Ίδιο τροπία περιέρχην, θά πητε. —Ισως. —Οποιος έχει πολλά χρήματα έχει και πολλά καρίτσια... Τώρα επιστρέφω από ένα μεγάλο ταξίδι μου στην Εύρώπη... Γνώρισα δυνατές συγκινήσεις και τρελλές περιπέτειες... Νόμιζα πως είχα μπουχτίσει πιά. Κι' έτοιμαζόμουν να φύγω για την Ολλανδία... Ξαφνικά όμως άρχισα να πλήττω τρομερά... Ο γκρίκος ούρανόσ σας... Τά πολεμικά εργοστάσιά σας. —Η έλλειψις κοσμητικής κινήσεως... —Όλα αυτά μ' εξενέυρισαν. Κι' ένοιωσα ξαφνικά την ανάγκη ενός άνδρος... —Ο μολογώ ότι πρώτη φορά δυσκολεύτηκα τόσο για να τον βρω... Τέλος, ανέκλυψα να το καμπαρέ σας, μπίκα, εδιάλεξα έσας — τον γοητευτικότερο θαμώνά τον κέντρου — και να με τώρα στο πλευρό σας...

—Δεσποινίς... κυρία κόμησσαι, έτραύλισε αστισμένος ο πλοίαρχος.
—Είσατε έλευθερος να μ' οδηγήσετε όπου θέλετε... του είπε με την θερμή, απλή φωνή της η ιδιότροπη κόμησσα.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ...

Ένα απομακρυσμένο σπιτάκι, στην άκρη του γερμανικού ναυστάθμου, που χρησιμοποιείτο για γκαρσονιέρα των αξιωματικών, άπετέλεσε εκείνο το βράδυ την έρωτική φωλιά των έραστών...
—Όταν μάλιστα η γοητευτική κόμησσα πληροφορήθηκε ότι ο νεαρός πλοίαρχος που θα μοιραζόταν μαζί της την βραδυά εκείνη, ήταν κυβερνήτης ενός γερμανικού σκάφους, χρησιμοποίησε όλα τα γυναικεία όπλα και όλη την άκατανίκητη σαγήνη της για να επιτύχη τους σκοπούς της...

Γιατί η κόμησσα Πομεράν δεν ήταν άλλη απ' την περιφημη κατάσκοπο μίς Φλώρα δαν Πόλαντ, την σατανική πρόκτορα της γαλλικής αντικατασκοπείας, την μυστηριώδη και ασύλληπτη γυναίκα, που κατόρθωνε με την τρελλή όμορφιά της και την έρωτική τέχνη της να σαγήνευη τους πιο αδιάφορους άνδρες και να τους άφαιρη τα πιο άπορητα έγγραφα.
—Ετσι, η βραδυά εκείνη υπήρξε για τον άνυπακτο νεαρό πλοίαρχο μια μέθη έρωτος, και για την σατανική Φλώρα μια νύχτα εύτυχίας.

Πραγματικά, προς τα ξημερώματα, την ώρα που ή ναυτικός, παραδομένος σ' ένα βαθύ ύπνο, άναγκάστηκε τις δυνατότητες που είχε σπαταλήσει, η μίς Φλώρα έρευνούσε με μανία τα συρτάρια του γραφείου του...

—Η έντολη που είχε αναλάβει ήταν πολύ λεπτή. Της είχε άναθεθή η κλοπή του γερμανικού συνθηματικού κώδικος με τον όποιον συνεννοούντο οι γερμανικοί στόλοι με τον Ναύσταθμο...

—Εξαιρετικά δύσκολη άποστολή αν όχι άκατόρθωτη. —Η μίς Φλώρα όμως είχε ήδη κατορθώσει από κάπου να ξεκινήσει. Αλλά ούτε η ίδια έ γνώριζε πού θα κατέληγε...

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ξαφνικά, καθώς έσκάλιζε με μεθοδική τάξη τα συρτάρια, κάποιος κλειστός φάκελλος έπεσε στα χέρια της. Έφερε την άπαισιμη...
—Προς τον πλοίαρχον, άρχηγόν επιφυλακής Ναυστάθμου.

—Ν' άνοιξη μόλις άγγελθή έπισήμως έπίθεσις του στόλου κατά των Συμμάχων.

—Η μίς Φλώρα δρέθηκε σέ άμνηνία. —Έτρεμε όλόκληρη. Τά μάτια της πετούσαν σπίθες θριάμβου. Ένας κρύος ιδρώς περιέβρεχε το μέτωπό της. Δεν ήξερε όμως τί να κάνει.
—Τήν ίδια στιγμή ο πλοίαρχος άνακινήθηκε σία κρεβάτι του. Άφησε έναν άναστεναγμό...

—Η μίς Φλώρα έχωσε άποφασιστικά τον πολύτιμο φάκελλο στον κόρφο της. —Ηταν καιρός. —Ο αξιωματικός είχε ξυπνήσει.

—Μπα! Σηκωθείκατε κιάλας; ρώτησε έκπληκτος.

—Ναί, Φρίτε—ήταν τ' όνομά του— πρέπει να πηγαίνω... Δεν πρέπει να με δη κανείς... Δεν πρέπει να έκτεθώ... και να σας εκθέσω.

Τά βαθυγάλανα μάτια της τον κυτούσαν κατάματα, σαν να έπιζητούσαν να έμποδίσουν τό βλέμμα του να προσηλωθή άλλου.

Και πραγματικά αυτό συνέβαινε...

—Καί... δεν θα σας ξαναδώ; παραπονήθηκε ο νέος.

—Ω, πώς... Ναί. Άύριο στο ίδιο καμπαρέ.

Κι' έξαφανίστηκε άνάλαφρη.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ο φάκελλος άνοίχτηκε στον άχνό, άφού, έννοείται, παραβιάστηκε η σφραγίδα του. Κι' έγραφε τ' άκόλουθα:

«Είς περίπτωσιν επιθέσεως του στόλου μας κατά του συμμαχικού, ο ίσχυων συνθηματικός κώδικς καταργείται και τίθεται εν ίσχύ νέος. Φροντίσατε να συμμορφωθήτε λαμβάνοντας σχετικώς διαταγές από τον άντιναύαρχον Σ... και τον άρχιεπιστολέα του Τ...»

Ένα σατανικό χαμόγελο έφύτισε τό γοητευτικό πρόσωπο της μίς Φλώρας.

—Τους κρατώ! Ψιθύρισε με ικανοποίηση.

—Υστερα, ξανάκλεισε τον φάκελλο με τέχνη, έβαλε πίσω λίγο βουλονέρι και τό σφράγισε με ένα... ηρώδι, χιαστί! —Η άπομνησις ήταν τελεία...

Κατόπιν, πήρε τό μάνιό της, έκαμε μιά έντριβή με κολώνια και άφου τελείωσε την τουαλέτα της, βγήκε έξω με την συντροφιά μιάς γοητευτικής κοπέλας...

ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Στό καμπαρέ, εκείνο τό βράδυ δεν την περίμενε μόνος ο νεαρός Φρίτε. Δυό άκόμη αξιωματικοί εκάθονταν στο τραπέζι του... Μα και η μίς Φλώρα δεν ήταν μόνη...

Δεν ήταν συνεπείς στο ραντεβού των ούτε εκείνος ούτε εκείνη... Αλλά γιατί; —Η εξήγησις δεν ήταν δύσκολη. —Ο νεαρός Φρίτε είχε φέρει μαζί του δυό στενούς φίλους του για να τους επιδείξη τη νέα του κατάκτηση.

—Η μίς Φλώρα είχε φέρει μαζί της την έμπιστη άκόλουθό της Γκροούσεν, για λόγους που μόνο αυτή έ γνώριζε.

—Απ' την πρώτη ματιά που έβριξε η μίς Φλώρα στον Φρίτε, κατάλαβε την σημασία της παρουσίας των δυό ξένων... Μα άμέσως της ήρθε στο νου ένα σατανικό σχέδιο. Και ξαφνικά, ο Φρίτε την είδε να πλησιάζει τό τραπέζι του και να του συστήνεται...

—Μπορώ; ρώτησε ύστερα.

—Οι αξιωματικοί, ύποκλήθηκαν μ' εύγένεια και της έδειξαν ένα κάθισμα.

—Και η φίλη σας; ρώτησε ο Φρίτε.

—Μά, δεν θα μείνω πολύ... Κάτι έχω να σας πω.

Και σκύβοντας σ' ατί του, του έξή-

γησε με προσποιητή συγκίνηση ότι τό προηγούμενο βράδυ είχε χάσει ένα σκουλαρίκι της, που ασφαλώς θα της είχε πέσει μέσα στο δωμάτιό του...

—Δυστυχώς, δεν θα πάω άπόψε στο δωμάτιό μας, είπε ο Φρίτε. Μού άνέθεσαν ύπηρεσία στο σκάφος του άντιναύαρχου Σ...

Τά μάτια της Φλώρας άστράψαν. Μια διαβολική σύμπτωσης εύνοούσε τό αγέδιο που είχε συλλάβει από όλίγον στη σκέψη της. Αυτή είχε σκεφθή να πάη πάλι μαζί με τον Φρίτε στο δωμάτιό του, να δάλη τον μυστικό φάκελλο στη θέση του και κατόπιν... Κατόπιν θά βλεπε...

Και να, που τώρα ο Φρίτε θά διανυκτέρευε στο σκάφος του άντιναύαρχου Σ... του έμπιστου προσώπου που κατείχε τον άπόρητο συνθηματικόν κώδικα...

ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

—Δεν μπορείτε να μάς πάρετε μαζί σας; έπρότεινε τότε η μίς Φλώρα, ένφ στρεφόμενη και κυτούσε έκ περιτροπής έρωτηματικά και τους τρεις ναυτικούς.

—Μαζί μας! Έτραύλισαν έκπληκτοι για την άπρόοπτη αυτή πρότασι οι τρεις νεαροί αξιωματικοί.

—Γιατί όχι; Θά περάσουμε μιά πολύ πρωτότυπη βραδυά, γεμάτη ρωμαντισμό και μυστήριο... Η φίλη μου που με συνοδεύει δεν θάχη γι' αυτό καμμιάν αντίρρηση...

—Δυό γυναίκες επάνω σ' ένα πολεμικό πλοίο! Ψιθύρισε διστακτικός ο Φρίτε. Αλλά... αυτό άπαγορεύεται. Κι' έπειτα τό σκουλαρίκι σας;

—Α! Τό παίρνωμε αύριο... Δεν έχει σημασία...

—Όχι, αυτό δεν μπορεί να γίνει, είπε ο Φρίτε. Μπορεί να γίνει όμως κάτι άλλο...

—Θά περάσουμε τη νύχτα μας στην βενζινάκτο... Θά με μεταφέρετε στο πολεμικό... Κι' απ' εκεί θά άνοιχτήτε... Όταν τά μεσάνυχτα τελειώσω την βάρδια μου, θάρητε να με πάρετε και θά ξημερωθούμε μαζί...

—Η πρότασις έγινε δεκτή με χειροκροτήματα. —Η Φλώρα εκάλεσε και την φίλη της στην παρέα. Και οι πέντε μαζί νέοι στράφηκαν στο κρασί και στο φαγοπότι...

—Υστερα, όταν έφτανε η ώρα της ύπηρεσίας του Φρίτε, άνεχώρησαν όλοι μαζί, εύθυμοι και τραγουδώντας...

Στό δρόμο όμως συνέβησαν τά έξής περιεργα: —Η Φλώρα έδωσε με τρόπο τον μυστικό φάκελλο στη φίλη της Γκροούσεν, αυτή δέ κατόρθωσε να σαγήνευη τόσο έναν απ' τους δύο φίλους του Φρίτε, ώστε να δεχτή ο τελευταίος να τους παραχωρήσει τό δωμάτιό του, στην συνοικία του Ναυστάθμου...

—Ετσι ο φάκελλος θά έπέστρεφε έκ του ασφαλούς στη θέση του... Και η παρέα θά λιγούστευε κατά δυό...
—Όταν έφτασαν στη βενζινάκτο, ο Φρίτε τους άπεχαιρέτησε:

—Λοιπόν, τά μεσάνυχτα θάρητε να με πάρετε;

—Σύμφωνοι!

Ο... ΘΗΛΥΚΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

—Όταν η άτμάκατος έπλεύρισε τά μεσάνυχτα στο γερμανικό σκάφος, ο Φρίτε διεπίστωσε μ' άνησυχία ότι η κόμησσα Πομεράν έλειπε...

—Πού είναι η γυναίκα; ρώτησε τους δυό ναυτικούς, που του έτειναν τό χέρι να κατεβή.

—Έδώ! άπήντησε μια χαριτωμένη γυναικεία φωνή.

—Ο Φρίτε άναγνώρισε τότε με κατάπληξη κάτω από την στολή ενός αξιωματικού την... μίς Φλώρα.

—Θεέ μου, τί μεταμόρφωσις! Ψιθύρισε. Και τί ώραία έκπληξις! Αλλά, σάς πάει περίφημα η στολή!

—Φρίτε! είπε χαδιάρικα η πονηρή κατάσκοπος στον νεαρό αξιωματικό. Τώρα πιά δεν μπορείτε να μου πής όχι...

—Για ποιά πράγμα;

—Θέλω ν' άνεβώ μαζί σου στο πλοίο. Κανείς δεν θά μ' άντιληφθή μέρ' στο σκοτάδι... Και θά μου δοθή η ευκαιρία να νιώσω μιάν από τις ξωπορέτες συγκινήσεις της ζωής μου... Και τις πιο τρελλές περιπέτειες...

Δυό αξιωματικοί σέ μια γωνιά ενός πολεμικού δεν τραβούν την προσοχή κανενός... Έτσι, δινόντα μια μοναδική ευκαιρία στον Φρίτε να περάσει όλόκληρη την νύχτα κοντά της...

—Γι' αυτό και δέχτηκε...

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Οι δυό λαθραίοι έρασταί περιώδευσαν σιγά-σιγά όλο τό πλοίο. —Η μίς Φλώρα, που γνώριζε την διαρρύθμισι του πλοίου, από μυστικά σχεδιαγράμματα που κατείχε, παρέσυρε τον Φρίτε ως τό ιδιαιτερο γραφείο του άντιναύαρχου Σ.

—Εκεί, άρχισε να περιεργάζεται τά διάφορα μηχανήματα καταμετρήσεως δυθού, άποστάσεων, κλπ. που ύπήρχαν, και να ζητά λεπτομέρειες για χίλια δυό άσημαντά πράγματα. Κατόπιν, τούπε άπότομα:

—Ω, Θεέ μου, πώς διψώ!... Δεν πάμε ως τό μπάρ;...

—Ω, όχι, όχι! Δεν χρειάζονται άπερισκέψεις! την ικέτευσε ο Φρίτε. —Αν μάς άντιληφθούν; Θά πάω να σας φέρω άμέσως ένα ποτήρι...

Αυτό ήταν! Δεν έπρόλαβε ν' άπομακρυνθή ο Φρίτε, και η σατανική μίς Φλώρα, βγάζοντας έναν ορμαδό άντικλείδια, άρχισε να τά δοκιμάζη σ' ένα συρτάρι που έφερε την άπερίσκεπτη επιγραφή: «Κώδικες».

Δεν κουράστηκε και πολύ... Σε λίγο έχωνε στον κόρφο της βαθιά ένα άντικτυπο του περιφημου «συνθηματικού κώδικος» όπτικων σημάτων έν ώρα ναυμαχίας!

Η ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΓΙΟΥΤΛΑΝΔΗΣ

—Όταν έπέστρεψαν προς τά ξημερώματα στην άτμάκατο, η μίς Φλώρα άλλαξε ρούχα, άτεχαιρέτησε τον συγκινημένο Φρίτε κι' έφυγε.

—Εκτοτε ο νεαρός πλοίαρχος έχασε τά ίχνη της...

Λίγες μέρες άργότερα, στις 31 Μαρτίου 1916, γνώταν η περίφημη ναυμαχία της Γιοϋτλάνδης, στην όποιαν η Γερμανία έχανε την κατά θάλασσαν κυριαρχία της και ένικατο κατά κράτος.

Οι Άγγλογάλλοι έννοούσαν όλα τά έμπιστευτικά όπτικά σήματα που έστελνε η Ναυτική βάση του Κιέλου στα Γερμανικά πλοία!

—Όταν, ύστερα από χρόνια άποκαλύφθηκε η αλήθεια από τους ίδιους τους Άγγλους, μια σειρά από άλληπάλληλες αυτοκτονίες Γερμανών αξιωματικών σημειωνόταν.

—Ήσαν οι άθώοι συνεργοί της μίς Φλώρας, που άνυπακτοι είχαν προδώσει την Πατρίδα τους, πέφτοντας στην σαγήνευτη πλεικάνη της.

MIX ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΕ ΞΕΡΟΝΗΣΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

Ξεκινήσαμε. —Ο προβολέας διαρκώς μ' έ φωτίζει, η δέσμη πέφτει πάνω στις βάρκες και μάς παρακολουθεί ίσαμε την παραλία.

Πηδούμε έξω και πατούμε πάνω σ' αϊμηρές πέτρες. Οι ναύτες σιγουράρουν την άκατο δένοντας τη γερή μαρσούμα της έξω στις πέτρες. Στην πρόμνη της προσδένεται η φαλαινίδα και μετά η σκάφη. Πήραμε τά φανάρια των λέμβων στα χέρια και προχωρούμε λίγο άνηφορικά έχοντας οδηγό τον Κυκλαδίτη ναύτη.

—Ο προβολέας από τό καράβι, φωτίζει τις βάρκες άκίνητες σ' αυτό τό σημείο. Ένας μικρός λόφος ως δέκα λεπτά πορεία, κατεβαίνομε μια πλαγιά από σκόνια και ρείκια και βρισκόμαστε στο μικρό ρημοκλήσι. —Η πόρτα είναι άνοιχτή, δεν έχει πορτοφύλλα. Χαμηλή σκεπή από μεγάλες πλάκες, χωρίς ταβάνι, με δοκάρια και σανίδες ολόμαυρες από τά χρόνια. —Ανάβομε τά σπερματόετα, άκουμπούμε τά φανάρια των λέμβων στο νερό και κάνομε τό σταυρό μας.

—Πρώτος ο κ. κυβερνήτης άσπάζεται εν λαβικά τά εικονίσματα, τέσσερα όλα-όλα, ξύλινα, θαμπά με τρύπες εδώ κι' εκεί από τό σαράνι. —Η Παναγία με τον μονογενή της άγκαλιά, ένα μικρό εικονισματάκι του Άγίου Νικολάου, ένα άλλο με τον ερχάγγελο Γαβριήλ και τό τέταρτο οι Άπόστολοι Πέτρος και Παύλος.

—Όλοι μας, με τη σειρά, άσπασθήκαμε τά εικονίσματα με θρησκευτική κατανύξι κι' εύλάβεια. —Υστερα οι ναύτες έν χορό ψάλλουν:

«Η γέννησις σου, Χριστέ ο Θεός ή-μών...»

Τόσο έχομε συγκινηθή όλοι μας, που ακολουθούμε τό τροπάριο μαζί με τη χοροδία των ναυτών.

—Και τό χρόνον!, μάς εύχεται ο κ. κυβερνήτης. Καλά Χριστούγεννα, στα σπία σας οι κληρωτοί κι' οι μόνιμοι καλήν πρόοδο!

—Και εις άνώτερα, κ. κυβερνήτα! τον εύχαριστούμε όλοι μας.

—Τ' άναμμένα σπερματόετα, κατά διαταγήν του κ. κυβερνήτου, τ' άφίσαμε χάμω στερεωμένα στην ύψη γή της έκκλη-σούλας ως που μόνα τους θά καούνε.

Κάναμε άκόμα μιά φορά τό σταυρό μας και βγήκαμε εύλαβικά από τό ρημοκλήσι. —Οι βάρκες φωτίζονται διαρκώς από τον προβολέα. Μπήκαμε μέσα κι' επιστρέψαμε στο καράβι.

Κατά τις 5 τό πρωί, νύχτα άκόμη, ο κ. κυβερνήτης είναι στο πόδι. —Ο καιρός εκόπασε όποσδήποτε.

—Είς τάξιν άπάρεσος!

Οι βάρδιες στις θέσεις τους. —Η άγκυρα άνεβαίνει άργά - άργά από τη θάλασσα. Οι μηχανές κάνουν στροφές ήρεμα. Μισήν ώρα άργότερα, φεύγομε όλοταχώς.

Τά 32 μίλια της «Ναυκρατούσας» μ' έ φέρουν όλοταχώς στα ποθητά άκρογιάλια και νησιά Πόρος, Αίγινα, Σατέω-της.

—Άνοιχτά άκόμα, πριν πθάσωμε την Ψυττάλεια, έγινε έπαρσις μεγάλου σηματοστολισμού. —Ακριβώς 10 ή ώρα π.μ. μ' ή καμε στο Ναύσταθμο.

—Ο δίποτος της ύπηρεσίας δίνει μεγά-λοφώνως τό παράγγελμα:

—«Η δευτέρα τοιχαρχία να έτοιμασθή δια την έπράν!

ΘΑΛΗΣ ΝΑΡΗΣ

33

Οί αίσχροκερδεῖς τοῦ ΕΡΩΤΟΣ

Μία πρωτότυπη υπηρεσία δι-
ώξεως... Δὸν Ζουάν, πού ζη-
τεῖ μνητὰς σ' ὅλο τὸν κόσμο

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ — Δεκέμβριος 1939.

Ήταν εἰκοσι χρόνων καὶ ἦταν ἐρωτευ-
μένη...

Ερωτευμένη μὲ ἕναν ὁμορφὸ νέο, μὲ
ἀθλητικὴ καὶ υπερέμφανη ἐμφάνισι. Ἡ κα-
λὴ τῆς τύχη τὴν ὥρευνα νὰ τὸν συναντᾷ δι-
αρκῶς μπροστὰ τῆς. Τῆς ἐμίλησε, καὶ ἡ
θερμὴ καὶ σιγανὴ φωνὴ του ἐτύλιξαν τε-
λείως τὴν εὐαίσθητη κοπέλλα. Τοῦ ἔδω-
σε ραντιδόου...

— Δὲν ἔκαμες καλὰ, τῆς εἶπε σοδαρά
ἡ φίλη τῆς στὴν ὁποῖαν τὸ ἐμπιστεύ-
θηκε.

Ἡ φίλη τῆς ἦταν λίγο μεγαλύτερη, ἀλ-
λὰ πρὸ παντὸς πολὺ πιδ λογικὴ. Ἡ εὐ-
αίσθητη κοπέλλα, ὁραφὰν ἀπὸ τὴν παιδι-
κὴ τῆς ἡλικία, εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἀ-
φωσιωμένο αὐτὸν καθοδηγητὴ ὅπως θὰ εἶ-
χε στὴ μητέρα τῆς.

— Ξέρεις, πού μπορεί νὰ ὁδηγήσῃ αὐ-
τὸς ὁ ἔρωτας; Ξέρεις ἂν αὐτὸς ὁ ἀγνωστος
εἶνε ἀξίος, ἂν δὲν εἶναι ἕνας τυχοδιώ-
κτης, ἕνας...;

— Ὁ, πάψε!... Σ' ἐνόμιζα τὴν καλύτε-
ρή μου φίλη, κ' ἐοὺ μού καταστρέφεις
τὴν εὐτυχία μου! Τί μ' ἐνδιαφέρει τί
εἶναι, ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ;... Τὸν ἀγαπῶ,
τὸ καταλαβαίνεις;

Μιλοῦσε μὲ τόσο πάθος καὶ τόσην εἰ-
λικρίνεια, πὺ ἡ ἄλλη ἐσώπασε.

Δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτε γιὰ νὰ
ξαναφέρῃ στὴ λογικὴ τὴν τυφλωμένη ἀπὸ
τὸν ἔρωτα αὐτὴ καρδιά... Ὡστόσο κά-
ποια αἰσθητικὴ πρεσβυποποίηση τὴν ἀφω-
σιωμένη φίλη, ὅτι κάποιος κίνδυνος ἀ-
πειλοῦσε τὴν κοπέλλα.

Ἡ φίλη τὴν ἔκαμε νὰ γίνῃ ντέκετιβ.
Οἱ γυναῖκες εἶνε συνήθως πολὺ ἐπιτή-
δειες καὶ πολὺ ὑπομονετικῆς. Αὐτὴ ἦταν
περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, καὶ μὴ μι-
κρὴ κατὰλληλη ἔρευνα τῆς ἐπέτρεψε νὰ
πληροφορηθῇ ἐντὸς ὀλίγου γιὰ τὴν πρα-
γματικὴ προσωπικότητα τοῦ γόητος, ὁ ὁ-
ποῖος δὲν ἦταν παρὰ ὅπως τὸ εἶχε μαν-
τεύσει, ἕνας «ἐπαγγελματίας γόης».

Σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἕναν χρόνὸ ὁ ὠραίος Κων-
σταντὴν εἶχε συνάψει σχέσεις μὲ ὀγδόν.
«Ὁλες, φυσικὰ, πλουσίαν οἰκογενειῶν.
Μόλις μὴ ἀπ' αὐτὲς ἔπερτε στὰ δίκτυα
του, γινόνταν ἐρωμένη του, τὴν ἐξεβίαζε
καὶ τῆς ἀποσπούσε σεβαστὰ ποσὰ ὑπὸ τὴν
ἀπειλὴν τοῦ σκανδάλου. Ἡ ἄθλια γυναι-
κα προσετίθετο στὸν κατάλογο τῶν θυ-
μάτων του... Τὸ ἴδιο καὶ ἡ εὐαίσθητη
μικροῦλα. Ἀλλοίμονον! Ὅταν ἔμαθα
τὴν ἀλήθεια, δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιζῇ τὸν
κατεστραμμένο ὄνειρό της... Ἀδοκτιό-
νησε...

Ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία διαδραματί-
σθηκε ἐδῶ, στὸ Βουκουρέστι, ἀλλὰ εἶχε
ἐνδιαφέρουσες συνέπειες. Γιατὶ ἀπὸ ντέ-
κετιβ, ἡ φίλη ἔγινε κατήγορος. Ἐχόν-
τας ἀποδείξεις στὸ χέρι, ἔφερε τὸν γόη-
τα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸν ἔκα-
με νὰ καταδικασθῇ σὲ δέκα χρόνια φυλά-
κισι!

Ὡστόσο ἡ νέα αὐτὴ γυναῖκα, ἡ κυρία
Σολοφέσκο, πού ἤξερε νὰ δράσῃ μὲ τόσο

ἐξυπνάδα, δὲν ἀγκέσθηκε σ' αὐτὸ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα! Ἐνὰς μισητὸς Δὸν Ζουάν
πού τοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ δυνατότης τοῦ νὰ
ξαναβλάσῃ, ἦταν κατὰ. Ἀλλὰ πόσοι ἄλ-
λοι ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ ἐξακολουθοῦσαν
νὰ εἰχνοῦν τὰ δίκτυα τοῦ! Ἐ, λοιπόν!
ἡ κυρία Σολοφέσκο τοὺς ἐκλήρυξε τὸν πό-
λεμο καὶ μ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἐδημιούρ-
γησε μιὰν ὁργάνωσι πού εἶναι ἴσως μο-
ναδικὴ στὸν κόσμῳ!

Τὸ κυνήγι τῶν Δὸν Ζουάν ἀρχισε!
Κατόπιν τῆς συμβουλῆς ἐνὸς Ρουμάνου
φίλου μου, ὁ ὁποῖος μού ὑποσέμεινε ὅ-
τι ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ θὰ ἐνδιέφερε ὅχι
μόνον τὴς γυναῖκες τοῦ Βουκουρεστίου,
ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν χωρῶν, ἐπῆγα νὰ
τὴν δώ. Ὁφείλει νὰ πῶ πῶς ἡ ἐπιγραφή
στὴν πόρτα: «Κυρία Σολοφέσκο, πρα-
κτορεῖον ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας» μού ἐ-
γγένησε κάποια δυστοκία. «Ἀκόμη μὴ
ἀπ' αὐτὲς τὴς ὑπηρεσίας πού δίνουν ἀπο-
δείξεις στοὺς ἀπατηθέντας συζύγους καὶ
ἐτοιμάζουν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλήψεις γιὰ
τὴν ἐκδοσι τοῦ διαζυγίου!» ἐσκέφθηκα.
Ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα, ἐπερίμενα νὰ
βρῶ ἐκεῖ μερικὸν Σέρλον Χόλμς δυνέ-
ρας κατηγορίας...

Ἀλλὰ τί ἐκπλήξις καὶ πόσο εὐχάρι-
στη! Οἱ «ντέκετιβ» τῆς κυρίας Σολοφέ-
σκο εἶνε ὅλες νέες γυναῖκες, ὁμορφες, χα-
ριτωμένες καὶ ἐξαιρετικὰ κομψές. Καὶ ἡ
διευθυντριά τους ἡ ἴδια ἔχει μὴ πολὺ
γοητευτικὴν ἐμφάνισι. Δὲν μπορεί νὰ πῇ
καλεῖς ὅτι οἱ κυρίες αὐτὲς ἀφωσιώθη-
κιν στὴν ἐξόντωσι τῶν Δὸν Ζουάν ἀπὸ μνη-
σικακία ὡς περιφρονημένες γυναῖκες!
Ἡ κυρία Σολοφέσκο μ' ἐδέχθη: σ' ἔ-
να φωτεινὸ καὶ συμπαθητικὸ γραφεῖο κ'
ἀμέσως μού ἐξηγήσε:

— Ἡ μὴν καὶ φιλοδοξία, εἶνε νὰ πα-
ρακολουθοῦμε ἀδιάκοπα τοὺς συμφεροντο-
λόγους γόητες πού καταχρῶνται τὴν ἀ-
θωότητα τῶν νέων κοριτσιῶν. Ἐχομε
κινδύνει ἀμελῶς τὸ πλῆθος τοῦ αἰσχρο-
κερδεῖς τοῦ ἔρωτος! Πόσα κορίτσια κα-
τεδικάσθησαν σὲ μιὰ καταστροφικὴ ζωὴ
ἢ ἀκόμη καὶ στὸν θάνατο, γιατί ἀφῆθη-
καν καὶ ἔπεσαν στὴν παγίδα αὐτῶν τῶν
ἀθλίων!

Ἡ κυρία Σολοφέσκο δὲν ἀνέφερε ὄνο-
μα, ὥστόσο τὸ βλέμμα τῆς ἐσκοτεινίωσε
καὶ ἐξωτερικέωσε πολὺ ἔντονα πού ἐπῆ-
γαινε ἡ σκέψις τῆς: στὴν δυστυχισμένη
ἐκείνη μικροῦλα, πού ἀγαποῦσε σὰν ἀ-
δελφὴ τῆς καὶ πού ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ
τῆς τὴν τραγικὴ τῆς πλάνη...

— Θέλω, ξανάρχισε ζωηρά, ν' ἀντι-
καταστήσωμε τοὺς γονεῖς τῆς ὁρανής,
πού μένει ἀνυπεράσπιστη καὶ νὰ θέσω-
με στὴν διάθεσι ὅλων τῶν γυναικῶν τὴν
πίστα καὶ τὴν προστασία μας!

Πῶς ὅμως κατορθώνουν νὰ ξεμασκα-
ρῶσιν τοὺς τεχνίτες αὐτοὺς τῆς δολιό-
τητος καὶ τῆς ραδιουργίας;

— Εἶνε πολὺ ἀπλό, ἐξηγήσε ἡ διευθύν-
τρια χαμογελώντας. Πρόκειται περὶ τῆς

αἰωνίας ἱστορίας τοῦ Πειρασμοῦ, τῆς
Εὔας πού προσφέρει τὸ μήλο στὸν Ἀ-
δάμ... Ἐρχεται μιὰ γυναῖκα καὶ μᾶς ἐμ-
πιστεύεται (φυσικὰ, μὲ τὴν προϋπόθεσι
τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐχεμυθείας) τὴν αἰ-
σθητικὴ τῆς ἀμηχανία. Ἐνὰς ἄνδρας
τῆς κάνει κόρτε, ἀλλὰ διερωτᾶται ἂν πρέ-
πει νὰ τοῦ ἐξῇ ἐμπιστοσύνη, ἂν εἶνε εἰ-
λικρινής... Τότε, μιὰ ἀπὸ τὴς συνεργά-
τριές μου ἀρχίζει τὴ δράσι...

— Πῶς;

— Προσπαθεῖ νὰ σαγηνεύσῃ τὸν γόητα!
Τὸν γνωρίζει, καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὸν προκα-
λεῖ, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ ψάρι τσιμπᾷ τ'
ἀγκύστρι... Ὁφείλει νὰ δεχθῇ τὴς προσ-
κλήσεις πού μπορεί νὰ τῆς γίνουσιν, νὰ
πῇ μὲ τὸν σὺν τ' ἀνάνισιν, στὸ ζαχαρο-
πλαστεῖο, στὸ σινεμά καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ
μιλήσῃ... Καμμιὰ φορὰ ἀποτυγχάνει τε-
λείως: Ὁ ἄνδρας μένει ψυχρὸς, ἀδιά-
φορος καὶ δὲν ζητεῖ νὰ τὴν ξαναδῇ. Αὐ-
τὸς εἶνε σοβαρὸς καὶ ἀφωσιωμένος στὸν
ἔρωτά του! Ἀλλοτε πάλι δημιουργεῖ
μαζὶ τῆς ἀδελφικῆς σχέσεις καὶ ὁμολογεῖ
ὅτι ἀνήκει σὲ κάποια. Αὐτὸς εἶνε λιγώ-
τερο ἀσφαλής, τίμιος ὥστόσο. Ἀντίθετα,
ἄλλοι παρουσιάζονται ὡς ἐλεύθεροι καὶ
προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἐιδύλλιο
μ' ἕνα καινούργιο θῦμα... Εἰδοποιούμε
ἀμέσως τὴν πελάτιδά μας καὶ τὴν ἀφήνο-
με ἐλεύθερη νὰ πάρῃ μόνῃ τῆς μιὰν ἀ-
πόφασι!...

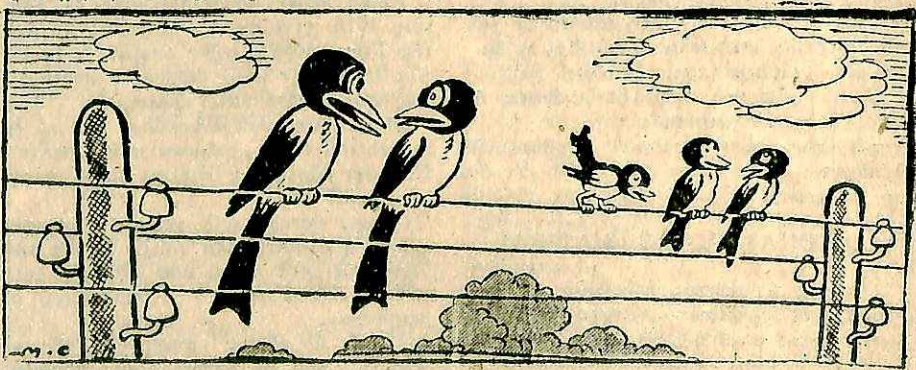
Τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνδρας ἀποκρούει τὸ
διαβήματα τῆς γοητευτικῆς ντέκετιβ, δὲν
σημαίνει ἀπολύτως ὅτι εἶνε ἠθικός. Μπο-
ρεῖ ἡ νέα αὐτὴ νὰ μὴν τοῦ ἀρέσῃ ἢ νὰ
φυλάγεται, γιατί ἀκούσε νὰ μιλοῦν γιὰ
τὸ περίφημο πρακτορεῖο Σολοφέσκο...

Ἐξ ἄλλου, μπορεί καὶ ἕνας ἐρωτευμέ-
νος καὶ πολὺ εἰλικρινὴς νὰ ἀφῆθῃ σὲ
μιὰν ἐφήμερη περιπέτεια χωρὶς συνέχεια...

Αὐτὲς ὅμως τὴς σκέψεις τὴς κρατῶ γιὰ
μένα, γιατί ἡ κυρία Σολοφέσκο, μού ἀ-
ποδεικνύει μὲ συγκινητικὰ γράμματα, ὅτι
ἔσωσε ἤδη ἀρκετὰ κορίτσια χάρις στὴ μέ-
θοδό τῆς. Ἡ κυρία Σολοφέσκο λοιπὸν
καὶ οἱ συνεργάτιδες τῆς, κάνουν θαυμά-
σιες δουλειὲς καὶ ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ
Βουκουρεστίου μποροῦν νὰ πλέκουν ὡ-
ραῖα ἐρωτικὰ ὄνειρα, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν
λυπηρὲς ἀφυπνίσεις. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς
Ρουμάνους Δὸν Ζουάν μὲ τὰ χαμόγελα καὶ
τὰ διατημημένα φίλια, αὐτοὶ δὲν ἔχουν
παρὰ νὰ ἐκπατρισθοῦν καὶ νὰ πᾶνε νὰ
ζητήσουν ἄλλου τὴν τύχη τους, μακριὰ ἀ-
πὸ τὴν πόλιν πού τὴν φρουρεῖ ἡ κυρία
Σολοφέσκο.

Πότε ἄραγε θὰ γίνῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα
ἐνα πρακτορεῖο αὐτοῦ τοῦ εἶδους; Ἄν
δὲν ἀποδώσῃ μεγάλες ἐξυτηρητικὰς στὴς
Ἀθηναῖες, πού λίγο - πολὺ εἶνε ἱκανὲς
νὰ κάμουν μόνες τους τὸν ντέκετιβ,
πάντως θὰ εἶνε πολὺ χρήσιμο...

Μ. ΣΤΟΓΙΑΝ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΘΑΛΕΦΟΝΙΚΑ ΣΥΡΜΑΤΑ

Ὁ πατέρας: Γυναῖκα, πάρε γο ἡγόρα μαζί σου τὰ παιδιὰ καὶ πετάξτε,
γιατὶ μεταδίδεται πάλι συννομιλία μεταξὺ δυὸ ἐρωτευμένων...

ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ἐνα διήγημα ΓΚΡΑΝ-ΓΚΙΝΙΟΛ ὑπὸ ἈΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Ἡ καμαριέρα ἀνῆγγελλε:

— Ὁ κύριος Εὐγένιος Νταρτύς.

— Ἀς περάσῃ, ἀπήντησε. Τί ἔπαθε καὶ
ζητᾷ νὰ τὸν ἀναγγείλουν;

Δὲν μ' ἐκπλήττει πιά τίποτε. Εἶδα ὅχι
μόνο στὸ θέατρο, ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ, τόσα
τρομερὰ δράματα νὰ ἐκτυλίσσονται μπρο-
στὰ στὰ μάτια μου. Τὸ μυαλό μου ἐπι-
βάλλεται στὰ νεῦρα μου. Κι' ἡ ἀναγγελία
ἀκόμη τῆς τρομερότερης καταστροφῆς δὲν
θὰ μὲ κάμῃ ν' ἀνατριχιάσω.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὥστόσο ἔπειτα ἀπὸ
πολλὰ χρόνια, ἐνοιώσα μιὰν ἀνατριχίλα,
βλέποντας νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο μου ὁ
στενὸς μου φίλος Εὐγένιος Νταρτύς.

Μισοσπρώχθηκα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου:

— Ἐσὺ; Ἐσὺ! ἐρώτησε καὶ ἡ φωνὴ μου
ἐτρεψε.

Ἡ ἐκπλήξις μου ὅμως ἐξηγεῖτο: Ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς πού τὸν εἶχα δῇ πρὸ τεσ-
σάρων ἡμερῶν τόσο ρωαλέο καὶ θαρρα-
λέο, μού παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μὲ τοὺς
ὡμούς κυρτοὺς καὶ τὰ μάτια ἀπλανῇ. Τὰ
μαλλιά του, πού ἦσαν κατὰμαυρα, εἶχαν
ἀσπρίσει τελείως. Ἡ σθεναρὴ φωνὴ του
ἔμοιαζε τώρα σὰν τὴ φωνὴ μιᾶς γρηᾶς.

— Τί συνέβη; τὸν ἐρώτησα. Μοῦ ἔγρα-
ψες πῶς ἦσουν ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃς
γιὰ τὴν ἐπαρχία, γιὰ νὰ παραστής στὴν
κλῆδα μιᾶς ἀδελφῆς σου. Ξέρω πῶς τὴν
ἀγαποῦσες... Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τί δράμα συ-
νέβη καὶ μού ξανάρχεσαι σ' αὐτὴ τὴν κα-
τάστασι;

Μ' ἐκτίταξε. Τὸ σθερμένο του βλέμμα
φωτιστικὰ ἀπὸ μιὰν ἀχτίδα πού ἐδεχνε
ἀκόμη τὴν ἀγωνία καὶ τὸ φόβο:

— Ἀκούσε! εἶπε. Ἐχεῖς δῇ τὰ πιδ τρα-
γικά θεατρικὰ ἔργα ὅπου, ἐξ ἀφορμῆς
τῆς φρίκης πού προξενοῦν, οἱ γυναῖκες
λιποθυμοῦν ἢ φεύγουν ἀπὸ τὴν αἴθουσα.
Εἶδες τὰ πιδ φαντασιώδη καὶ πιδ ἄγρια
κινηματογραφικὰ ἔργα. Μὰ ἐκεῖνο πού εἶ-
δα ἐγὼ υπερβαίνει τὰ ὅρια.

— Διηγῆσου μού τὸ, λοιπόν!

— Ξέρεις, ἀγαπητέ μου, πῶς δὲν μὲ τρο-
μάζει ὁ θάνατος... ὅπως δὲν μὲ τρομάζει
τίποτε ἄλλωστε. Ἐθαψα τὸν πατέρα μου
καὶ τὴ μητέρα μου, ὅπως καὶ τὸν ἀδελφὸ
μου, πού αὐτοκτονήσε. Ἐθαψα ἐπίσης
καὶ ἄλλα πρόσωπα πού μού ἦσαν λιγώ-
τερο ἀγαπητά...

— Ὅταν μού ἀνῆγγελλαν τὸ θάνατο τῆς
ἀδελφῆς μου Ζάν, δοκίμασα μεγάλο πό-
νο. Καθὼς ἔμενε στὴν ἐπαρχία, τὴν ἔβλε-
πα σπανίως, ὅπως ἀκόμη λιγώτερο τὸν
γαμβρό μου, ἐργολάβον δημοσίων ἔργων
πού εἶνε ἕνας ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ δά-

ναυσος καὶ ἔχει ὅλους τοὺς τρόπους ἐνὸς
νεοπλούτου καὶ κακοανατεθραμμένου. Ἡ
ἀδελφὴ μου, ἦταν ἀντιθέτως λεπτὴ καὶ
διακριτικὴ. Ἐσεῖ, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐνοι-
θα εὐτυχισμένην στὸ γάμο της, ὅσο τὸ ἄ-
ξιζε, ἐνθουσιαζόμενον νὰ τὴν ἀγκαλιά-
ζω καὶ νὰ τὴν σφιγγῶ στοργικὰ ἐπάνω μου
ὅταν ἐρχόταν στὸ Παρίσι. Ἀλλ' ἄς ἐλ-
θωμε στὸ θάνατό της...

— Πού προῆλθε ἀπὸ τὴ;

— Ἀπὸ τὸν τοκετό. Εἶχε ἕναν τρομερὸ
ἀνώμαλο τοκετό.

— Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ γιατρὸς ἐρώτησε τὸν
πατέρα: «Ποῖον πρέπει νὰ σώσωμε; Τὴ
μητέρα ἢ τὸ παιδί;» «Τὸ παιδί», ἀπήντη-
σε ὁ γαμβρός μου.

Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ ἀπὸ τοῦ
νὰ φωνάξω:

— Ὁχι δά!

Ὁ φίλος μου ὅμως ἐξακολούθησε:

— Ὅταν ἐφθασα, βρήκα τὸν γαμβρό
μου, μὲ τὸ ὄφρος λυπημένο καὶ ὀρθὰ μαύ-
ρα. Μὲ ὡδήγησε κοντὰ στὸ πτώμα. Ἄν
ἐγὼ ἔχω συνηθισμένο ἀνάστημα, ἀντίθε-
τα οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ ἀδελφές μου,
πού ἐμοίσααν σ' αὐτὸ τῆς μητέρας μας,
εἶνε ὅλοι πολὺ εὐσώμοι καὶ πανύψηλοι.
Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη εἶχαν μετα-
μορφώσει τὴν καὶ μὴν τὴν ἀδελφὴ μου.
Μοῦ φάνηκε: σὰν ἕνας κολοσσός. Ἐπίσης
βρήκα πολὺ φουσκὸ νὰ μού πῇ ὁ γαμβρός
μου: «Μὲ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ζέση τοῦ
Ἰουλίου πού ἔχομε, ἡ ταφὴ θὰ γίνῃ ἀπόψε
ἀντὶ αἵριο. Εἶνε καλύτερα, γιὰ κάθε ἐν-
δεχόμενο, νὰ κλείσωμε τὴ Ζάν στὸ φέ-
ρετρό της τὸ νεκροτάφειο».

— Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, μὲ πῆγαν νὰ
ἰδῶ τὸν μητερό — κακόμοιρο μικρό, πού
γιὰ νὰ ζήσῃς ἐοὺ προκάλεσες ἕναν θάνα-
το — ὁ ὁποῖος κατέβαζε λαίμαργα τὸ γά-
λα τῆς παραμάνας του, μιᾶς ρωαλέας
Νορμανδῆς, μὲ δροσερὸ πρόσωπο καὶ ζωη-
ρὰ μάτια.

— Σοῦ λέω ὅλες τὴς λεπτομέρειες. Στὸ
σπίτι γινόνταν μιὰ διαρκὴς παρέλασις ἐ-
πισκεπτῶν. Ὁ γαμβρός μου ἔκλεινε καὶ
θλιβόταν τρομερὰ σὲ κάθε καινούργιο ἐρ-
χομὸ, τόσο πολὺ, πού ἀνέλαβα ἐγὼ ὁ ἴ-
διος νὰ ὑποδέχομαι ὁποῖον καινούργιον
ἐρχόταν. Ἐμείναμε μαζί ὡς τὴ μία μετὰ
τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τῆς ἐνδεκα ἡμέρας στὸ
δωμάτιο τῆς νεκρῆς.

— Ἀλλὰ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸν εἶδα
τόσο καταβεβλημένο, τόσο κουρασμένο,
ἀνίκανο πιά νὰ μιλήσῃ, ὥστε κατέληξα νὰ
τοῦ πῶ: «Σὲ ἱκετεύω, ἀγαπητέ μου... πῇ-
γαίνε ν' ἀναπαυθῇ. Δὲν μπορείς πιά νὰ
σταθῇς στὰ πόδια σου». Ἀρνήθηκε, Ἡ-

θελε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα μαζί μου, κοντὰ
στὴν ἀγαπημένην του γυναικούλα, πού δὲν
θὰ τὴν ξανάβλεπε. Τὸν ἀνάγκασα διὰ τῆς
βίας νὰ φύγῃ. Ἐμείνα μόνος».

— Ὁ φίλος μου σταμάτησε μιὰ στιγμὴ
γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο καὶ νὰ πάρῃ
κουράγιο καὶ συνέχισε:
— Ἐμείνα, λοιπόν, μόνος μέσα σ' αὐτὸ
τὸ δωμάτιο, πού φωτιζόταν μονάχα ἀπὸ
τὴς δυὸ λαμπάδες, πού ἦσαν κοντὰ στὸ
φέρετρό. Στὸ σπῖτι ὅλοι κοιμόνταν. Οἱ
φωνὲς τοῦ μωροῦ, πού ἀκούγονταν πού
καὶ πού, σταμάτησαν κι' αὐτές. Ἀρχισ
νὰ σκέπτομαι τότε τοὺς δικούς μου, πού
πέθαναν, καὶ τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς.

— Ἀποκοιμήθηκα.
— Κοιμήθηκα.
— Φοίρη! Ἐξάφνα, ἕνας τρομερὸς θό-
ρυθος σὰν κανονιὰ ἀκούστηκε μέσα στὴν
ψυχία τῆς νύχτας. Μ' ἕνα πῆδημα, βρε-
θηκα ὀρθός. Κυττάζω τὸ παραθύρο. Τί-
ποτε. Γύρω μου, τίποτε.

— Κυττάζω ἐπὶ τέλους ἀπέναντί μου.

— Φοίρη!
— Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ζέσης, τὸ φέ-
ρετρό ἔσκασε! Καὶ θάλεω τὴ Ζάν, μὲ τὸ
ἕνα χέρι ἐξῶ ἀπὸ τὸ φέρετρό, τεντωμένο
πρὸς ἐμένα, σὰν νὰ μ' ἐκαλοῦσε.

— Ὡ! αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο, ὅπου ἀ-
ναρωτήθηκα ἂν ἡ ἀδελφὴ μου δὲν ἦταν
πράγματι πεθωμένη, ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅτι
εἶχε ἀναστηθῇ, ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅτι μού
φώναζε: «Εὐγένιε! Πού εἶν' ὁ ἄνδρας
μου; Πού εἶνε τὸ παιδί μου;» Ὁχι, πο-
τέ μου δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ἀγωνία!

Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωσι ὅτι παραληροῦσε.

Προσπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω:

— Ἡσύχασε... ἡσύχασε, τοῦ ἔλεγα.

— Ὁχι, ὅχι. Πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὴ
συνέχεια. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν τρόμο πού
μὲ κατεῖχε, ἐβγίκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ
νὰ πᾶω νὰ βρῶ τὸν γαμβρό μου. Ἐφθα-
σα στὸ δωμάτιό του. Τὴ στιγμὴ πού ἔ-
νοιγα τὴν πόρτα, θάλεω μιὰ γυναῖκα πού
ἐσπευδε πρὸς ἐμένα, σὰν τρελλὴ καὶ ἐ-
φώναζε:

— Ἀχ! ἄχ! δὲν ξέρω τί συνέβη. Κυτ-
τάξτε!

— Καὶ μού ἔδειξε στὸ κρεβάτι τὸν γαμ-
βρό μου ἄψυχο. Ἀνεγνώρισα τὴν παρα-
μάνα. Τὸ μισοξεκκομμένο φουστάνι
τῆς, ἡ παρουσία τῆς σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο
τέτοια ὥρα μ' ἔκαμαν νὰ ἀντλήθω ἐν-
τελῶς ἕνα καινούργιο, ἕνα ἀνῆλικο δρᾶ-
μα, πού δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω.

— Ἐπλησίασα τὸν γαμβρό μου. Τὸν ἐ-
φώναξα, τὸν ἐκούνησα, προσπαθῶσα νὰ
σηκώσω τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ μαξιλάρι.
Φοίρη! Ἦταν νεκρός! Εἶχε πάθει συν-
κοπή.

Ἐσταμάτησε γιὰ λίγο:
— Καταλαβαίνεις μετὰ ἀπ' αὐτὰ γιατί
ἀσποῖσαν τὰ μαλλιά μου.

Καὶ μὲ κάποιο σαρκασμὸ, ἐπρόσθεσε:
— Μετὰ ἀπ' αὐτὸ δὲν μπορεί νὰ πιστέ-
ψῃ κανεὶς τίποτε... τίποτε.

Σηκώθηκα κι' ἐπῆγα κοντὰ του.

Ἐκλαίγε, ἔκλαίγε, ὅσο ἀσφαλὲς δὲν
εἶχε ποτὲ τοῦ ἀκούῃ κλάψει.

— Καθὼς εἶμαι ἀνυπαντρός, εἶπε, ὑπο-
θέτησα τὸ

Τά καταπληκτικώτερα ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

Δώρα

Όλοι οι Χριστιανικοί λαοί έχουν την συνήθεια, κατά τις εορτές της Γεννήσεως του Χριστού να κάνουν δώρα. Οι σύζυγοι ανταλλάσσουν δώρα μεταξύ τους. Οι έρωτευμένοι το ίδιο. Επίσης οι φίλοι. Οι γονείς κάνουν δώρα στα παιδιά τους. Όλοι, τέλος πάντων, ετοιμάζουν μιάν εκπληξη στους άλλους, για να τους κάνουν αλησμόνητη την ημέρα των Χριστουγέννων, την αγία ημέρα.

Τα σύγχρονα δώρα είναι γνωστά σε όλους σας. Και είναι, κατά το μάλλον και ήττον, κοινά. Υπήρξαν όμως, στο παρελθόν, ώρισμα δώρα-εκπλήξεις που, λόγω της πρωτοτυπίας των, έμειναν ιστορικά.

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΤΗΣ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑΣ

Η ιστορία αναφέρει, ότι μιά νύχτα των Χριστουγέννων, ένας νεαρός ακόλουθος μπήκε στα διαμερίσματα της μαρκησίας Σανταπέφια, μιάς από τις γνωστότερες καλλονές της αριστοκρατίας της μεσαιωνικής Ρώμης. Εξήγησε να την ιδεί προσωπικώς και της έδωσε ένα μικρό, πολυτελές κουτί. Έπειτα έφυγε, χωρίς να προφέρει λέξη.

Η μαρκησία, άνοιξε το κουτάκι και έβγαλε ένα πορτοκάλι, τρυπημένο με μιά μακρυνά καρφίτσα, στο κεφάλι της οποίας υπήρχε σκαλισμένο το οικόσημον των Βοργιών.

Το δώρο ήταν πραγματικά άσυνήθιστο. Τι να έσημαινε άραγε;

Η μαρκησία το έμαθε αυτό την επομένη, σε μιά γιορτή που έδινε επί τη ευκαιρία των Χριστουγέννων. Της ανήγγειλαν ότι ο έραστής της κόμης Τζιοβάννι Νταριέντι είχε βρεθεί νεκρός, τα ξεμερώματα, στις όχθες του Τίβερη, με ένα σιλιέτο χωμένο στην πλάτη του.

Ο δυστυχισμένος κόμης είχε την άτυχία ν' αρέσει στην Λουκρητία Βοργία. Έπειδή όμως ήταν έρωτευμένος με την ωραία μαρκησία και δεν ένοχόπευε να την προδώσει, η περιβόητη Λουκρητία έβαλε να τον δολοφονήσουν για εκδίκηση. Αυτή, τουλάχιστον ή εξέγερση έδόθη στην μυστηριώδη τραγωδία.

ΜΙΑ ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΚΑΡΔΙΑ

Έξ ίσου παράξενο και τραγικό ήταν το δώρο που έλαμε στη σύζυγό του κάποιος Ισπανός πυργοδοσπότης του 15ου αιώνα. Όταν γνώρισε από την νυκτερινή λειτουργία της παραμονής των Χριστουγέννων, ή πυργοδόποινα βρήκε επάνω στο κρεβάτι της ένα άσημνο πιπίτο σκεπασμένο με ένα πολύτιμο, κεντημένο μανδήλι. Μόλις άνασκήωσε το σκέπασμα, έβγαλε ένα ούρλιασμα φρίκης και λιποθύμησε. Είχε ιδεί μιά ματωμένη ανθρώπινη καρδιά.

Ο σύζυγος της την έτιμωροσε έτσι για την απιστία της, προσφέροντάς της ως χριστουγεννιάτικο δώρο την καρδιά του έραστου της, τον όποιον είχε βάσει να δολοφονήσουν.

Η ΦΑΤΝΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ένα δώρο ωραίο και συμβολικό ήταν

εκείνο που προσέφερε ένας πλουσιώτατος επιχειρηματίας στην ωραία και πολύ νεότεραν του σύζυγο. Είχαν παντρευτεί από πολλά χρόνια και εξούσαν ήσυχα και αρμονικά. Η μόνη θλίψη των ήταν ότι δεν είχαν παιδιά που θα συνεπλήρωναν την ευτυχία τους.

Τά Χριστούγεννα εκείνου του έτους, ο σύζυγος είχε στη γυναίκα του ότι της έχριζε μιά βίλλα και την έπηρε να της την δείξει.

Επρόκειτο για μιά μικρή έπαυλη πολύ χαριτωμένη. Άφου έπεσεφθηναν όλα τα δωμάτια, επιπλωμένα με λεπτό γούστο, και άφου έθυσμασε ή νέα γυναίκα και τον υπέροχο κήπο, εν τέλει ο επιχειρηματίας είχε στην σύζυγό του:

— Πάμε τώρα να ιδούμε... και τον σταύλο...

Μόλις άνοιξε την πόρτα του σταύλου, ή κυρία αντίκρυσε μιά σκηνή που την έκανε να μείνη κατάπληκτη και να βγάλει μιά κραυγή θυμασμού:

Είχε μιάν αθηνική «φάτνη της Βηθλεέμ» όχι από χαρόνι, αλλά πραγματική, με όλες της τις λεπτομέρειες και με τα πρόσωπα ζωντανά.

Μιά νέα γυναίκα, που παρίστανε την Παναγία, ήταν σκυμμένη στοργικά επάνω από ένα χρυσόμαλλο παιδάκι, το όποιο κινούσε τα χεράκια του. Δεξιά και αριστερά, μιά αγελάδα και ένα γαϊδουράκι έτρωγαν σανό. Γύρω έστέκονταν, με ύφος σεβασμού, τρεις άνδρες με κοστούμια βοσκών της παλαιάς Ιουδαίας. Και μερικά πρόβατα ηγαυνοερχόνταν βελάζοντας.

— Αυτό είναι δικό σου! Είπε ο επιχειρηματίας στην σύζυγό του, δείχνοντάς της το μαρδ.

Έπειτα της εξέγησε ότι το είχε πάρει από ένα βρεφοκομείο και ότι θα το υιοθετούσε.

Ήταν βέβαιος ότι ή σύζυγός του θα έμενε ένθουσιασμένη, γιατί την είχε βολιδοσκοπήσει ήδη, μιλώντας της για ένα τέτοιο σχέδιο.

Περιττόν να περιγράψουμε την συγκίνηση και την ευτυχία της κυρίας για το άσυνήθιστο δώρο. Πιο ευτυχισμένο έγινε το μικρό όρφανό, το όποιο βρήκε κοντά στους θετούς του γονείς έναν θησαυρό αγάπης και όλες τις ανέσεις της ζωής.

ΤΑ ΔΕΚΑ ΜΑΝΤΟΛΑΤΑ

Πρό δόλιων ετών ακριβώς, το μεσημέρι της ημέρας των Χριστουγέννων, κάποιος ή κάποια βρήκε σ' έναν δρόμο των Παρισίων ένα κουτί με δέκα μαντολάτα. Όταν έφτασε σπίτι του και τα άνοιξε, ο τυχερός αυτός θνητός είδε ότι το κάθε κομμάτι ήταν τυλιγμένο με ένα χιλιόφραγκο, κάτω από ένα έξωτερικό χρυσό χαρτί.

Ίδου τί ακριβώς είχε συμβή: Κάποια κυρία του ήμικόμου, ενφ' έπεριμενε από έναν θαυμαστή της ως χριστουγεννιάτικο δώρο ένα ακριβό κόσμημα, έλαβε μόνον το κουτί με τα μαντολάτα, συνοδευόμενον από τας ευχάς του δωρητού. Εθύμωσε τότε τόσο πολύ, που το πέταξε από το παράθυρο στο δρόμο, όπου το βρήκε ασφαλώς ο πρώτος διαβάτης.

Φαντασθήτε τώρα την απελπισία της, όταν ο θαυμαστής της, τον όποιον έδέχθηκε χαμογελαστή, μη θέλοντας να το δείξει την δυσανεμία της, της εξέγησε ότι της είχε στείλει δέκα χιλιόφραγκα τυλιγμένα γύρω από τα μαντολάτα, για να αγοράσει ή ίδια ό,τι προτιμούσε!...

ΤΑ ΦΟΝΤΑΝ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Κάτι ανάλογο συνέβη και σε μίαν άλλη κυρία. Ένας μαχαραγιάς, νέος και πλουσιώτατος, περαστικός από την Νέα Υόρκη, έρωτεύθηκε μιά ξανθή χορεύτρια του βαριετέ.

Της είχε υποσχεθή, ως Χριστουγεννιάτικο δώρο ένα κολλίε από θαυμάσια ερδ' μαργαριτάρια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο άνυπόμονα έπεριμενε εκείνη τα Χριστούγεννα.

Τό πρωί της μεγάλης εορτής, ενφ' έπρογεμιάτιζε στο κρεβάτι της, της έφεραν το δώρο του Γιαμάν, του μαχαραγιά: ένα κιλό φοντάν, μαζί με ένα λακωνικότατο μπιλιέτο με τας ευχάς του.

Ή ωραία χορεύτρια άρρώστησε κυριολεκτικώς από την απογοήτευσή και την αγανάκτησή της και άποφάσισε να μείνει ολόκληρη την ημέρα στο κρεβάτι.

Όταν ο μαχαραγιάς, ευτυχισμένος έχυπησε την πόρτα της, διάταξε να του πουν ότι δεν μπορούσε να τον δεχθή.

Έπέρασαν μερικές ημέρες. Ο Γιαμάν έφιλοσοφούσε για την άστατη καρδιά της γυναίκας, όταν έξαφνα έλαβε ένα τηλεφώνημα από τη χορεύτρια:

— Άγάπη μου, θησαυρέ μου! Φλέγομαι από την έπιθυμία να σε ξαναϊδω. Σε λατρεύω, έλα άμέσως!...

Είχε συμβή κάτι άπρόοπτο:

Τό πρωί εκείνο, ή χορεύτρια, στην όποιαν δεν άρεσαν καθόλου τα φοντάν, έδωσε ένα στο σκυλάκι της. Τό ζωοτό καταβρόχθισε, πετώντας όμως έξω από τό στόμα του κάτι σαν χάνδρα... ένα ερδ' μαργαριτάρι!

Ή κυρία του κατάλαβε άμέσως. Άνοιξε όλα τα σοκολατάκια ένα-ένα και βρήκε μέσα σ' αυτά τα μαργαριτάρια που αποτελούσαν τό κολλίε, τό δώρο του Γιαμάν! Έσπευσε τότε, όπως είδαμε, να τηλεφωνήσει στον Ίνδω. Άλλά ο αίσθηματικός μαχαραγιάς ήταν άρκετά έξυπνος ώστε να καταλάβη τί είχε συμβή. Τό μάθημα ήρκεσε για να τον θεραπεύσει από τον έρωτά του. Χωρίς να θελήσει να ξαναϊδή την συμφεροντολόγο χορεύτρια, έπηρε το πρώτο υπερωκεάνειο για να γυρίσει στη χώρα του και στις πιστές του συζύγους.

N. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Τό άστρο της αγάπης

Αυτότελής αισθηματική νουβέλλα

Υπό ΚΟΛΕΤ ΥΒΕΡ

Φλέρτ—φλέρτ—φλέρτ

Τό ξεχωριστό διαμέρισμα που κρατούσε ο Σιμόν Μπρεγκύ στο πατρικό του σπίτι της οδού Βαζιράρ ήταν πραγματικά πολύ όμορφο. Όταν ήσαν ανθισμένες οι άκακίες του Λουξεμβούργου, τό άρωμά τους πλημμύριζε την άτμόσφαιρα εκεί μέσα. Εκείνο όμως που άξιζε περισσότερο απ' όλα στο διαμέρισμα αυτό ήταν τό σαλόνι—καπνιστήριό του, τό στολισμένο με έπιπλα άκαζού σε κυβιστικό ρυθμό.

Είχε όλες του τις άνεσεις ο Σιμόν στο διαμέρισμά του, και μαζί μ' αυτές άπόλυτη άνεστηρία. Επί πλέον, μπορούσε ν' άνεβαίνει κάθε πρωί στο πρώτο πάτωμα και να παίρνει τό προγευμά του με τη μητέρα του και τους μικρότερους άδελφούς του, γιατί οι άδελφές του ήσαν ήδη παντρεμένες.

Όστε ο Σιμόν δεν είχε κανένα παράπονο με την τύχη του, και δεν είχε καθόλου παράξενο πού πάντα φαινόταν ευθυμικός, πού ένθουσιαζόταν εύκολα με τό κάθε τι. Άπόψε όμως...

Ό, άπόψε δεν είχε διάθεσι να χαιρέται τη ζηλευτή του μοίρα. Μέσα στο κυβιστικό σαλόνι—καπνιστήριό, σκυμμένος στο γραφείο του, έκάπνιζε με νευρικότητα, ενφ' τό βλέμμα του πήγαινε κάθε τόσο ανήσυχο σε κάποιο ξεδιπλωμένο χαρτί που έφερε την έπικεφαλίδα και τη σφραγίδα κάποιου ύπουργείου. Άκριβώς σήμερα άρχισε την καριέρα του στο δικαστικό στάδιο, ως πάρεδρος στο πρωτοδικείο της έπαρχίας Σαράντ.

—Τί κρίμα! μουρμούρισε σε μιά στιγμή ο Σιμόν. Δεν άφηνον να περάσουν τα Χριστούγεννα; Φοίκη! Νά είμαι τίς γιορτές σ' αυτή την έξορία του Άδάμ!

Ο Σιμόν Μπρεγκύ είχε είκοσιεπτά χρόνων. Ός νομικός, πολύ καλός, άφού είχε πάρει τό δίπλωμά του με «λίαν καλώς». Στο μπριτζ σωστός μάιτρ. Στο μπιλιάρδο έπίφοδος αντίπαλος και για ένα ένα πρωταθλητή. Στο τένις... ώ, αυτό ήταν τό φόρτε του. Τά κτυπήματα της ρακέτας του είχαν «σιγύλ». Είχε άναγνωρισθή μιά άπόκρουσίς του ως «κτύπημα Σιμόν». Όταν έπαιζε στο τερραίν του Νείγυ με τη Νικόλ ή με την Άρλέττα ή με την Έντιθ, τίς συμφοιτήτριές του στη νομική σχολή... Άλλοίμονο! Νά τί όνειροπολεί ακριβώς αυτή τη στιγμή ο Σιμόν, ενφ' σκύβει τό κεφάλι πάνω από τό έπίσημο χαρτί που τον έξαιροστέλλει εκεί κάτω, στη Σαράντ, στην έξορία του Άδάμ, και μάλιστα παραμονές Χριστουγέννων. Όνειροπολεί τό τερραίν του τένις του Νείγυ, μαζί με ένα δλοκληρο σήνος κοριτσιών, τίς άσπροντυμένες εκείνες νεαρές Έλληνίδες Θεές, που πηδούσαν σαν αϊθέρια πλάσματα, πού πετούσαν θά έλεγε κανείς πίσω από τη μάλα, διαγράφοντας στον άέρα άπαλόγραμμα ήμικύκλια με τα γυμνασμένα πόδια των. Ύστερα, τίς στιγμές της αναπαύσεως έμπρός σε ποτήρια με άναψυκτικά,

ανάμεσα στη Νικόλ και την Άρλέττα, άπέναντι στην Έντιθ που γελοούσε, δλο γελοούσε.

Μά γιατί γελοούσε διαρκώς σχεδόν ή Έντιθ κάθε φορά που τό βλέμμα της συναντούσε τό δικό του; Ο Σιμόν δεν μπορούσε ποτέ να τό εξηγήσει αυτό τό μυστήριο. Και όμως, δεν τον κορόιδευε, ήταν βέβαιος ο Σιμόν. Ίσια-ίσια, πολλές φορές του είχε δώσει να καταλάβη ότι τον εθαύμαζε. Πάντως, αυτή τη στιγμή του φαίνεται πως ξαναβλέπει τα μαργαριταρένια δόντια της, άνάμεσα στα ροδαλά χείλη της που πάλι γελοούν.

Όνειροπολεί και κάτι άλλο: τα χορευτικά τσάγια όπου συναντούσε και τίς τρεις τους, άκόμα και τη Ρόζα και τη Μισελίν, που δεν έπαιζαν τένις, έχόρευαν όμως σαν νεράιδες. Προπάντων ή Ρόζα...

—Ω, Ρόζα! άναστενάζει βαθειά ο Σιμόν. Ή Ρόζα είχε άρραβωνιαστή τώρα τελευταία με τον Ζάν, τον φίλο του Σιμόν, και ο Σιμόν κατά βάθος έννοιωσε κάποιαν άπογοήτευσή.

Τούλάχιστον, ή Μισελίν δεν έχει άρραβωνιαστή άκόμα. Μισελίν είχε ή άδελφή του Ουμπέρ, του πτυχιούχου της Ιατρικής, που ο Σιμόν τον αγαπά πολύ, όχι όμως όσο την άδελφή του. Άλλά κι εκείνη δεν άδιαφορεί καθόλου γι' αυτόν. Ένα βράδυ, καθώς χόρευαν στο σπίτι της οικογενείας του Σιμόν, ή Μισελίν τον είχε κυττάξει παράξενα και του είχε πη:

—Σιμόν, έσεις μου άρέσετε περισσότερο άπ' όλους τους νέους που είναι άπόψε εδώ!

Εκείνος δεν ήξερε τί να της άπαντήσει. Της είπε μόνον: —Δεν με κοροιδεύετε; Και σήμερα μόλις έλαβε τον διορισμό του, σ' εκείνην έηλεφώνησε πρώτα την είδησι. Ή Μισελίν του άπάντησε με φωνή που σιγότρεμε:

—Δεν με κοροιδεύετε; Και τό τρεμούλιασμα της φωνής της είχε συγκινήσει τον Σιμόν.

Άν παντρευόταν τη Μισελίν; Άν την έπαιρνε μαζί του εκεί κάτω στη έξορία του Άδάμ; Τό Δάσος του Κόμπτος, ή πρωτεύουσα της έπαρχίας Σαράντ, άσφαλώς θα γινόταν ένας μικρός παράδεισος γι' αυτόν.

Ναί, μά... άν παντρευόταν τη Μισελίν, θά έχανε για πάντα τη Νικόλ, την Έντιθ, την Άρλέττα. Πού να βρή τη δύναμι να πάρη μιά τέτοιαν άπόφασι;

Ένας συγκινητικός άποχαιρετισμός

Ο Σιμόν, με ένα τσιγάρο στα χείλη, άκουμπώντας πάντα στο γραφείο του τους άγκώνες, κρατεί τό κεφάλι με τα δύο του χέρια. Και να πού έρχεται έξαφνα στη μνήμη του ένα παιδικό τραγούδι που τραγουδούσαν οι άδελφές του όταν ήσαν μικρές:

Ήταν ή Ματίνα,
ήταν και ή Μίνα και ή Ρήνα,
Α!... Α!...
Ή Λίτσα κι ή Κικίτσα,
ή όμορφη Κουλίτσα,
ή Φανίτσα και ή Ρίτσα
Α!... Α!...

Ένώ προσπαθούσε να θυμηθή τό όνομα της δεκάτης νύφης του παιδιαστικού παιγνιδιού, έσήμανε δαιμονισμένα τό κουδούνι της έξώπορτας. Πήγε ν' άνοίξη, νευριασμένος χωρίς να ξέρη γιατί, όταν όμως τό φύλλο της πόρτας ύπεχώρησε, τό πρόσωπό του άλλαξε με μιάς έκφρασι, γιατί μιά μεγάλη παρέα από νεανικά πρόσωπα εισέβαλλε με θόρυβο στο χώλ. Έμπαιναν, έμπαιναν καπελλάκια γυναίκες όλα με κάτι τό παράξενο επά-

Τί θερμό μουσικό αίσθημα! Τί δύναμις στην έκφρασι! Άν τό κορίτσι αυτό ντυνόταν πιο άνθρωπινά... Ίσως να άξίζει περισσότερο,

νώ τους, ανακατεμένα με ξεσκουφωτά κεφάλια νέων, όλα με γυαλιστερά καλοχτενισμένα μαλλιά. Και η ατμόσφαιρα του όμορφου διαμερίσματος δονήθηκε από φωνές:

—Αχ, Σιμόν, τί κρίμα! Τί φοβερό!
—Μα είναι αλήθεια αυτό που μάθαμε;
—Φεύγεις για το Σαράντ;
—Τόν κακόμοιρο! Θά λείπει από τη ρεβεγιόν μας!
—Γιατί σου τώκααν αυτό το κακό;

Ο Σιμόν αρχίζει να καταλαβαίνει ότι είναι θύμα μεγάλου δυστυχήματος. Εισάγει τη συντροφιά στο σαλόνι—καπνιστήριο, ανάβει τις πιφονιέρες σιωπηλώς πάντα, κι' ύστερα πέφτει αδρανής στο τιβάνι, ανάμεσα στη Μισελίν και τη Νικόλ. Η Μισελίν παίρνει το χέρι του και το κτυπά χαϊδευτικά, όπως κάνουν σ' έναν λιποθύμιο για να τον συνεφέρουν. Η Νικόλ από το άλλο μέρος προσπαθεί να στερεώσει διαφορετικά μια μπουκλα των μαλλιών της που έχει ξεφύγει από τη θέσι της και πέφτει στο μέτωπό της.

—Τί τα θέλετε, λέει επί τέλους ο Σιμόν σαν εξηντλημένος από τη θλίψη, το κακό ήταν μοιραίο. Άφου είχα την κακοτυχία να επιτύχω στον διαγωνισμό που έδωσα, δεν θα με διώριζαν βέβαια άμέσως δικαστή στο Παρίσι!

Η Άρλέττα, που είχε πάρει πρό τινος το δίπλωμα της φαρμακευτικής, ρωτά που βρίσκεται το Δάσος του Κόμητος. Η Νικόλ προτείνει να κυττάζουν στον εγκυκλοπαιδικό λεξικό. Κάποιος από τους νέους πάει να το πάρη από τη βιβλιοθήκη. Την ίδια στιγμή ο Σιμόν παρατηρεί ότι στα μάτια της Νικόλ λαμπυρίζουν δυο μικρά δακρύα, και της δίνει δυο φιλά στα βλέφαρα.

—Μα... κι' εγώ κλαίω! παραπονείται η Έντιθ, που σήμερα πράγματι δεν γελά καθόλου.

Ένας άλλος νέος παρατηρεί πως η ατμόσφαιρα είναι πένθιμη σαν να είχαν κηδεία και προτείνει να βάλουν ένα δίσκο στο ραδιογραμμόφωνο για να χορέψουν. Έπειτα από λίγο, σκορπίζουν από το κομψό έπιπλο οι μελωδικοί ρυθμοί ενός ταγκό. Ο Σιμόν δεν ξέρει με ποιόν να χορέψη μάλλον: με την ξανθή Μισελίν—που τον αγαπά χωρίς αμφιβολία, ή με τη μελαγχολική Νικόλ που έκλαψε εδώ και λίγες στιγμές γι' αυτόν; Τέλος, σηκώνει τη Νικόλ, που φαίνεται πιο συγκινημένη απ' όλες τις άλλες.

Μετά πέντε λεπτά, όλοι τους έχουν ξεχάσει το Δάσος του Κόμητος. Στις έντεκα, ο Σιμόν ανοίγει τον μικρό του μπουφέ όπου η μητέρα του του επιτρέπει να έχη μόνον γλυκά κρασιά. Και η ευθυμία κορυφώνεται.

Τα μεσανυχτά, ο Ουμπέρ, ο αδελφός της Μισελίν, δίνει το σημείο της αναχωρήσεως, γιατί αύριο πρέπει να πάη πολύ πρωί στο νοσοκομείο. Κι' αρχίζουν πάλι οι συγκινήσεις για την αναχώρησι του Σιμόν. Αυτός κάθεται στο γραφείο του, έμπρος στο άδειαν ποτήρι του και η Νικόλ του μιλεί σιγανά.

Ποιό μεγάλη απ' όλα τα κορίτσια είναι η Έντιθ, είκοσιεσσάρων χρόνων. Υπό την ιδιότητά της αυτήν απευθύνεται στις άλλες:

—Ελάτε να φιλήσωμε όλες τον καημένο τον Σιμόν.

Και τότε αρχίζει μία χαριτωμένη τελετή γύρω από τον νεαρό οικοδεσπότη. Οι νέοι κοιτούν τους ώμους, γιατί βρίσκουν αυτή τη σκηνή πολύ κούτη.

Τέλος, ο Ουμπέρ προτείνει:

—Δεν μπορείτε να πεταχτής τα Χριστούγεννα εδώ, Σιμόν;

Τα κορίτσια ενθουσιάζονται:

—Ναί, ναι!... Έλάτε Σιμόν, να κάμωμε κι' αυτή τη φορά ρεβεγιόν μαζί!

Ο Σιμόν αμφιβάλλει αν θα μπορέση. Μπα, δεν θα του δώσουν άδεια! Είναι καταδικασμένος αυτή τη χρονιά να κάνει πολύ πένθιμα Χριστούγεννα στην «έξορία του Άδαμ». Τί να γίνη, αφού ήταν μοιραίο!

Μερικές συγκινητικές εκδηλώσεις ακόμα και η συντροφιά φεύγει. Μόνος πάλι, ο Σιμόν σκέπτεται με βαθειά μελαγχολία.

—Ως εδώ ήταν η ευτυχία μου! Κρίμα, κι' ήταν τόσο χαριτωμένα όλα τα κορίτσια. Στο Δάσος του Κόμητος...

Οι τρείς «Σιμόν»

Κατά βάθος, ο Σιμόν Μπρεγκύ δεν είναι δυσαρεστημένος από αρχις επί τέλους την καριέρα του. Μπορούσε να μείνη άεργος δηλ του τη ζωή; Κι' έπειτα, έλαβε ένα σωρό συγχαρητήρια, μεταξύ των άλλων και από παλαιούς φίλους του πατέρα του: έναν σύμβουλο της επίκρατίας, έναν αντιστράτηγο εν ενεργεία, έναν ανώτατο δικαστικό. Όλοι αυτοί οι σοβαροί κύριοι τον θεωρούν κι' εκείνος σήμερα «κάτι».

Εδώ και μιάν ώρα ο Σιμόν καπνίζει άγγλικά τσιγάρα σ' ένα διαμέρισμα του τσιάνου του Μπορντώ, απόλαυθάνοντας τη χειραφέτησή του. Να όμως που ξάφνα ο μονότονος κτύπος των τροχών στις ράγες έρχεται να του θυμίση το τραγούδι που τραγουδούσαν παίζοντας οι αδελφές του:

Ήταν η Ματίνα,
ήταν η Κατίνα...

Και η καρδιά του φτερουγίζει. Θυμάται ξάφνα όλα τα χαριτωμένα κορίτσια της συντροφιάς του: τη Μισελίν, τη Ρόζα, τη Νικόλ, την Άρλέττα, την Έντιθ...

Την Έντιθ; Α, νοιώθει έναν νιγμό στην καρδιά. Πώς γελοίοσε όταν τον κυττάζει! Μήπως αλήθεια του κοστίζει «ερισσότερο» που έχασε αυτήν;

—Βλάκα! μονολογεί ύστερα από λίγο. Δεν είχες παρά να την παντρευτής. Έτσι δεν θα την έχανες. Θά την είχες πάρει μαζί σου, και θα περνούσες έφετος τὰ ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής σου στο Δάσος του Κόμητος. Ποιάς σου φταίει;

Ύστερα από λίγο πάλι, ένας άλλος Σιμόν ξυπνά μέσα του και διαμαρτύρεται.

—Να παντρευτώ; Είμαι πολύ νέος ακόμα! Στο κάτω-κάτω, μόλις έκλεισα τὰ είκοσιεπτά μου χρόνια. Γιατί να σκλαβώσω από τώρα την καρδιά μου; Κι' έπειτα, αν είχα παντρευτή την Έντιθ και ανεκάλυπτα αργότερα ότι εκείνη η κουκλίτσα η Μισελίν... Γιατί η Μισελίν ακόμη περισσότερο...

Καθώς το τσίανιο περνούσε από την Άγκρεμόν, ένας τρίτος Σιμόν παρουσιάζεται, αυτός από τὰ κατάβαθα της συνειδήσεως του πρώτου, ένας Σιμόν που θέλει να αντικρύση τὰ πράγματα κάτω από το δυνατό φως της αλήθειας, της πραγματικότητας.

—Ο αληθινός έρωσ δεν έπιβάλλεται, δεν υπερπηδά όλα τὰ εμπόδια, δεν σαρώνει όλους τους διαταγμούς, όλες τις αμφιβολίες; Φίλε μου Σιμόν, δεν αγαπάς κανένα από τὰ κορίτσια αυτά; Ο αληθινός έρωσ δεν τραγουδά: «Ήταν η Ματίνα, ήταν η Κατίνα...». Βγάζει μια φωνή, για να πη ένα μοναδικό όνομα: «Ρίτσα!», άς πούμε, και δεν θέλει ν' ακούση κανένα άλλο.

Έπί τέλους το τσίανιο έφθασε στον σταθμό του Δάσους του Κόμητος, και ο Σιμόν είχε να φροντίση για μερικά σοβαρά πράγματα...

Δέν πρέπει να απελπίζεται κανείς

Ο Σιμόν Μπρεγκύ νοίκιασε ένα δωμάτιο σε κάποια πανσιόν που την διήυθυε μία «καθώς πρέπει» ηλικιωμένη κυρία. Στην πανσιόν αυτήν έμεναν οι περισσότεροι από τόν νεαρούς υπαλλήλους της πόλεως. Εκείνο που του έρεσε, που τον εγοήτευσε κυριολεκτικά στη νέα του κατοικία ήταν η ρωμική αρχιτεκτονική της αντικρινής εκκλησίας, του Αγίου Ευτροπίου. Όταν τα δυο παράθυρα της κάμαράς της ήταν ανοιχτά, τη γέμιζε, θά έλεγε κανείς, το αρμονικό όραμα του αθανάτου αυτού άριστογνήματος.

Η πανσιόν του Μπρεγκύ βρισκόταν στην κεντρική πλατεία. Στην άλλη πλευρά ήταν το μεγαλύτερο κατάστημα νεωτερισμών της πόλεως. Από την πλατεία, τέσσερις κατηφορικοί δρόμοι που τις πλασιώνουν παλαιά στίπια σχηματίζουν τις κεντρικότερες αρτηρίες. Ο Σιμόν έκαμε την παρατήρησι ότι το δικαστικό μέγαρο έμοιαζε με στρατώνια χωροφυλακή. Το οικημα της χωροφυλακής, ολοκαίνουργιο και κατάλευκο, έδινε την εντύπωσι πως ήταν κολλέγιο κοριτσιών, και το παρβεναγωγείο, με τὰ σιδερένια πλέγματα των παραθύρων του φαινόταν σαν φυλακή. Τί παράξενα όλα αυτά!

Την πρώτη ημέρα που ξύπνησε στην πόλη της νέας του διαμονής, ο Σιμόν έσπευσε να ρωτήση:

—Που είναι το Δάσος;

—Ποιό δάσος; Έκαμε έκπληκτος ο συνομιλητής του.

—Μα... το Δάσος του Κόμητος.

—Δεν έχομε κανένα δάσος εδώ γύρω! Ήταν η απάντησις.

Έπίσης δεν υπήρχε, και κανένας Κόμης στην πρωτεύουσα της έπαρχίας Σαράντ. Ανώτατος άρχων της διοικήσεως ήταν ο έπαρχος, άνθρωπος μέσης ηλικίας, άγαμος, που δεν έδεχέτο έπισκέψεις. Μόνον κάθε Πρωτοχρονιά έδινε έναν επίσημο χορό στο έπαρχειον.

Άλλοι υπάλληλοι ήταν: ο πρόεδρος των πρωτοδικών, ο ταμίας και ο έφορος. Υπήρχαν, τέλος, στην πόλη τέσσερις δικηγόροι και μιά δικηγορία.

Μέσα σε τρείς ημέρες, ο Σιμόν τελείωσε τις επίσημες έπισκέψεις του. Ενωείται ότι σ' αυτές δεν βρήκε τίποτα το ενδιαφέρον. Όλοι εκείνοι οι κύριοι εφαινόταν να πιστεύουν ότι Παρίσι δεν υπήρχε γι' αυτούς και ότι θεωρούσαν πολύ φυσικό πράγμα να ζούν στο Δάσος του Κόμητος.

Στην κυρία προέδρου των πρωτοδικών—για την οποία έμαθε ότι είχε τρία κορίτσια—υπέβαλε αυτή την έρώτησι:

—Δεν υπάρχει εδώ τερραίν για τένις, κυρία;

—Εκείνη χαμογέλασε.

—Μάλιστα, υπάρχει κάποιος, κύριε. Έγώ όμως δεν επιτρέπω στα κορίτσια μου να πηγαίνουν.

Ο Σιμόν δεν κατάλαβε γιατί. Ήξερε όμως ότι δεν ήταν σωστό να ρωτήση, κι' έτσι το ζήτημα έμεινε σκοτεινό στη σκέψι του.

Η κυρία του ταμίου ήταν πολύ νέα ακόμα, παρ' όλο που είχε πέντε παιδιά. Έπεριποιείτο με αρκετή καλαισθησία τὰ μακριά μαλλιά της. Ήταν όμορφη, αλλά ο τύπος της δεν άπεμακρύνετο καθόλου από τον έπαρχιώτικο.

—Μα όχι, σάς δεβαίω, είχε πη του Σιμόν, δεν πλήττει κανείς όσο νομίζετε στο Δάσος του Κόμητος. Έμεις τουλάχιστον διασκεδάζομε. Κάνομε μεταξύ μας κονσέρτα μουσικής.

—Ποιό «εμείς», κυρία; ρώτησε ο Σιμόν.

—Μα, η σύζυγος ενός δικηγόρου που παίζει εξάρετρα πιάνο, η κόρη του γιατρού που παίζει βιολοντσέλο, οι δεσποινίδες Φουλόν, καλές βιολίστριες, τὰ κορίτσια του προέδρου...

—Εκείνα που δεν τ' αφήνει η μητέρα τους να πηγαίνουν στο τένις; τη διέκοψε ο Σιμόν, μιμούμενος το σκανδαλισμένο ύφος της κυρίας προέδρου.

Η κυρία ταμίου γέλασε:

—Μην είστε κακός, κύριε! Είναι αλήθεια ότι τὰ κορίτσια αυτά έχουν κάπως αυστηρή ανατροφή. Αυτό όμως δεν τις έμποδίζει να είναι χαριτωμένες, σάς δεβαίω. Το τένις θεωρείται εδώ ένα σπορ ακατάλληλο για κορίτσια σοβαρών οικογενειών. Έν τούτοις μαζεύομαστε κάπου-κάπου και χορεύομε μεταξύ μας, πότε στο δικηγόρου κυρίου Φουλόν και πότε εδώ...

—Α! θά μπορούσατε καμμιά φορά να με καλέσετε κι' εμένα; ρώτησε ο Σιμόν.

Η νεαρή γυναίκα γέλασε πάλι.

—Μα, κύριε, δεν έρχονται νέοι. Τὰ κορίτσια χορεύουν μεταξύ τους. Έτσι είναι καλύτερα, γιατί αποφεύγομε πολλές ιστορίες.

Ο Σιμόν δεν μπόρεσε να κρατηθή:

—Ω, κυρία! Ξέρετε πόσο δυστυχείς είναι οι νέοι εκεί όπου οι οικογένειες των κοριτσιών αποφεύγουν τις ιστορίες!...

—Καταλαβαίνω! είπε η κυρία ταμίου. Έχετε συνηθίσει από την Παρισινή ζωή, και οι συνηθείς που βρίσκετε εδώ σάς κάνουν να νυσταλήτε.

—Μόνον να νυσταλώ; Με πνίγουν, κυρία μου!

—Εννοια σας, τον καθσύχασε η νεαρή γυναίκα, θά βρήτε κι' εδώ πως να περνάτε ευχάριστα την ώρα σας.

Ο Σιμόν αναστέναξε:

—Ναί! Ένας δικαστής μου έπρότεινε να έγγραφω στη Λέσχη για να παίξωμε μπιλιάρδο.

—Βλέπετε; Θά έχετε να εργάζεστε στις δικογραφίες σας. Ύστερα θά παίζετε μπιλιάρδο με τον σύζυγό μου και με άλλους κυρίους. Τέλος πάντων, έπρόσθεσε ύστερα από κάποιον διαταγμό, έλατε εδώ το Σάββατο βράδυ. Θά κάμωμε μιά δοκιμή του κονσέρτου που θά δώσωμε στη ρεβεγιόν των Χριστουγέννων. Προς χάριν σας, θά καλέσω μερικούς ακόμα νέους.

Ένα άτυχές κομπλιμέντο

Ο κύριος Παρντιέ, ο ταμίας της έπαρχίας Σαράντ, κατοικεί σ' ένα σπίτι της κεντρικότερης συνοικίας της πόλεως, παμπάλαιο μὲν αλλά πελώριο. Στο εύρύχωρο σαλόνι σ' πρώτου πατώματος υπάρχει ένα μνημειώδες τζάκι, και μέσα σ' αυτό καίει μιά καλή φωτιά.

Το μέρος του σαλονιού που έχει διατεθή για την έρασιτεχνική όρχήστρα είναι το αντικρυνό προς το τζάκι. Ήδη έχουν τοποθετηθή κατάλληλως, κοντά στο πιάνο, μιά άρπα, ένα βιολοντσέλο, τρία βιολιά και τὰ σχετικά καθίσματα.

Ο Σιμόν εμφανίζεται με σακκάκι περιπάτου. «Πρέπει να έρθετε ντυμένος όσο μπορείτε πιο απλά!... του είχε πη η κυρία Παρντιέ, όταν ήρθε να την ρωτήση τί κοστούμι έπρεπε να φορέση. Έν τούτοις, ο Σιμόν φαίνεται σαν πρίγκηψ ανάμεσα στους άλλους καλεσμένους.

Παρουσιάσεις: οι κυρίες... οι δεσποινίδες... οι κύριοι...

Πολύ εύκολα διακρίνει κανείς τὰ κορίτσια από τις νεαρές κυρίες, φτάνει να προσέξη τὰ μάλλινα φορέματά τους—παλαιά μόδα—τὰ μετώπα τους που κοκκινίζουν τη στιγμή της συστάσεως, τὰ βλέφορά τους που χαμηλώνουν. Με τη σειρά, ο Σιμόν υποκλίνεται έμπροσθ στην κόρη του γιατρού, τις δυο κόρες του συμβολαιογράφου, ύστερα τὰ κορίτσια του δικηγόρου Φουλόν, τέλος τὰ τρία κορίτσια του προέδρου, αυτά που δεν έχουν το δικαίωμα—όπως και τὰ άλλα—να παίζουν τένις!...

Τὰ κορίτσια του προέδρου φέρουν ένα ελαφρό πένθος: φορέματα γκρι, με άσπρους γιακάδες. Άσχημαντο τύποι μαθητριών παρβεναγωγείου. Δεν καταλαβαίνει κανείς ποιά είναι η μεγαλύτερη και ποιά η μικρότερη.

«Λες και είναι τριίδυμες!», συλλογίζεται ο Σιμόν.

Και οι τρείς τους τόν χαιρετούν τυπικά, αψηρημένα. Ο Σιμόν τις έχει ήδη κρίνει: «Τρείς χήνες!» λέει από μέσα του.

Για να κάμουν στον νεοφερμένο τους ξένο τιμή, τόν τοποθετούν σε μιάν από τις πρώτες θέσεις: ανάμεσα στην κυρία προέδρου και μιά κυρία δικηγόρου.

—Πρέπει να φανήτε πολύ έπαικής, κύριε! λέει η κυρία προέδρου. Έσείς βέβαια έχετε συνηθίσει ν' ακούτε τὰ μεγάλα Παρισινά κονσέρτα και το δικό μας θά σας φανή ίσως άστείο.

Τέλος, οι έρασιτεχνίδες μουσικοί καταλαμβάνουν τις θέσεις των. Ο Σιμόν ούτε τις κυττάζει. Νοιώθει τόν εαυτό του τόσο ξένον σ' αυτό το περιβάλλον! Απλώς κατά τύχη ρίχνει μιά ματιά προς τη δεσποινίδα με τη γκριζα ρόμπα και τόν άσπρο γιακά πουκουρντίζει την άρπα της. Το πελώριο όργανο με τὰ έπιχρυσωμένα σκαλισματα γέρνει προς το σώμα της, αγκαλιασμένο από τὰ χέρια της που άπλώνονται προς τὰ έμπρος.

Η οικοδέσποινα έχει αναγγείλει το πρόγραμμα του κονσέρτου. Μολτατούτα, στη σκέψι του Σιμόν έπιμένει να έρχεται ένα τραγούδι λιγώτερο κλασικό από όλα του προγράμματος:

Ήταν η Ματίνα,
ήταν η Κατίνα...

Ο Σιμόν πνίγει έναν αναστεναγμό:

«Που είστε, Έντιθ, Μισελίν, Νικόλ, Άρλέ!...»

Η άρπα όμως έχει αρχίσει να σκορπίζει τις γλυκύτερες νότες της, εκκίνησε τις όλισθηρές και ύγρες, θά έλεγε κανείς νότες που ήχουν πάντοτε τόσο υποβλητικά, τόσο παθητικά στα αυτιά του άκροατού. Ο Σιμόν προσπαθεί ακόμα να όγματίζεται τις αιθέριες νεράιδες της παριζιάνικης συντροφιάς του, χωρίς να το θέλη όμως το βλέμμα του μένει στηλωμένο στην νεαρή εκείνη «χήνα», η όποία, με τις άκρες των ρόδιων δακτύλων της, με τὰ άβαφα νύχια, άποσπά από τις χορδές, νότα με νότα, τις μελωδικώτατες εκκίνες μουσικές γυρλάντες. Με πόση άκρίβεια παίζει! Άν και το χέρι της με το λευκό ρεδέρ φαίνεται ναβρό στις κινήσεις του και τὰ δακτύλα της μόλις που χαϊδεύουν τις χορδές.

Τί θερμό μουσικό αίσθημα! Τί δύναμις στην έκφρασι! Άν το κορίτσι αυτό ήταν ντυμένο πιο άνθραπινά, αν χτενιζόταν κάπως καλύτερα, ίσως... ίσως να άξιζε κάποιος ενδιαφέρον...

Όταν όμως έφθασε το ζωηρό μέρος της συνθέσεως, το άπαθές κορίτσι αγκαλιάζει με φανερή θερμή την ταλαντευόμενη άρπα. Ω, ναί, τώρα όλο της το σώμα έχει πάρει πραγματική ζωή. Το παιδίμο της σκεπάζει εδώ τη μικρή όρχήστρα, εκεί την παρασύρει. Η μικρή αυτή δεν είναι πιά μιά άσημαντή μαθήτρια παρβεναγωγείου. Υψιστε, έχει γίνει σωστή Μούσα!

Ο Σιμόν δεν μπορεί να κρατηθή. Γυρίζει προς τη μητέρα.

—Τί θαυμάσιο ταλέντο! της λέει με συγκίνησι. Τί υπέροχη τέχνη! Και πόση χάρις στο παίξιμο!

—Τὰ κορίτσια μου έχουν πολύ καλούς καθηγητάς! άπάντὰ σοβαρά η μητέρα.

Ο Σιμόν ζή θεσπέσιες στιγμές. Μόνον που οι στιγμές αυτές

τελειώνουν πολύ γρήγορα. Παρατεταμένα άρπίσματα κλείνουν τη συμφωνία. Τὰ χέρια της νεαρής μουσικού κινούνται σαν πτερυγες στον άέρα.

Ο Σιμόν είναι τρελλός από τη χαρά του. Ποτέ στη ζωή του δεν τόν είχε ένθουσιάζει τόσο όποιαδήποτε μουσική έκτέλεσις. Αρχίζει να χειροκροτῇ μ' όλη του τη δύναμι, ξάφνα όμως παρατηρεί ότι είναι ο μόνος που έκδηλώνει τη συγκίνησί του μ' αυτό τον τρόπο. Όλα τὰ άλλα πρόσωπα γύρω του φαίνονται να βρίσκωνται σε ψυχική περισυλλογή, μερικές ματιές του δείχνουν ότι είχε κάμει μιά πράξι σχεδόν βέβηλη.

Έπειτα από λίγο, η καμαριέρα φέρνει τόν δίσκο με το τσαί και τὰ δουτήματα. Ο Σιμόν είναι άσυγκράτητος πιά. Παίρνει στο χέρι τὸ φλυτζάνι του και είσχωρε ανάμεσα στους διάφορους όμίλους, για να πάη κοντά στη νεαρή διρτουόζα με τη γκρι ρόμπα και τόν άσπρο γιακά.

Επί τέλος τη βρίσκει και της μιλεί μ' όλο του το θάρρος:

—Δεσποινίς, το ξέρετε πως έπαιζατε υπέροχα; Τέτοιες άξιας καλλιτέχνιδα δεν άκούσα ποτέ στο Παρίσι. Ναί, ναι, έπαιζατε θεά!...

Η νεαρή άρπίστρια γυρίζει το βλέμμα προς τη φωτιά που καίει στο τζάκι. Έχει γίνει κατακόκκινη σαν παπαρούνα:

—Σάς ευχαριστώ πολύ, κύριε! άπάντὰ. Κανείς δεν μου το είπε ποτέ αυτό. Είστε πολύ καλός.

—Τί θά πη καλός; Έγώ είμαι καλός έπειδή έσείς έπαιζατε σαν νεράιδα; Μα δεν βλέπετε, δεσποινίς, ότι ο ένθουσιασμός μου ξεχειλίζει παρά τη θέλησί μου;

—Ω, αυτό πάει πολύ, κύριε! λέει το κορίτσι με τη γκριζα ρόμπα. Ξέρετε, δεν είμαι καλλιτέχνης για να μου τὰ λέτε όλα αυτά.

Του γυρίζει τη ράχη και σκύβει ελαφρά το κεφάλι να ρουφήξη το τσαί της.

Ο Σιμόν νοιώθει να διατρέχη όλο του το σώμα ένα παράξενο ρίγος σαν ζιγκ-ζαγκ κεραυνού. «Μου έδωσε τη μύτη στο χέρι!» συλλογίζεται και θυμάνει. «Κανένα κορίτσι ως τώρα δεν μου έβόηκε...».

Ύστερα από μερικές στιγμές κάνει αυτή τη σκέψι, για να παρηγορήση τόν εαυτό του:

—Είπε ήλιθια στο τετράγωνο! Πώς; Είναι προσβολή για μιά γυναίκα του Δάσους του Κόμητος να την πη κανείς καλλιτέχνιδα;

Τώρα, μονάχος σε μιά γωνιά ρουφά το τσαί του. Η όψις του θά είναι άξιολύπητη, γιατί η οικοδέσποινα τόν πλησιάζει και τόν ρωτά μήπως είναι αδιάθετος.

—Όχι, δεν είμαι αδιάθετος! άπάντὰ ο Σιμόν. Είμαι θυμωμένος.

—Γιατί θυμωμένος;

—Ιδού γιατί. Το κονσέρτο σας ήταν για μένα κάτι το άπρόοπτο, το θαυμάσιο. Η άρπίστριά σας όμως είναι πολύ-πολύ άνάγωνη!

Η οικοδέσποινα γελά.

—Καταλαβαίνω! Άποπειραθήκατε να της κάνετε φλέρτ. Μη μου λέτε όχι, σάς είδα. Ξέρετε, εδώ δεν το συνηθίζουν το φλέρτ. Στα κορίτσια μας δεν πρέπει να λήη κανείς τίποτε που να άφορά το άτομό του.

—Ναί, καταλαβαίνω! έκαμε ο Σιμόν. Τὰ κορίτσια σας είναι «καλοανατεθραμμένα» σε βαθμό ώστε να κάνουν τόν άλλον να νευριάζη. Σε όλα τους εφαρμόζουν το «άρμόζει» και το «δεν άρμόζει». Δεν πιστεύουν σε καμμιάν ειλικρίνεια, βλέπουν παντού το κακό. Έτσι τις έχετε συνηθίσει, κυρία μου. Έπιτρέψτε μου να σας πω με όλο το θάρρος, τις έχετε κάμει σωστές χήνες. Ούτε θέλω να ξαναδώ κορίτσι της πόλεως σας, σάς το όρκίζομαι...

—Ελάτε τώρα, μην όρκίζεστε! είπε γελώντας η οικοδέσποινα. Με συγχωρείτε όμως, τώρα θά παίζωμε τη συνάτα του Μότσαρτ, και πρέπει να πάω στη θέσι μου.

Στο διάστημα του δευτέρου μέρους του κονσέρτου, ο Σιμόν δεν ξεθύμωσε. Σε τί γελοίον περιβάλλον τόν είχε ρίξει η κακή του τύχη, εκείνον που ήταν τόσο Παριζιάνος! Όλες αυτές οι έρασιτεχνίδες δεν είχαν τίποτε το έξαπτικό στο παίξιμό τους. Τιποτένια πράγματα, που δεν θ' άξιζε τόν κόπο να τ' ακούση κανείς ούτε σ' ένα πρόσατο των Παρισίων. Μα που του ήρθε προτίρησι κι' ένθουσιασθήκε; Ίσως τόν είχε παρασύρει η μελωδία του Μπαχ. Ναί, ναι, αυτό ήταν. Τόν είχε ένθουσιάζει ο «Υμνος των Άγγέλων», τίποτα περισσότερο.

Τώρα δεν ήθελε ν' ακούη. Προσπαθούσε να σχεδιάση στη σκέψι του την αρχή μιάς δικαστικής άποφάσεως που θά συνέτασσε αύριο έναντίον κάποιου γαλατά, ο όποιος είχε νοθεύσει το γάλα του: «Έπειδή ο καθηγορεύμενος...»

Καταπληκτική άποκάλυψις

Τη Δευτέρα και την Τρίτη, ο Σιμόν φαντάζεται ότι ο πρόεδρος των πρωτοδικών τόν κρατεί σε άπόσπας, του φέρεται ψυχρά.

—Ποιός ξέρει τί θά του είπε εκείνη η γελσία μαίμου! λέει στον εαυτό του.

Στην πλατεία, έτυχε να συναντήση τις δεσποινίδες Φουλόν, τις κόρες του δικηγόρου, οι όποιες το Σάββατο είχαν παίξει τη συνάτα του Μότσαρτ «ά-κάτρ-μαίν» στο πιάνο. Τις έχαιρέτησε, εκείνες όμως έκαναν πως δεν τόν είδαν. Τόν κυττάξαν όμως και οι δυο με λοξές ματιές, μέσα από τὰ κατεβασμένα ματόκλαδά τους.

Ήταν περίεργος να συναντήση τὰ κορίτσια του κυρίου Μπουγιόν, του προέδρου του. Ήθελε να ιδη τί μούτρα θά του έκαναν έραγε;

Την Τετάρτη, ο κύριος Μπουγιόν τόν σταμάτησε στη σκάλα

του δικαστικού μεγάρου.

—Αγαπητέ μου Μπρεγκύ, του είπε σοβαρά-σοβαρά, είστε ολομόναχος εδώ. Τι θα λέγατε αν σας καλούσα στο σπίτι μου να κάμουμε μαζί ρεβεγιόν;

«Μωρέ, γλέντι!» συλλογίζεται ο Σιμόν.

Φωναχτά όμως απαντά:

—Μεγάλη μου τιμή, κύριε πρόεδρε. Να κάμω ρεβεγιόν στο σπίτι σας θα είναι κάτι παραπάνω από ευχάριστη.

Το Σαββατόβραδο, ο Σιμόν δοκίμασε τέσσερις γραβάτες. Τέλος, φόρεσε με αδιαφορία την τετάρτη, λέγοντας με το νου του: «Ποιος μπορεί να προσέξει εδώ τέτοια πράγματα»;

Στον οικογενειακό τους κύκλο, ο κύριος Μπουγιόν και η σύζυγός του είναι άνθρωποι άπλοοι και εύθυμοι. Τα τρία κορίτσια φορούν πάλι γκριζες ρόμπες με άσπρους γιακάδες. Ο Σιμόν δεν θα κάμει απόψε καμμιάν άνοησία, γιατί τώρα ξέρει. Δεν θα τους πη ούτε λέξι. Μιλώντας, απευθύνεται τότε στον κύριο Μπουγιόν και τότε στην κυρία πρόεδρου.

Μετά το φαγητό όμως, που περνούν στο σαλόνι, σε κάποια γωνιά του οποίου λαμπροκοπούν τα χρυσωμένα σκαλισμάτα της άρπας, ο Σιμόν, παίρνοντας εξάφνα μίαν ήρωική απόφαση, πλησιάζει την «άνωγωνα» άρπιστριά για να της πη.

—Δεσποινίς, δεν θα μου δώσετε άραγε και απόψε την άπειραντη ευχαρίστηση να σας ακούσω;

«Εκείνη κυττάζει τη μητέρα της με ερωτηματικό βλέμμα: να δεχθώ, ή ν' άρνηθώ; Η κυρία πρόεδρος δίνει την συγκεκριμένη απάντηση:»

—Παίξε, παιδί μου, τον «Ύμνο των Αγγέλων!» προσθέτει: Βέρθα, πήγαινε να συνοδεύσεις στο πιάνο τη Σιβίνα! «Υστερα από τον ύμνο να παίζετε την «Παρθένο των Αθηνών», όπου να έρθουν οι καλεσμένοι μας.

Σαββίνα! Λέγεται Σαββίνα αυτή η έπαρξιοτοπούλα, και θα παίξει ύστερα από τον «Ύμνο» την «Παρθένο των Αθηνών»!...

Ο Σιμόν ζή πολύ παράξενες στιγμές. Παρακολουθεί και την παραιμική κίνηση της νεαρής «χήνας». Προθυμοποιείται να μεταφέρει ο ίδιος την άρπα κοντά στο πιάνο.

Η νεαρή άρπιστριά καταδέχεται να του απευθύνει ένα χαμόγελο. Είπε όμως παραγμένη, ο Σιμόν δεν κάνει λάθος. Στο πιάνο μερικά άργα ακκόνρτα της Βέθρας. Έπειτα ακκόνρτα επίσης της άρπας.

Ο Σιμόν είναι βέβαιος ότι αυτή τη φορά η Σαββίνα θα παίξει μόνον γι' αυτόν. Παίζεται η εισαγωγή στο πιάνο, και η εκτέλεσις αρχίζει.

Επί δέκα λεπτά ο Σιμόν κρατεί την αναπνοή του. Από την άρπα ξεγυρνάει μια άρμονική μελωδία πράγματι αγγελική. Το άποψινό παιδί της Σαββίνας είναι ακόμα ανώτερο από του περασμένου Σαββάτου. Ο Σιμόν έχει λησμονήσει πού βρίσκεται.

Τι συμβαίνει μέσα στην καρδιά του; Δεν ξέρει, ούτε το σκέπτεται καν. Κι' έπειτα δεν προφταίνει. Το πιάνο παίζει τώρα την εισαγωγή της «Κόρης των Αθηνών».

Λίγες στιγμές ακόμα και αρχίζει το ρωμαντικό τραγούδι του λόρδου Βύρνανος, που είναι εμπνευσμένο από την έλευθρία της Ελλάδας.

Άργη βροχή από μουσικά μαργαριτάρια ξεπηδά από της άρπας τις χορδές. «Ο,τι υπάρχει στην ψυχή μιας άγνης κόρης, «Ψυχή άγνης κόρης!»... Άραγε είχε γνωρίσει ως τώρα ο Σιμόν ένα άγνη κορίτσι; Η Έντιθ δεν είχε τίποτε άλλο εκτός από το γέλιο της. Η Άρλέττα μίαν έλαφρή μόνον αίσθηματική δροσιά από δάκρυα που πολύ σπάνια λαμπύριζαν στα μάτια της. Η Μισελίν ήταν αυθόρμητα έκφραστική, έτοιμη σε κάθε στιγμή για έκμυστηρεύσεις.

Λοιπόν, οι χαριτωμένες εκείνες Παριζιάνες δεν είχαν κανένα μουσικό στην ψυχή τους. Έδώ όμως, τι θαυμαστος κόσμος άγνωστος, τι άδυσσος κρυμμένων αισθημάτων.

Να τι προκαλεί τώρα στον Σιμόν την παράξενη αυτή άνηυση. Πόσο ανόητος φάνηκε που νόμισε την άλλη φορά ότι πίσω από το άφελές εκείνο πρόσωπο δεν υπήρχε παρά το άδειανό κεφαλάκι μιας άσημαντης έπαρξιοτοπούλας!

Την μικρή εκείνη «χήνα» την είχε προσδώσει, απόψε προπάντων, η τέχνη της. Από ποιο ψυχικό ήφαιστειο αναπηδούν τέτοιες αισθηματικές φλόγες θαυτάτα ανθρώπινες;

Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, ο Σιμόν Μπρεγκύ έφυγε από το σπίτι του προέδρου του κυριολεκτικά άναστατωμένος. Καμιά άλλη φορά στη ζωή του δεν πέρασε τέτοιο «ρεβεγιόν». Μά ναί, απόψε ήταν εύτυχισμένος.

Χαιρετώντας τους οικοδεσπότες, είχε υποκλιθί έμπρός στη Σαββίνα και της είχε πη με δυσκολία, σαν να μιλούσε για πρώτη φορά με κορίτσι:

—Με έσυκινίσате πολύ, δεσποινίς. Σας είμαι ευγνώμων.

Τότε, για ένα τέταρτο του δευτερολέπτου, είχε δη στα βελούδινα μάτια που είχαν χρώμα υγρό καστανό, που δυο βλέφαρα πετάρισαν και τα έκλεισαν άμέσως.

Σ' όλο το δρόμο κι' όλη την νύχτα δεν έπαυσε να βλέπει αυτή τη φευγαλέα ματιά.

Τό σύνθημα

Τά γνωρίζετε καλά έσείς κυρία, τά κορίτσια του προέδρου; Ο Σιμόν δεν είχε υπομονή. Την ημέρα των Χριστώνων πήγε να έπισκεφθί την κυρία Παρντιέ, του ταμίου, η οποία του είχε δείξει τόση συμπάθεια, μόνο και μόνο για να της κάμη αυτή την έρώτηση.

—Αν τά γνωρίζω; είπε η κυρία Παρντιέ. Όσο ίσως κανείς άλλος στο Δάσος του Κόμητος.

—Τί είδους κορίτσια είναι;

—Είπε του είδους εκείνου που οι Ίάπωνες τά ονομάζουν «θησαυρούς του σπιτιού». Είναι μορφωμένα. Η κάθε μία έχει και την προικούλα της. Είναι πλασμένα για να άφοσιώνονται. Ξέρουν σε κάθε περίπτωση να κάνουν τό καθήκον τους. Έχουν άνατραφή έτσι, ώστε να μπορούν να τά βγάδουν πέρα στη ζωή. Είναι έτοιμα για όλα...

—Γιά όλα;

—Μά, βέβαια.

—Ακόμα... και για τόν έρωτα;

—Προπάντων για τόν έρωτα, αγαπητέ κύριε, είπε η χαριτωμένη κυρία. Γιατί, όταν δοθούν, δεν δίνονται κατά τό ήμισυ, άλλα με όλη τους την ψυχή.

Ο Σιμόν άπορούσε και δεν τό έκρυψε.

—Δέν είχα φαντασθί ποτέ πως υπάρχουν τέτοια κορίτσια!

Κι' έπειτα από λίγο:

—Πρέπει άπαραιτήτως να την ιδώ, να μιλήσω με οι δυο μας. Θέλω να σκαλίσω μέσα σ' αυτή τη μυστηριώδη για μένα ψυχή. Ξέρετε, διατάζω να την παραστήσω στη σκέψι μου όπως μου τη λέτε. Φοβούμαι μήπως κάμω λάθος. Είμαι τόσο έκπληκτος ακόμα με την άποκαλύψι που έκαμα! Να με τραβά τόσο δυνατά τό κορίτσι αυτό που δεν είναι ούτε όμορφο, ούτε κομψό, ούτε έχει τίποτ' άλλο τό επιδεικτικό! Πώς μ' έπιασε τέτοιος ένθουσιασμός; Και τώρα, δεν μου λέτε, αγαπητή κυρία: νομίζετε ότι θα μωρεσή να μάθι να ντυνέται όταν παντρευθί;

Η κυρία Παρντιέ χαμογέλασε:

—Ενας σύζυγος, είπε, μπορεί να μάθι τά πάντα στη γυναίκα που αγαπά.

—Ναί, αλλά... όταν αυτή η γυναίκα δεν τόν αγαπά;

—Η περίπτωσης αυτή δεν σας ενδιαφέρει.

—Δηλαδή;

—Εσάς... σας αγαπά.

—Ποιος σας τό είπε;

—Τά μάτια μου, κύριε Μπρεγκύ!

Τό ίδιο άπόγευμα, ο Σιμόν Μπρεγκύ έπαίρνε το τσάι του στο σπίτι της κυρίας Παρντιέ, αντίκρυ σ' ένα τρομαγμένο κορίτσι, μια νεαρή έλαφία πιασμένη στην παγίδα, που δεν μπορούσε να κρύψι την άγωνία ούτε στο βλέμμα της ούτε στη φωνή της, ενώ γύρω-γύρω, μέσα στο ίδιο τό σαλόνι, ένα σμήνος παιδια κατεβρόχιζε Χριστουγεννιάτικα γλυκίσματα.

Έξαφνα, η μητέρα σηκώθηκε.

—Έλάτε παιδιά, είναι ώρα να πάτε τό δένδρο της κυρίας Μορινύ...

Με συγχωρείτε μια στιγμή, Σαββίνα; Και σεις, κύριε; Η κυρία Παρντιέ είχε καλέσει τό μεσημέρι τη Σαββίνα σπιτι της με κάποιο πρόσχημα, και τώρα την άφνε τέτ-α-τέτ με τόν Σιμόν, με τη συνείδησι ήσυχη ότι είχε εκπληρώσει ένα ωραίο καθήκον.

—Δεσποινίς, της είπε με φωνή που σχεδόν έτρεμε, μην άνησυχήτε, δεν είμαι έχθρος σας.

«Ω, ευτυχία! Η Σαββίνα του χαμογέλα. Τό χαμόγελό της είναι δειλό ακόμα, δεν κατορθώνει να κρύψι την άγωνία της. Πάντως, είναι ένα χαμόγελο.

Κι' έπειτα, τόν έχει κυττάξει μερικές φορές μ' εκείνα τά βελουδένια μάτια, εκείνο τό βλέμμα της τό παθητικό...

Έξαφνα παίρνοντας θάρρος, η Σαββίνα τόν λέει με άχρωμη φωνή:

—Άφού μιλούμε τώρα μεταξύ μας, μπορώ επί τέλους να σας ζητήσω συγγνώμη που σας έγύρισα τη ράχη εκείνο τό βράδυ. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα ένα κομπλιμέντο και είχα φοδηθί.

—Τί είχατε φοδηθί;

—Ότι δεν θα κατάφερνα να συνεχίσω τη συνομιλία μαζί σας. Καταλαβαίνετε; Δεν είχα τό θάρρος, γιατί δεν σας έγνώριζα ακόμα.

—Και τώρα;

—Τώρα... σας γνωρίζω. Όλη αυτή την εβδομάδα, ο πατέρας μου δεν έπαυσε να μιλή για σας και να σας έπαινι. Ο πατέρας μου σας αγαπά πολύ, κύριε.

—Ευτυχώς! Κι' αυτό είναι ήδη κάτι! άναστενάξει ο Σιμόν.

Η Σαββίνα αυτή τη φορά γέλα.

—Όστε, έχετε σήμερα κάποιαν έμπιστοσύνη σ' έμένα; ρωτά ο Σιμόν.

—Μάλιστα, έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη.

—Άφού είναι έτσι, άκούστε! προτείνει ο Σιμόν. Σας παρακαλώ να καταφέρετε τους γονείς σας να με καλέσουν στο σπίτι σας ένα άπ' αυτά τά βράδια, αύριο αν είναι δυνατόν. Και αν πραγματικά νοιώθετε ότι υπάρχει μεταξύ μας κάτι, κάποιο μυστήριο, ένας άόρατος μά και ευχάριστος δεσμός, πάρτε την άρπα σας και παίξτε πρώτα τόν «Ύμνο των Αγγέλων» κι' ύστερα την «Κόρη των Αθηνών».

★

Τά χρονικά του Δάσους του Κόμητος αναφέρουν δυο πράγματα για τά Χριστούγεννα της χρονιάς εκείνης. Άνήμερα τό βράδυ, στο σπίτι ενός δικαστικού παίχθηκαν στην άρπα ο «Ύμνος των Αγγέλων» και η «Κόρη των Αθηνών» όπως ποτέ ως εκείνη την ημέρα. Και ο τηλεγραφητής της πόλεως έγέλασε με την καρδιά του πολλές φορές, καθώς μετεδίδανε στο Παρίσι αυτό τό τηλεγράφημα:

Έντιθ, Νικόλ, Άρλέτταν, Ρόζαν, Μισελίν
Τένις—Κλούμπ, Νεϊγύ, Παρίσι.

Άστρο αγάπης άνέτειλε εις Δάσος—Κόμητος. Χριστούγεννα, ευτυχία. Παντρεύομαι, και στα δικά σας. Έπονται άγγελήτρια γάμου.

Σιμόν.

★

Τά χρονικά του Δάσους του Κόμητος αναφέρουν δυο πράγματα για τά Χριστούγεννα της χρονιάς εκείνης. Άνήμερα τό βράδυ, στο σπίτι ενός δικαστικού παίχθηκαν στην άρπα ο «Ύμνος των Αγγέλων» και η «Κόρη των Αθηνών» όπως ποτέ ως εκείνη την ημέρα. Και ο τηλεγραφητής της πόλεως έγέλασε με την καρδιά του πολλές φορές, καθώς μετεδίδανε στο Παρίσι αυτό τό τηλεγράφημα:

Έντιθ, Νικόλ, Άρλέτταν, Ρόζαν, Μισελίν
Τένις—Κλούμπ, Νεϊγύ, Παρίσι.

Άστρο αγάπης άνέτειλε εις Δάσος—Κόμητος. Χριστούγεννα, ευτυχία. Παντρεύομαι, και στα δικά σας. Έπονται άγγελήτρια γάμου.

Σιμόν.

★

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες της Σμυρνιας

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Κάθε παραμονή Χριστουγέννων, Φώτων και Προτοχρονιάς, πήγαιναν έξω από την πόρτα του και φώναζαν τά καλάνδα με τόν τρόπο που τά λένε στην Καισάρεια:

Ναqlη, Ναqlη τά γκάλαντα
Ναqlη, Ναqlη ντά Φώτα,
Άγχιος Βασίλη έρχεται
γκιαλός κι' ευλοημένος.

Ο κακομοίρης ο Ίορδάνης γινδτανε πύρ και μανία, γιατί να κοροϊδεύουνε την προφορά και την πατρίδα του, και τώχε τάμα να τους τό πληρώση.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, τά δυο μικρά παιδια της Ζαμφώς, πήρανε ένα τουμπελέκι κι' ένα τρίγωνο και γυρίσανε τά φιλικά σπιτία της γειτονιάς κι' ελπιανε τά καλάντα.

Γύρισαν ύστερα φορτωμένα με πορτοκάλια, μήλα και δραχμές.

Η Ζαμφώ σιδερώανε μερικές ποδίτσες των παιδιών και μιλούσε με τη γειτονισά της την Έλπίδα, μια τετραπέρατη ράφτρα, πειραχτήρι του κόσμου.

Σάν ελδε τά παιδια, φώναξε:

—Καλώς τά μάτια μου τά δυο. Τάπατε παντού; Έ: Μπράβο! Τώρα να πάτε και στού Ίορδάνη, εκεί στο ντουρσέκι, καρσί στο σπίτι μου και να τά πητε ανατολίτικα για να σας δώση πολλά. Έλάτε να σας μάθω.

Κι' άρχισε να μαθαίνει στα παιδια τό ν α ρ λ ή - ν α ρ λ ή τ ά γ κ α λ α ν τ α , όλο γέλια και μονοφώνι.

—Καιμένη Έλπίδα, σά δέ θαρύνεσαι, της λέει η Ζαμφώ. Έγώ κουράζομαι που σ' άκούω, καιμένη.

Η Έλπίδα όμως τό χαβά της. Τά μικρά καταλαβαν τό τραγούδι και πήραν τό δρόμο.

Φαίνεται όμως πως από τό πρωί, τά διάφορα άλάνια, έψησαν τό ψάρι στα χείλη του έρημου του Ίορδάνη του Καίσερλη, με τά Καλάντα, και ήταν έτοιμος από μέσα να τιμωρήση όποιον θα πετύχαινε.

Τά δυο μικρά στάθηκαν στην πόρτα, χτύπησαν τό χτυπητήρι και άρχισαν να λένε:

Ν α ρ λ ή, Ν α ρ λ ή τ ά Κ α λ α ν τ α

Ν α ρ λ ή, Ν α ρ λ ή τ ά Φ ω τ α...

Δέν πρόφταξαν να πούνε παρακάτω, όταν τά περπατάει από τό παραθύρι ο Ά-

νατολίτης μ' ένα μαύρο νερό άνακατεμένο με φούμο, και τά κάνει μαύρα κι' άραχλα.

Τά παιδια έβαλαν τις φωνές, μαζεύτηκε ο κόσμος, ύδρίσανε τόν Ίορδάνη, και τά πήραν από τό χέρι να τά πάνε στη μάνα τους.

Η Ζαμφώ, άνίδει, μιλούσε με την Έλπίδα, όταν ήθε με ψήλη, άδύνατη γεγά, τό κατσάρι της γειτονιάς.

—Καλέ Ζαμφώ! Καλέ ήλωλάθηκες, να στείλεις τά παιδια σου να τά πούνε σ' εκείνο τόν άφωρεσμένο τόν Καίσερλη; Μη χειρότερα!

—Τί! τί γέννηκε; φώναξε η Ζαμφώ. Έγώ δεν τάστειλα.

—Σου τάκανε λούτσα με νερό μαύρο! Αίντε να τά λούσης τώρα και να τ' αλλάξεις, να μη σου πουντιάσουνε.

Εκείνη τη στιγμή, φέρανε τά παιδια παύρα από τό κλάμα κι' από τό φούμο...

Η Ζαμφώ γύρισε και είδε την Έλπίδα με μια ματιά, μαχαίρι:

—Μωρή, μου τό χρουστούσες, λωλή, να μου τά στείλεις να τά περχύσουνε, γρουσουζα, έ:

Η Έλπίδα έκανε την άνήξερη:

—Καλ' ήξερα εγώ; είπε.

—Να ξεραθής και να μαραθής, που δεν τάξερες, έσύ που ξέρεις τση κάτω γής τόν άφέντη! Αίντε ξεκουμπίσου, να μη τόν πιάσουνε τά νεύρα μου και σου μάδσω τά ζουλούφια τρίχα, τρίχα, διαόλου έφταλουτρού, πολυθαύλου, λαολειλέ!

Άκούς εκεί να μάς κάνη άνω - κάτω, Χρουστουγεννιάτικο; ή καμήλα!

Η Έλπίδα γύρισε και την είδε με περιφρόνησι:

—Φεύγω, να μη με πιάση τό πουρού μου, είπε, και σε κάνω να μη η έξελπηνη τό Χαλκά Μπουναρί, λαλο - Ζαμφώ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά δάσανα του Καραμπέτ το Ρεβέγιον

Παραμονή Χριστός ή γεννήθηκε, Σουρπουτίτσα είπε:

—Κουζούμ Καραμπέτ, Μαντάμ Ούζενή καρσίνε μας ρεμπελιόν τά κάνει Ισπίτι του, έμάς μεραμπερ ήκάλεσε.

Αίντε, γιαδρόνι, τά ντυτής, τά πάμε.

—Άφού, Σουρπουτίτσα, τέλεις, ρεμπελιόν τά πάμε.

Κόσμος πολλές ρεμπελιόν ήτανε, μουσιού

Κιρκόρ λεμπλεμπιτζής με κόρη του Βιλκινή ήτανε, μουσιού Ζοζέφ ήτανε, μαντάμ Αντζολίνα με γιού τους Άρτούρη ή-

τανε, άμα τσάι ντυνιά τό Ισπίτι γεμάτος!

Τραπέζι Ιστρούσανε, πράματα πολύ φηγόσιμος ήβλανε.

Ίψάρια είχανε, κασναμπίτι είχανε, τα-ραμοσαλάτες, μακαρόνι, όγκά γκιουζέλ, πορτοκάλια, άμα μήλα, τζιτζιφους είχανε.

Σαρδέλλες - μαρδέλλες, σουτζούκι, ό-τι τέλεις τραπέζι του είχανε.

Κιρκόρ άμάνε τρασύντησε, Βιλκινή

Τό λακριντί του

ΘΡΑΙΣΥΒΟΥΛΑ

ΤΑΒΕΡΝΑ

Σ' αυτό τόν ψευτήρι τό ντυνιά ακόμα και τά ταβερνεϊά γαλάσανε, ρε μάγκες. Καμμιά δεν έχουνε δουλειά με τά παληά κρασοπουλειά κι' άπέχουν παρασάγγες.

Σ' αυτούς τους χρόνους τους κα- (κούς)

κιθάρα πλέον δεν άκούς, άλλα καθέννας παίρνει στο ραδιόφωνο, σερί, ταγκό, φόξ-τροτ και... έράσε ρύ- και τρέλλα που μάς δέρνει.

Μεζέ σε πιάτο δέ θα δής και κάθε νέος άνανιδής, παίρνει, κοσμάκι μου χαζέ, τόν άπαραίτητο... μ ε ζ έ από την... δ ι π λ α ν ή τ ο υ.

Κι' αν στην ταβέρνα που θα πξς μεζέ να φέρουν άναπαξ, εκτός που δέ στον φέρουν, σε θεωρούν για κουτεντέ —στη διάλεκτό τους «ντεμοντέ» —και στο... μ ε ζ έ σε παίρνουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ταγκός λυπημένος είπε.

Μουσιού Άρτούρης με Σουρπουτίτσα χορευμένος γέννηκε, έγκώ Μαντάμ Αντζολίνα κοντά μου ήφώναζε, ένα πόλκα - μαζούτσα ήχορέψαμε.

Πολύ κρασί πιωμένος γενήκαμε, φωνή ταβατούρ, πατιρντι μεγάλος ζιαφέν γέννηκε.

Μαντάμ Ούζενή μετυσμένη ένα μα-στράλα ήσασμένους κάνει.

Εύτς όλοι πιάτα - μάτα, ποτήρια ήσασμένους κάνουνε. Καυγας πιάστηκε, μουσιού Άρτούρης με Κιρκόρ ήξύλο άρκισανε.

Γυναίκες τρομάσανε. Έγκώ Κιρκόρης χέρια πιάνω.

—Άμάν, Κιρκόρ, ντροπής πράματα!, λέω.

—Άει σιχτίρ, Κιρκόρ ήφώναζε, ένα καρέγλας άρπαξε, μελανισμένος στο ήξύλο έμένα ήκανε. Βάι, βάι, νε ρεμπελιόν, μπέ, αυτό ήτανε;!

Έξιν όλοσούν! Άλλο φορά Σουρπουτίτσα ρεμπελιόν ντέν έχει! Έλα τώρα ι-κρομύντια μπλαστρωμένους τά κάνεις έμένα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Κ α ί τ η: Είμαι καταλυπημένη, έχω άνιληφθί ότι ο άνδρας μου με παντρεύθηκε για τά λεπτά μου.

Κ ο ύ λ α: Έχεις τουλάχιστον την Ικα-νοποήσι ότι εξακριβώνεις πως δεν είναι τό-σο θάλακας όσο φαίνεται...

"Ανθρωπος στή ΘΑΛΑΣΣΑ

Δραματικό διήγημα υπό Α. ΖΕΡΜΑΙΝ

Στή γέφυρα της «Προβενσιάλ», το υπερωκεανίου πού έπλεε προς την Νέαν 'Υόρκη, ο κ. Στάνυ Φλόρ, Ένας 'Αμερικανός 35 έτών, λεπτός, εύλυγιστος, με φωτεινά μάτια και φρεσκοζυρισμένο πρόσωπο, συνωμιλούσε με τη νέα γυναίκα του:

—Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου Μάρθα;

—Ναί, Στάνυ.

—Δεν είσαι θυμωμένη μαζί μου;

—Έκυττούσε μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα τη Μάρθα, την χαριτωμένη αυτή γυναίκα, πού με το λευκό κομψό φορεμάτάκι της και το θαυμάσιο χαμόγελο παρουσίαζε τον τύπο μιάς τελείας Παριζιάνας.

—Και γιατί να είμαι θυμωμένη μαζί σου, Στάνυ; Ήμουν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Με είδες... μ' έρωτεύθηκαν, όπως κι' εγώ. Και αν και δεν είχα διόλου προίκα, με παντρεύτηκες εσύ πού έχεις έκτοτε μύρια! Γιατί, λοιπόν, να είμαι θυμωμένη μαζί σου;

—Γι' αυτό πού σοδ ζήτησα σχετικά με την οικογένειά σου!

—Α! ναί. Θέλησες να παραστή μόνον ή μητέρα μου στο γάμο μας. Επέμεινες να μη γνωρίσεις ούτε τις αδελφές μου, ούτε τους αδελφούς μου.

—Ναί, Μάρθα... Κατάλαβες το γιατί; Ήμουν χήρος. Και εξ αιτίας των αδελφών πού είχε ή πρώτη μου γυναίκα, έδοκίμασα μεγάλες στενοχώριες. Είχα λοιπόν αποφασίσει, αν ξαναπαντρευόμουν, να μην έχω κινούργιες.

—Καταλαβαίνω τους λόγους σου, Στάνυ. Άλλως τε είμαστε τόσο πολλοί μέσα στην οικογένεια και διασκορπισμένοι: σέ όλα τα σημεία του ορίζοντος, ώστε θα χρειαζόταν ώρισμένος καιρός για να συγκεντρωθούμε όλοι την ημέρα του γμναίου...

—Ο 'Αμερικανός έσφιξε τρυφερά το χέρι της γυναίκας του.

—Μου προξενείς μεγάλην ευχαρίστησι, καλή μου Μάρθα. Μ' αγαπάς;

—Σε λατρεύω.

—Η νέα γυναίκα ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του άνδρός της.

Τη στιγμή εκείνη, Ένας

Γάλλος, καμμιά σαρανταριά έτών, αδύνατος και στεγνός με το πρόσωπο ανήσυχο, έπέρασε από κοντά τους και έκτύταξε τη Μάρθα.

—Ο Στάνυ ένοιωσε τη γυναίκα του ν' ανατριχιάζει. Δεν είπε όμως τίποτε... Έρριξε το βλέμμα του στη θάλασσα κι' έσφιξε περισσότερο κοντά του τη Μάρθα, ή οποία έγινε ξαφνικά σκεπτική και σιωπηλή.

—Επειτα, καθώς άρχιζε να σκοτεινιάζει, ο Στάνυ έρώτησε:

—Θέλεις, αγαπητή μου, να πάμε να ντυθούμε για το δείπνο;

★ Μετά το δείπνο, έμεσολάθησε κάποιο κονσέρτο και έπηκολούθησε χορός.

—Ο κ. Στάνυ Φλόρ έχορρεψε με τη γυναίκα του. Ή χάρις, ή εύλυγισιά και ή συγκρατημένη εγκατάλειψις της Μάρθας στην άγκαλιά του άνδρός της έπροκάλεσαν πολλούς ψιθύρους θαυμασμού.

Και ενώ έχορρευε με άλλους, ο κύριος Φλόρ την παρακολούθουσε με το βλέμμα, θρίσκοντάς την και αυτός υπέροχη.

—Επειτα, όταν έπρόκειτο ν' άποσυρθούν, της είπε:

—Αγαπημένη μου, πή-

—Αγαπημένη μου πήγαινε εσύ στην καμπίνα... Έως ότου γδυθής, εγώ θα μείνω στο καπνιστήριο, για να άποτελειώσω το πούρο μου.

γαινε εσύ στην καμπίνα... Έως ότου γδυθής, εγώ θα μείνω στο καπνιστήριο για να άποτελειώσω το πούρο μου.

—Ναί, αγάπη μου.

★ Σάν έμεινε μόνος, ο κ. Φλόρ άρχισε να σκέπτεται τη Μάρθα:

—«Ω! Πόσο ωραία, πόσο γοητευτική, πόσο υπέροχη είνε...

Μία σκέψις τον κατείχε μονάχα: να την ξαναείδη, να της χαμογελάσει και να φιλήσει το άγαπητό και τρυφερό προσωπάκι της! «Γυναικούλα μου, αγαπημένη μου γυναικούλα!»

Βγήκε από το καπνιστήριο.

—Έξαφνα, αντίκρυσε στο κατάστρωμα τη γυναίκα του...

Και κάποιος την φιλούσε!...

—Ανεγνώρισε το Γάλλο, ή οποίος πρό του δείπνου είχε κάμει την Μάρθα να ανατριχιάσει στην άγκαλιά του.

Δεν είπε τίποτε. Έπερίμενε.

—Ο Γάλλος άφησε τη Μάρθα. Ο Στάνυ έμπηκε στην καμπίνα.

—Η γυναίκα του έτρεξε στην άγκαλιά του:

—«Ω, αγαπημένη μου! Στάνυ μου, λατρευτέ, Δεν είπε τίποτε και ή νύχτα έπέρασε πολύ αγαπημένα.

★ Την επάυριο ή καιρός έχάλασε.

Μόνη ή Μάρθα άντείχε στη φοβερή τρικυμία.

—Ακουμπισμένη στο θω-

ράκιο του πλοίου, κοντά στον άνδρα της, δεχόταν τους άφροους των κυμάτων με μεγάλη άπάθεια. Και, νά, πού παρουσιάστηκε πάλι ή Γάλλος.

Για πολλή ώρα περπατούσε επάνω στη γέφυρα. Έπειτα έσταμάτησε. Τό βλέμμα του καρφώθηκε στη Μάρθα.

—Ο Στάνυ είδε το βλέμμα αυτό.

—Έγινε σκοτάδι. Και με μεγάλη ψυχραιμία, σέ μιά στιγμή πού το θαύρι κουνιόταν πολύ και έδινε την έντύπωσι πώς θα θυβισθής, ή 'Αμερικανός, με μιάν άπότομη κίνησι έσπρωξε τον Γάλλο — αυτόν πού θα ήταν έραστής της γυναίκας του.

—Ο Γάλλος έξαφανίστηκε μέσα στα κύματα.

Μιά κραυγή εξέφυγε της Μάρθας:

—Θεέ μου! Θεέ μου! Βοήθεια!

Οι ναύτες άρχισαν να φωνάζουν:

—Άνθρωπος στη θάλασσα!

—Ο Στάνυ είπε στη γυναίκα του:

—Γιατί ανησύχησες;

—Στάνυ! Σε παρακαλώ. Νά σώσουν αυτόν τον άνθρωπο!

—Ο Στάνυ, πάντοτε ήρεμος, έρώτησε:

—Γιατί θέλεις να τον σώσουν; Γιατί ήταν έραστής σου!

—Έραστής μου;

—Δεν σ' έφίλησε χθές;

—Στάνυ... Στάνυ, σέ παρακαλώ. Μου έζήτησες να μη γνωρίσεις ποτέ κανέναν αδελφό μου, κανένα συγγενή μου. Στο πλοίο συνήντησα έναν από τους αδελφούς μου: Τόν Μωρίς, τον μεγαλύτερο. Παρ' όλες τις ύποσχέσεις μου, δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και το μίλησα. Σώστε τον!

Τό θαύρι έσταμάτησε. Έρριξαν μιά θάρκα, για να σώσουν τον άνθρωπο πού κολυμπούσε άεληπισμένα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

★ Τό θαύρι έσταμάτησε. Έρριξαν μιά θάρκα, για να σώσουν τον άνθρωπο πού κολυμπούσε άεληπισμένα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

★ Τό θαύρι έσταμάτησε. Έρριξαν μιά θάρκα, για να σώσουν τον άνθρωπο πού κολυμπούσε άεληπισμένα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

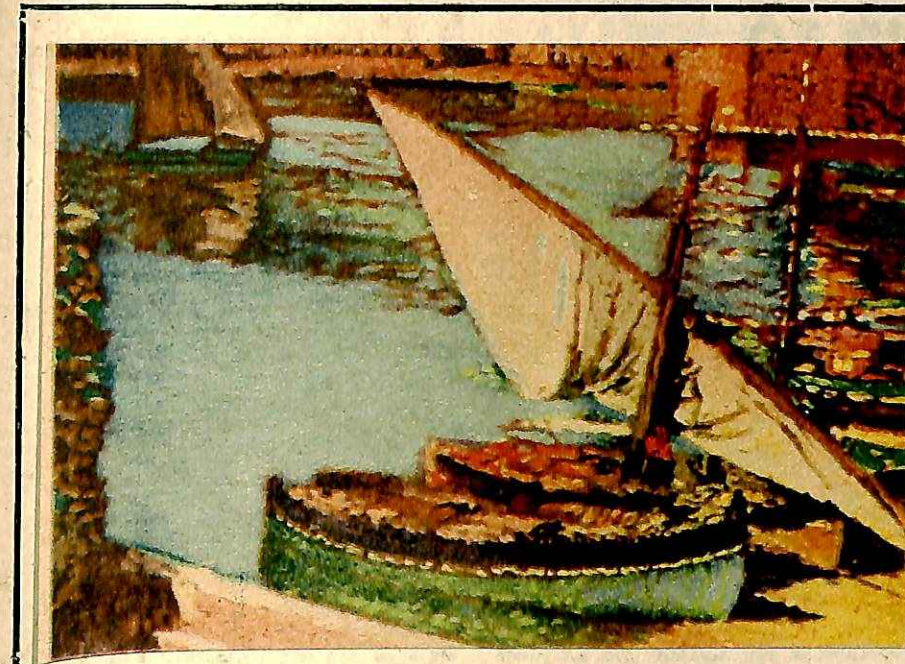
—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

—Επειτα έρρίχτηκε στη θάλασσα.

—Αγαπημένη μου, πιστεύω στο λόγο σου, είπε ή Μάρθα.

Φραγκονάρ

ΚΑΪΚΙ ΣΤΟ ΜΩΛΟ

- 'Αλλό, άλλο! άριθμός 21.372 εκεί;...

Αισθηματικό διηγηματάκι της Α. ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

—Ο Μάρκος Γκάλλι έμπηκε στον τηλεφωνικό θάλαμο με κάποιαν συγκίνηση.

Πρέπει να εξηγήσωμε ότι έπρόκειτο να τηλεφωνήσει σέ μιά δεσποινίδα Γιόλα, για να της πη:

—Καλημέρα, αγαπητή μου! Είμαι εγώ, ή Μάρκος. Μπορώ να έλθω, να φλυαρήσω λίγο μαζί σου;

Και πρέπει ακόμη να προσθέσωμε ότι για πρώτη φορά ή Μάρκος Γκάλλι θα μιλούσε έτσι σέ μιά γυναίκα πού δεν ήταν ή σύζυγός του.

—Ετσι εξηγείται γιατί είχε κοκκινίσει έλαφρά, ενώ έπαιρνε τον άριθμό της Γιόλας. Δυστυχώς, τον έρριξε πιασμένον.

Βγήκε τότε από τον θάλαμο και παρεχώρησε προσωρινώς τη θέση του σέ μιά κυρία πού φαινόταν πολύ ανυπόμονη.

—Ενθ' επερίμενε πάλι τη σειρά του, έγύρισε ξαφνικά σαν να είχε προφέρει κάποιος το όνομά του.

—Όχι, δεν το είχα μιλήσει κανείς. Άλλά είχε συμβή κάτι πού ήταν τό ίδιο. Είχε ακούσει μιά φωνή να προφέρει δυνατά στον διπλανό τηλεφωνικό θάλαμο.

—Άλλό! Τί είνε εκεί; Άριθμός 21372;

Τό 21372 ήταν ή αριθμός του τηλεφώνου του σπιτιού του Μάρκου.

—Ο φίλος μας σκέφθηκε ότι θα ήταν κάποιος γνωστός αυτός πού τηλεφωνούσε. Και έκαμε μιά κίνησι για να βάλη το κεφάλι του μέσα από την μισάνοιχτη πόρτα του θαλάμου και να το πη γελώντας:

—Μην κάνης τόν κόπο να τηλεφωνήσς στο σπίτι μου. Είμαι εδώ!

—Άλλά συγκρατήθηκε ένκοίως, γιατί είδε το πρόσωπο, πού είχε γυ-

ρίσει τυχαίως προς το μέρος του. Έπρόκειτο για έναν άγνωστο, έναν νέο ύψηλό, σωματώδη, κομψοντυμένον, με φωνή καθαρή και σταθερή.

Γιατί ή νεαρός αυτός τηλεφωνούσε στο σπίτι του; Περιέργο!

Ήταν θέβαιος ότι δεν τον είχε ξαναείδη ποτέ. Και τον έβρισκε αντιπαθητικώτατον, χωρίς να ξέρη το γιατί.

—Εξ άλλου, τό επάγγελμά του (ήταν άπλός υπάλληλος ενός γραφείου) απέκλειε την πιθανότητα να τον ζητήσει στο σπίτι του κάποιος άγνωστος, κάποιος ξένος.

—Ο Μάρκος έδοκίμασε ένα ανεξήγητο συναίσθημα, πού τον έμπόδιζε να πη στον νέο εκείνον: «Τό 21372 είνε ή αριθμός του σπιτιού μου. Γιατί τον έπληρατε;»

—Η μάλλον εκατάλαβε πολύ καλά ποιά ήταν τό συναίσθημα αυτό: Βρισκόταν και ή ίδιας εκεί, για να ζήτηση ένα έρωτικό ραντεβού. Αισθανόταν λοιπόν ένοχο τον έαυτό του...

—Άλλό! Άριθμός 21.372; επανέλαβε ή νεαρός.

—Ο Μάρκος έπλησίασε περισσότερο στην πόρτα του θαλάμου. Ήθελε να μάθη!

Και πράγματι έμαθε άμέσως...

—Άλλό! Είσαι εσύ; προσέθεσε ή νεός.

Αυτό άρκοισε. «Εσύ» ήταν άσφαλώς ή Χέρτα, ή σύζυγος του Μάρκου!

—Ο φίλος μας δεν είχε άνάγκη να άκούση περισσότερο.

—Άλλά δεν έκινήθηκε, γιατί έδοκίμαζε την έντύπωσι ότι τά πόδια του ήταν καρφωμένα στο έδαφος.

—Η σινέγεια του τηλεφωνήματος διευκόλυνε ακόμη περισσότερο την κατάστασι:

—Ετσι, αγάπη μου; Δεν θα γυρί-

ση πριν από τις 7; Θαυμάσια. Θα πάρω ένα ταξί και θα έλθω άμέσως. Ώρεθύναρ κουκλίτσα μου, περιμένε με.

—Ο νέος θγήκε άπ' την τηλεφωνική καμπίνα με τό χαμόγελο στα χείλη. Φαινόταν ευχαριστημένος. Τό βλέμμα του διασταυρώθηκε με το Μάρκου, αλλά δεν ύπωπεύθηκε καθόλου ότι είχε έμπρός του τον σύζυγο του άριθμού 21.372.

★ —Αν ή Μάρκος δεν έπήδησε και δεν τον άρπαξε άπ' τό λαιμό, ήταν γιατί είχε μείνει έμβρόντητος και άποσθολωμένος. Ο θυμός του ήλθε κατόπιν σιγά-σιγά. Και όχι μόνο ή θυμός, αλλά και μιά τρομερή σύγχυσις σκέψεων και συναισθημάτων.

—Εν τω μεταξύ, ή νεός είχε άπομακρυνθής.

—Ο Μάρκος τον παρακολούθησε. Ή κυρία, στην όποιαν είχε παραχωρήσει τη θέση σου, το φώναζε:

—Κύριε! Έτελειώσα. Ή καμπίνα είνε έλεύθερη. Σας ευχαριστώ πολύ.

Και το χαμόγελωσε. Άλλά ή Μάρκος δεν έπρόσεξε ούτε τό χαμόγελο, ούτε ένδιαφερόταν πιά να τηλεφωνήσει στην Γιόλα.

Πηδώντας σ' ένα άλλο ταξί, άκούουσε τον άγνωστο. Οι σκέψεις του στριφογύριζαν κι' έχορρευναν τρελλά μέσα στο μυαλό του. Ήταν ξετρελλαμένος. Ύπεφερε φοβερά από την ζήλεια...

—Όταν τό πρώτο ταξί σταμάτησε έμπρός στο σπίτι του Γκάλλι, ή νεός κατέβηκε, πλήρως, κομψοντυμένος, άδίστακτα μπήκε στην έξωπορτα. Ο Μάρκος έμεινε μερικά λεπτά ακόμη στο δικό του αυτοκίνητο, για να είνε πιο θέβαιος ότι θα πιάσει επ' αυτό-φωρα τους δυο ένόχους. Έτρεμε δόλκληρος από τη σύγχυσι. Ίσως μάιστα και να είχε μείνει μέσα στο ταξί γιατί αισθανόταν τά πόδια του να λυγίζουν.

Τά λίγα έκείνα λεπτά της άναμονής του ξαναδύσαν θάρρος. Με μιά νέα έξαψι του θυμού του, άνέβηκε τά σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα.

—Εβασε τό κλειδί στην κλειδαριά της πόρτας του διαμερισμάτος του, προσπαθώντας να μην κινή διόλου θόρυβο και τον άντιληφθόν, άνοιξε και μπήκε πατώντας στις μύτες των ποδιών.

—Ενας θόρυβος φωνών έφτασε σ' αυτιά του. Προήρχετο από την κρεβάτοκάμαρα. Ο Μάρκος έβγαλε από την τσέπη του τό ρεβόλβερ του και χωρίς καν να σκεφθής τί θα έκανε, ώρμησε και άνοιξε άπότομα την πόρτα του δωματίου εκείνου.

Τά όπόλοιπα εξέπληχθησαν με κινηματογραφική ταχύτητα. Ο Μάρκος είδε τον ψηλό και κομψό νέο να είνε σκυμμένος επάνω από τά άνοιχτά συρτάρια της ντουλάπας του. Στο πάτωμα ήταν σκορπισμένα διάφορα άσπέρρουχα και κουτιά άδειασμένα. Κοντά στον νεαρό στεκόταν ή καμαριέρα!

—Ακούοντας όμως τον κρότο της πόρτας γιατί δεν ύπήρχε πιά λόγος να μην κινή ή Μάρκος θόρυβο, έκानαν και οι δυο ένα πήδημα, διέσχισαν τρέγοντας την κρεβάτοκάμαρα και έφυγαν από τό αντίθετο μέρος.

—Πριν ακόμη ή Μάρκος συνέλθη από τη σαστισμάρα του, άκουσε να χτυπά δυνατά ή πόρτα του διαμερισμά-

του. —Ετσι, αγάπη μου; Δεν θα γυρί-

—Ακούοντας όμως τον κρότο της πόρτας γιατί δεν ύπήρχε πιά λόγος να μην κινή ή Μάρκος θόρυβο, έκαναν και οι δυο ένα πήδημα, διέσχισαν τρέγοντας την κρεβάτοκάμαρα και έφυγαν από τό αντίθετο μέρος.

—Πριν ακόμη ή Μάρκος συνέλθη από τη σαστισμάρα του, άκουσε να χτυπά δυνατά ή πόρτα του διαμερισμά-

του. —Ετσι, αγάπη μου; Δεν θα γυρί-

τός του, καθώς έκλεινε πίσω από τους δυο συνενόχους.

Ο Γκάλλι έμεινε επί πολύ σαν άποθλακωμένος, με το ρεβόλβερ στο χέρι. Τού φάνηκε ότι αισθάνθηκε δυο δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια του.

Όταν δυο ώρες αργότερα, έφθασε στο σπίτι η γυναίκα του, την έφίλησε με άσυνθηστη τρυφερότητα και της είπε με φωνή παράξενα συνημμένη:

—Ξέρεις, αγάπη μου; Η καμαριέρα σου ήταν μία παλαιογυναίκα. Έμπασε εδώ το φίλο της, έναν κομψό, όποιος ξέρεις μάς έκλεψε...

—Ω, Θεέ μου! Τί λές; Πήρε πολλά πράγματα; φώναξε τρομαγμένη η νέα γυναίκα.

—Α, όχι και πάρα πολλά. Η ξείλα τους θα φθάνη τις 5.000 δραχμές. Και ο Μάρκος έπρόσθεσε, άγκαλιάζοντας και φιλώντας τη γυναίκα του ακόμα μία φορά:

—Δεν πειράζει όμως! Έγώ είμαι εύτυχισμένος.

—Πώς! Είσαι εύτυχισμένος; Έκμα άπορρώτως η σύζυγός του.

—Ναί, αγάπη μου, πολύ εύτυχισμένος! έβεβαίωσε ο Μάρκος με φωνή που έπλάλλετο από χαρά.

Και η γυναίκα του δεν κατάλαβε ποτέ την συμπεριφορά του αυτή...

ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΙ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟ

Για τον διάσημο τενόρο Καρούζο, διόσκους του οποίου μεταδίδει πολύ συχνά ο ραδιοφωνικός μας σταθμός, άφηγούνται το εξής χαρακτηριστικό: ότι απ' όλους τους ηθοποιούς μονάχα σ' αυτόν επέτρεπαν να καπνίζει στα «νακκίγια». Το προνόμιο αυτό το άπαιτούσε πάντα όταν έπρόκειτο να παίξει και το άνφερε στα συμβόλαιά του.

Για να ικανοποιηθί η ιδιοτροπία του αυτή, σε πολλά θέατρα της Αμερικής τέσσερες πυροσβέστες τον παρακολουθούσαν διαρκώς όταν βρισκόταν στα παρασκήνια, εφωδιασμένοι με όλα τα μέσα που έπρεπε να χρησιμοποιήσουν εν περιπτώσει πυρκαϊάς. Ένας άλλος τον παρακολουθούσε μ' ένα πελώριο τασάκι, στο οποίο ο διάσημος τενόρος έρριχνε τη στάχτη του τσιγάρου του, τέλος δε και το άποστίναιο. Παρ' όλα τα αυτά και μολοντί οι γιατροί του έλεγαν ότι το κάπνισμα εινε καταστρεπτικό γι' αυτόν, ο Καρούζο δεν έσκέφτηκε ποτέ να κόψι το τσιγάρο.

ΕΝΑΣ ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Όπως όλοι οι μεγάλοι του παρελθόντος —αυτοκράτορες, βασιλείς, καρδινάλιοι και πάπαι— έτσι και ο Μέγας Φρειδερίκος ήταν μανιώδης κυνηγός και είχε πολλά κυνηγετικά σκυλιά. Ένα όμως απ' αυτά, που το έλεγαν Φεντόρο, τ' αγαπούσε πιο πολύ απ' όλα και είχε την έλευθερία να περιφέρεται άνενόχλητο μέσα στο παλάτι.

Μιά μέρα λοιπόν που οι αλικοί είχαν περικυκλώσει τον μεγάλο εκείνον βασιλέα και ο καθένας προσπαθούσε να τον πείση για την άφοσίωσή και την αγάπη που του είχε, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα της αιδούσης και παρουσιάζεται ο Φεντόρο, που έτρεξε κοντά στον κύριό του, κουνώντας χαρούμενα την ουρά. Τότε ο Μέγας Φρειδερίκος έστράφηκε προς τους αλικούς του και τους είπε:

—Κύριοι, σας παρουσιάζω τον πιο άφωτιστό φίλο μου και σας παρακαλώ ν' άποσυρθείτε γιατί έχω να συνεργασθώ μαζί του.

Κόκκαλο οι αλικοί!

Για το ΕΓΓΟΝΑΚΙ...

Ένα τρυφερό διηγηματάκι από τη σύγχρονη πολεμική ζωή

Υπό Α. ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Ο Τιμπώ ντε Κουρπονταίν, ένα ζιγοφο παλληκάρι, με μικρό ξανθό, σχεδόν χρυσαφένιο, μουστάκι, μεγάλωσε χωρίς να γνωρίσει τίποτε από τη ζωή. Όταν ήταν μικρός είχε για παιδαγωγό έναν άββα, και έξοις μακριά από την πόλη και τον κόσμο, στον μεγάλο πύργο του, κοντά στους φίλαγγυρους γονείς του.

Ο Τιμπώ γεννήθηκε στα 1914, κατά την διάρκεια του πολέμου. Θα μπορούσε ναχί κι άλλα άδελφια, πριν απ' αυτόν, αν οι γονείς του ήταν παντρεμένοι από δέκα πέντε χρόνων, μα η τύχη τάφερε να ναι μοναχοπαίδι. Όταν ήρθε στον κόσμο ο Τιμπώ, ο πατέρας του είχαν ήδη έπιστρατευθεί και βρισκόταν στο μέτωπο. Έκει έπληροφόρηθηκε το εύχαριστο γεγονός. Η σκέψις πως άπέκτησε γνιό, του έδινάμωσε την έπιθυμία να δει τον πατέρα του στον πόλεμο. Και πράγματι, έγύρισε σπίτι του, έστω κι αν έχασε το άριστερό του χέρι.

Έτσι έσυνέχισαν οι ήλικιωμένοι πια γονείς τη ζωή τους με την χαρά του μικρού Τιμπώ, που ήταν ο ίδιος της γνιός. Άλλα ο χαϊδεμένος και πολυαγαπημένος γνιόκας έμεγάλωσε, έκαμε το στρατιωτικό του κι έγινε σωστός άνδρας. Ήταν φυσικό ν' αλλάξει η ζωή του και πολύ συχνά έγκατέλειπε τον πύργο και τους γονείς του, για να πηγαίνει στο Παρίσι. Οι άπουσίες του νέου άρχισαν ν' άνησυχούν την μητέρα, που είχε ήδη διαλέξει την μέλλουσα σύζυγο του μοναχογνιού του. Ήταν η μοναχοκόνη του πλουσιωτάτου πυργοδεσπότου ντε Μπρόν, που εύχαρίστως συγκατένευσε ν' ανταλλάξει την σημαντική προίκα της κόρης του με τον τίτλο της κομής. Και η δεσποινίς ντε Μπρόν έξ άλλου δεν έκρυβε την έπιθυμία της να γίνι σύζυγος του άφαιου Τιμπώ.

Όστόσο, ένα πρωί, μπαίνοντας στην κάμαρα του γνιού της, η κυρία ντε Κουρπονταίν βρήκε επάνω στο τζάκι μία φωτογραφία.

—Ποιά εινε αυτή η κυρία; ρώτησε η μητέρα κατάπληκτη και άνήσυχη.

—Εινε η Λωρέτ, μαμά, η άρραβωνιστική μου. Εινε η όμορφότερη κοπέλλα του κόσμου. Η οικογένειά της όνομάζεται Ντυκόν. Εινε δαντυλογράφος, σοβαρή και τίμια κοπέλλα. Αγαπιώμαστε και θα παντρευθούμε.

—Εάν κάμης αυτό τον γάμο, να ξέρης ότι θα βοθς το σπίτι μας κλειστό.

—Πολύ καλά, μητέρα, δεν θα το κάμω, άφου με άπειλείτε, αλλά δεν θα πάρω γυναικα ούτε την δεσποινίδα ντε Μπρόν, ούτε άλλη ναμμιά.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έξεοράγη ο πόλεμος και ο Τιμπώ έπιστρατευθείς από τους πρώτους, έφυγε στο μέτωπο.

Από την ήμερα εκείνη η δυστυχία και η συμφορά κλείστηκαν στην καρδιά των

Κουρπονταίν. Μη παίροντας είδήσεις από το πολυαγαπημένο τους παιδί το φαντάζονταν σκοτωμένο. Όποτε, ξαφνικά, ένα πρωί φθάνει ένα γράμμα. Ήταν ο γραφικός χαρακτήρας του Τιμπώ. Με δάκρυα και καρδιοτύπι άνοιξαν το φάκελλο και διάβασαν:

«Αγαπητοί μου γονείς, όφείλω να σας άναγγείλω ότι προτού φύγω στο μέτωπο, και μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες, έκαμα τον γάμο μου με την λατρεμένη μου Λωρέτ. Μου ήταν άδύνατο να την έγκαταλείψω μόνη και να μην άποκαταστήσω την τιμή της, προκειμένου να γίνι μητέρα σε λίγους μήνες. Μου είχατε δηλώσει ότι εάν την έκανα γυναίκα μου θάβρισκα κλειστό το σπίτι μας. Έλπίζω να μην κλείσετε την πόρτα σας και στο ταϊδάκι, που θα εινε το έγγονάκι σας. Εάν δεν γυρίσω από τον πόλεμο, θα το έχετε παρηγοριά».

Δεν έδιάβασαν παρακάτω. Έφώναξαν άμέσως τον ύπηρέτη:

—Ποιός έφερε αυτό το γράμμα;

—Μία νέα γυναίκα, που φαίνεται πολύ κουρασμένη. Την έβαλα στην κουζίνα, κάτω νά πιη και να ξεκουρασθί, γιατί όλη τη νύχτα έκανε πεζή τον δρόμο από τον σταθμό ως εδώ. Κι ύστερα, μου φαίνεται πως εινε σ' ενδιαφέρουσα κατάστασι.

Ο κύριος και η κυρία ντε Κουρπονταίν διέκοψαν τον ύπηρέτη και οι δυο μαζί. —Γρήγορα, όδήγησε την κοντά μας!

ΛΟΥΣΥ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

Ο ιδιοκτήτης ενός θεάτρου της Εαυτιμόρης είχε μια πολύ περιεργή ένπνευσιν, για να προσέκλινι όσον το δυνατόν περισσότερους θεατές στο θέατρό του. Τους ύποσχέθηκε ότι αν παρακολουθούσαν άφισμένον αριθμόν παραστάσεων, θα τους έδινε άρισμένον δωρεάν εισιτήρια για την προσεχή θεατρικήν περίοδον. Για κάθε δέκα εισιτήρια που θ' αγοράζε ένας τώρα, θα έπαρνε και δύο δωρεάν για τον έρχόμενον χειμώνα.

Το σύστημα αυτό φαίνεται τός έπιασε, γιατί το θέατρο γμίζιζε τζιτικά. Ο θεατρώνης όμως ύπολογίζει ότι οι πελάται του δεν θα μπορούσαν να φανούν όλοι συνεπείς στην ύποσέωσιν που άνέλαβαν. Ο ένας έπειδή θα του τύχη κάποια δουλειά, ο άλλος έπειδή θ' άορωσθή, δεν θα παρακολουθούσαν όλες τις παραστάσεις για τις όποιες άνέλαβαν ύποχρέωσιν. Γιατί αν φανούν όλοι συνεπείς, τον έρχόμενον χειμώνα το θέατρο πρέπει να έργασθί άποκλειστικά και μόνον για τους τζιματζιζδες.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η οικογένεια Μπήλ, στην Αμερική, αύξηθηκε και έφείτος κατά δύο μελη. Έτσι άποτελείται συνολικώς από 42, μαζί με τους γονείς. Θα σας φανή βέβαια άπίστευτο ότι ένα άνδρόγυνον άπέκτησεν έως τώρα 40 παιδιά, αλλά δεν θ' άπορήσετε πια όταν μάθετε ότι τα παιδιά αυτά δεν εινε δικά τους, αλλά υιοθετημένα.

Εινε πολύ συγκινητική η ιστορία της οικογενείας Μπήλ. Το άνδρόγυνον αυτό παντρεύτηκε πολύ άργα και δεν άπορεσε ν' άποκτήσθι παιδιά. Έτσι άποφάσισε να υιοθετήσθι δύο παιδιά, ένα άγόρι και ένα κορίτσι. Και έδιάλεξε το πιο άσχημα, μ' ένα σωρό σωματικά έλαττώματα, τέτοια που μονάχα τον όικτο μπορούσαν να προκαλέσουν. Σε όσπιτι τους, τα παιδιά αυτά έμεγάλωσαν.

Άλλα οι σύζυγοι Μπήλ δεν άρκέσθηκαν μονάχα σ' αυτά. Έπλησαν και άλλο ζευγάρι όρφανά παιδιά που είχαν άνάγκη προστασίας και σήμερα έχουν στο σπίτι τους 40 υιοθετημένα παιδιά.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Από το φτωχικό όπλουργείο που ίδρυσε στις αρχές του περασμένου αιώνας, στα περικόρα της Νέας Υόρκης και όχι μακριά από τις άποκρημένες όχθες του ποταμού Χούτσον, ο Ένωχ Ουάλντων, ένας άσημος σιδιουργός του Μπρούκλιν, ζεπετάχθηκε σιγά-σιγά το περίφημο σ' όλο τον κόσμο, για την κατασκευή όπλων, έργοστάσιο Ουάλντων, που έφθασε να προμηθεύη πολεμικά είδη σ' όλα σχεδόν τα κράτη του κόσμου.

Χάρις στον ζήλο, την δραστηριότητα και την εύφύα των διαδόχων του ίδρυτου, που είχαν κληρονομήσει από τον πρόγονό τους, το έργοστάσιο διαρκώς έπεκτεινόταν και έμεγάλωνε κι έτσι σιγά-σιγά είχε καταστή αληθινή μικρή πόλις, με τα άπεραντα έργαστήριά του, τα χυτήρια, τα χαλβουργεία, τις γαιανθρακαποθήκες, τους πελώριους σφυράκμονές του, τα ύπόγεια καμίνια του —άληθινους κρατήρες που έξεμούσαν φωτιά— και τα γιγαντιαία τιτανοπαγή όικοδομήματα, επάνω από τα όποια οι ύψοκάμιοι έξεπεμπαν άδιάκοπα κύματα καπνού άνάμεσα σε πυκνές δέσμες άκτίνων και σπιθοβολούσες φλόγες.

Λίγο μακριά απ' αυτόν, άνάμεσα σε μεγαλοπρεπές πάρκο, κι επάνω σ' ένα ύψωμα, που τότε επέτρεπε να δεσπόζει σ' όλη την τεράστια περιοχή του έργοστασίου, ο Χέρμπερτ Ουάλντων, γνιός του ίδρυτου, κρίνοντας ότι τίποτε άλλο δεν μπορούσε να συμβολίσθι τελειότερα την ύπερφανή δύναμη της φήμης του, από τον μεσαιωνικό ρυθμό, είχε χτίσει μία πυργωτή έπικυλι, πομπώιας σαν φρούριο.

Σημερινός κύριος όλων αυτών ήταν ο Ουίνθροπ Ουάλντων.

Όταν πολύ δύσκολο να συναντήσθι κανείς μορφή ένεργητικότερη από την φυσιογνωμία του γέροντος αυτού. Τα άσπρα του μαλλιά, το διαπεραστικό βλέμμα του, μαζί με το ύψος του άνάστημα και το νεύρωδες των ώμων του, του προσέδιδαν την όψη άνθρώπου συνηθισμένου να κυβερνά.

Εκείνο το βράδυ, καθώς ο Ουίνθροπ Ουάλντων κατέβηκε την μαρμαρίνη σκάλα του πύργου, σταμάτησε στο περιστύλιο και είπε προς την οικονόμο του, που προχωρούσε προς αυτόν:

—Τζών, έμαθα ότι τα μελη της οικογενείας μου έφθασαν. Είδοποίησέ τα, λοιπόν, προσωπικώς ότι τα περιμένα, σε μία ώρα μέσα στο σαλόνι.

Και καθώς ο Τζών άπομακρυνόταν ήδη, τον ξαναφώναξε και τον ρώτησε:

—Έρετε που βρίσκεται η κόρη μου; —Πρό όλίγου είδα την μίς Λίλιαν να μπαίνει στη σέρρα, κύριε.

—Πολύ καλά.

Και, ενώοντας τα χέρια πίσω από τις πλάτες του, όπως συνήθιζε, ο Ουάλτων πήγε προς αναζήτησιν της...

Η Λίλιαν, όπως είχε πη ό γρηαιός ύπηρέτης, πριν λίγες στιγμές είχε πη πράγματι μέσα στο θερμικό, όπου η ιδιοτροπία του εκατομμυριούχου είχε συγκεντρώσει τα ώραίτερα έξωτικά λουλούδια και όπου, μετά το φαγητό, της άρεσε να άναπαύεται με το τσιγάρο στα χείλη.

Ουάλτων επανέλαβε:

—Ξέρεις, παιδί μου, ότι τα μελη της οικογενείας μας, που είχα προκαλέσει προσωπικώς, έφθασαν κιόλα; Ότι ο θεός σου Έρξ, η έξαδέλφη σου Νοεμή, ο έξαδελφός σου Πητερ βρίσκονται όλοι εδώ; Ήθελα να τους δω, γιατί αν και έχω μόνος έγώ την διεύθυνση του όίκου Ουάλντων, ένδιαφέρονται ώστόσο κι αυτοί και όφείλω να τους δίνω λογαριασμό των ενεργειών μου. Η Λίλιαν εκύτταξε τον πατέρα της έκπληκτη.

Τί ήθελε άραγε να πη; Ός τη στιγμή εκείνη η νέα είχε παραμείνει έντελώς ξένη προς όσα συνέβαιναν μέσα και γύρω από το όπλουργείο. Κι αυτός ο πατέρας της ακόμα ποτέ δεν της είχε κάμει σχετικό λόγο.

Εφθασε άλλωστε η στιγμή, έξακολουθούσε ο Ουάλντων, για να σκεφθώ πια και λίγο για την αύριο. Έγώ έγέρασα. Γρήγορα θα σημάνη η ώρα κατά την όποιαν ένας άλλος, σύμφωνα με τον άνθρώπινο νόμο, θα πρέπει να πάρη την θέση μου...

Πατέρα! ψιθύρισε η νέα συντετριμμένη και με τόνο διαμαρτυρίας.

Αφές με να τελειώσω, Λίλιαν. Στη ζωή δεν πρέπει να παρασυρώμεθα από άνώφελες αισθηματικότητες, αλλά ν' άτενίζωμε με ήρεμία το μέλλον που δεν μας άνηκει. Δεν έχω, βέβαια, διάθεσι να πεθάνω, αλλά δεν εινε κάτι κατί το άδύνατον να φύγω γρηγορώτερα απ' όσο σκέπτεσαι. Γι' αυτό συνεκάλεσα οικογενειακό συμβόλιο, για ν' άποφασίσθι ποιός θα εινε διάδοχος μου στην περίπτωση που θα έλειπα έγώ...

Είχε πλησιάσει την νέα κι' έχάιδε τα χρυσόξανθα μαλλιά της.

Και ξαφνικά η φωνή του έγινε γλυκύτερη.

—Είσαι η μόνη κληρονόμος μου, έπρόσθεσε. Έσύ, λοιπόν, θάπρεπε να με διαδεχθής στην διεύθυνση του έργοστασίου...

—Έγώ, πατέρα! έφώναξε κατάπληκτη η νέα.

—Έσύ, ναί!

Έσώκωσε το κεφάλι του κυττάζοντας το πλάσμα εκείνο, το τόσο λεπτό και ώραιο, που φαίνονταν σαν από τα σπάνια εκείνα λουλούδια που πλάσθηκαν μόνο και μόνο για την εύχαρίστησι των ματιών αλλά και που φαίνονται έτοιμα να συντριβούν στην έλαχίστη της αύρας πνοή και επανέλαβε σιγά-σιγά:

Όφείλω όμως να σέβωμαι τις παραδόσεις της οικογενείας μου. Ποτέ γυναίκα δεν διηύθυνε τον όικο Ουάλντων. Πρέπει να εινε άνδρας και... από τους δικούς μας.

Διεκόπη, ξανακύτταξε το έργοστάσιο από το όποιο έξακολουθούσαν ν' ακούωνται ο ίρρυθμοί χτύποι των μηχανών και στρεφόμενος πάλι προς την κόρη του, είπε με τόνο που δεν επέτρεπε την παραμικρή άντίρρηση:

Το χέρι εκείνο κρατούσε ένα γράμμα που το άφισε να πείσθ επάνω σ' ένα μικρό τραπέζι (Είρων Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ).

47

μέλη του οικογενειακού συμβουλίου, κι' ε-
ψιθύρισε:
—Κύριοι σύμβουλοι, είμαι στη διάθεσί
σας...

—Την ίδια στιγμή έμπαινε ο Ουάλντον,
ακόλουθός τους από τους ξένους του.

Ο αδελφός του Έρζα, το ίδιο νευρώ-
δους διαπλάσεως όπως κι' ο πρωτότοκος,
είχε φυσιογνωμία συμπαθητικότερη και λι-
γότερο άγριο.

—Η μορφή του φωτίστηκε από ένα χαμό-
γελο όταν διέκρινε την άνεψιά του και προ-
χώρησε προς αυτήν με ανοιχτή αγκαλιά.

Είχε δείξει πάντοτε στοργικούς προς αυ-
τήν, γι' αυτό κι' η Λίλιαν, ανταποδίδοντας
του το φιλί, του είπε με τσαχνινιά:

—Ξέρετε ότι σας αγαπώ πολύ, θείε Έρ-
ζα!

Ο Πήτερ, ο εξάδελφός της, την έπλη-
σίασε κι' αυτός, αγγίζοντας τα χείλη του
στο λευκό της χέρι μ' επιφύλαξη, ενώ η
Νοεμή, μία άσκαρη, ξερακιανή κοπέλλα,
μόλις την έφίλησε στο μέτωπο.

Οι δυο εξαδέλφες δεν έμοιαζαν καθό-
λου.

Όσο η μία ήταν ζωηρή, γελαστή, χα-
ρωπή και ξεχείλιζε από ευθύμια και νεανι-
κή βροσιά, τόσο συνεσταλμένη, όνειροπόλα
και σιωπηλή ήταν η άλλη.

Υψηλή και όμορφη γυναίκα, με τα χα-
ρακτηριστικά λεπτά και κανονικά, τα μαλ-
λιά κατάμαυρα και μ' επιμέλεια μπουκλα-
ρισμένα, κομψότατα δε ντυμένη, η Νοεμή
φαινόταν ασήπυρη και φοβερή συγχρόνως.

Γιατί τόσο ψυχρότης;

Γιατί φαινόταν τόσο άναίσθητη έμπρός
στα βέλγητρα και την αβυσσική χάρη της
εξαδέλφης της;

Γιατί έριχνε το πικρό εκείνο βλέμμα,
που προνοητικά έσκέπαζαν τα βλέφαρα των
μεγάλων σκυθρωπών ματιών της;

Εξήλεγε μήπως την Λίλιαν, ως όμορφο-
τερη, πλουσιότερη και πιο αγαπητή απ'
αυτήν;

Η μήπως υποκρινόταν άπλωδες την ντρο-
παλή, για να κρύβει τις ένδομυχες σκέψεις
της, μη επιτρέποντας έτσι να μαντεύονται
τι' αληθινά της σιόηται;

Ο Πήτερ, ο εξάδελφός της, με την έ-
χαρη μορφή του και τα υπέροχα βλέμμάτα
του, δεν ήταν καθόλου συμπαθητικός κι'
αυτός. Το διαρκές σουφύρισμα των φρυδιών
του, που το απέφευγε προσεκτικά έμπρός
στον θείο του, τον όποιον μισούσε και φο-
βόταν μαζί, προσέδιδαν στη μορφή του μι-
αν έκφραση δυσάρεστης σκληρότητας, ένας
συνεχής δέ σπασμός που έτάραζε τα χέ-
ρια του, μαρτυρούσε ότι κατείχετο από
διαρκή νευρική νόση...

Στο μεταξύ ο Ουάλντον, προχωρώντας
προς το τραπέζι, έκανε νεύμα προς τους
ξένους του να πάρουν τις θέσεις τους.

Κάθε χρόνο τους συνεκέντρωνε στη σά-
λα αυτή για να τους καθιστά ενημέρους
των υποθέσεων του τηλεδορυτηρίου και
να τους ζητά, τυπικά, την επικύρωσή τους.
Για πρώτη φορά όμως τώρα είχε κληθεί
και η Λίλιαν να λάβει μέρος στο οικογε-
νειακό αυτό συμβούλιο.

Την έτοποθέτησε στ' άριστερα του και
της έδωσε ως γείτονα τον εξάδελφό της
Πήτερ. Παρεκάλεσε μετά την Νοεμή να κα-
θήσει δεξιά του, ενώ με ύφος καλού παι-
διού, χωρίς να περιμένει να προσκληθεί, ο
Έρζα καθόταν στο τελευταίο κάθισμα.

Τότε, έμειναν όλοι σιωπηλοί, περιμένον-
τας υπομονετικά τον άρχηγό της οικογε-
νείας να πάρει τον λόγο και να τους άνα-
κοινώσει όσα είχε να τους πει.

Κατά βάθος όμως, έκτός από την Λί-
λιαν, έκαναν όλοι τους την ίδια σκέψη.

Τους φαινόταν προσβολητικό να είναι ά-
πλοι συνεταίροι και να μη διευθύνει, καθέ-
νας προσωπικά, το εργοστάσιο εκείνο, που
είχε τόσες συναλλαγές μ' όλο τον κόσμο.

Κυττάζοντας λοξά τον θείο του, τα μά-
τια του Πήτερ έγίνονταν σκληρότερα, τα χεί-
λη της Νοεμή σουφρώνονταν περισσότερο,
ενώ η μορφή του Έρζα εξέφραζε κά-
ποια πικρία που δεν κατόρθωνε ν' άπο-
κρύψει.

«Γιατί αυτός, κι' όχι εγώ;» συλλογίζον-
ται όλοι ένδομυχα με μία κρυφή λύσσα εις
την καρδιά.

—Αλλά ο Ουάλντον είχε σκηνοθ. —
Έρριζε μία έξεταστική ματιά στους φι-
λοξενούμενους του, μία ματιά στην όποιαν

ύπληρχε ειρωνία και περιφρόνησις μαζί, και
κατόπιν, τραβώντας από την τσέπη του το
γράμμα που είχε λάβει, το έρριξε στο τρα-
πέζι:

—Μου έγινε ένας πολύ άσχημος άστει-
σμός, είπε με φωνή αούστη. —Επιθυμώ να
μάθω ποιός από σας είναι ο δράστης!

Η κατάπληξις και γενικά η στάσις των
παρισταμένων μαρτυρούσε καθαρά ότι δεν
κατελάβαιναν καθόλου τί σήμαιναν τα λό-
για αυτά.

—Εν τοιαύτη περιπτώσει, έπρόσθεσε
στον ίδιο τόνο ο Ουάλντον, κάποιος θέ-
λησε να με τρομάξει! —Ας μη γίνεται πια
λόγος γι' αυτό. Να μάθετε όμως όλοι ότι
δεν φοβόμαι κανένα...

Και ξανάβαλε το γράμμα στην τσέπη
του, χωρίς να τους το διαθέσει, αφού ά-
πελπίστηκε ότι μία κινήσις, κάποια άπ'
αυτούς θα έπρόδιδε την ένοχή του.

—Βεβαίως δεν σας έκάλεσα εδώ για να
σας άνακοινώσω την γελοία αυτή ιστορία,
συνέχισε ο Ουάλντον. —Ο λόγος της συ-
γκεντρώσεως αυτής είναι πολύ σοβαρότερος.

Διεκόπη για μία στιγμή και με φωνή
που σιγότερε από συκίνησις, άρχισε:

—Αγαπητοί μου φίλοι, δεν σας διαφεύ-
γει ασφαλώς ότι η Λίλιαν ένηλικιώνεται
αυρίο...

—Όλοι ύπεκλήθησαν όχι χωρίς να ρίξουν
από ένα φευγαλέο βλέμμα επάνω στη νεα-
ρή κόρη, που στενοχωρήθηκε κάπως γιατί
γινόταν ο στόχος της οικογενειακής εκεί-
νης συγκεντρώσεως.

—Κι' επειδή η Λίλιαν είναι η μόνη μου
κληρονόμος, εξακολουθήσει ο Ουάλντον, δι-
καιωματικά σ' αυτήν δέδοται έπρεπε να
περιέλθω η διεύθυνσις του εργοστασίου
μας...

Στάθηκε για μία στιγμή για να ιδη τί
έντύπωσις έκαμαν τα λόγια του και μετά
συνέχισε:

—...Αλλά, όπως ξέρετε, οι παραδόσεις
μας απαιτούν, τις υποθέσεις μας πάντοτε
να τις αναλαμβάνει ένας άνδρας.

—Πολύ σωστά! δεν μπόρεσαν να μη
φωνάξουν ταυτόχρονα ο Έρζα και ο Πή-
τερ.

Και κανένας τους δεν άμφέβαλε ότι έναν
από τους δυο αυτούς θα υπεδείκνυε ο με-
γαλύτερός τους, και καθένας ήταν βέβαιος
πως θα υπεδείκνυε αυτός.

—Είμαι άποφασισμένος, εξήγηθηκε ο
Ουάλντον, να παραιτηθώ από την έπιθυ-
μία μου να ιδώ την Λίλιαν να με διαδέχ-
εται, και έσκέφθηκα, σε ποιόν έπρεπε να
έμπιστευθώ την βαρεία άποστολή της δι-
ευθύνσεως της διομηχανίας μου, όταν εγώ
θα έκλειψω...

—Ω! θείε μου! παρετήρησε η λεπτή
φωνή της Νοεμή που έβλεπε ότι της διέ-
φευγε εκείνο που τόσο ζωηρά ποθούσε, δεν
πρόκειται δά να πεθάνετε τόσο γρήγορα!
Μά δεν νομίζετε ότι όλα αυτά είναι πολύ
πρώωρα;

—Αγαπητή μου άνεψιά, άπήντησε κυτ-
τάζοντας την ο Ουάλντον, κανένας από
μας δεν ξέρει τί μπορεί να του συμβη από
τη μία στην άλλη μέρα και δεν μπορούμε
ν' αναβλάψουμε ούτε για μία ώρα την μοίρα
μας όσο ψυχράιμα κι' αν άτενίσουμε το μέ-
λος της οικογενείας λον.

—Ως άρχηγός λοιπόν της οικογενείας
μας, έχω ένα καθήκον να εκπληρώσω και
δεν μω έπιτρέπεται να τ' άποφύγω. Έμε-
λέτησα καλά το ζήτημα και να τί άπεφά-
σισα.

Η προσοχή έπολλαπλασιάσθηκε γύρω
του. —Εκείνη την στιγμή θ' άκούγονταν και
φτερουγίσμα μίγας μέσα στο σαλόνι.

Και τότε, μέσα στη γενική σιγή, ο Ου-
άλντον επανέλαβε:

—Επεζήτησα να συμβιβάσω, αγαπητοί
μου, δυο πράγματα: να μη στερήσω την
κόρη μου από τα νόμιμα δικαιώματά της
επάνω στο εργοστάσιο και να πα... —ωρή-
σω συγχρόνως την διεύθυνσί του σ' έναν
από τους δικούς μας. Κι' όπως καταλα-
βαίνετε, μία και μόνη λύσις μω παρουσιά-
σθηκε στο λεπτό αυτό ζήτημα: να παντρέ-
ψω, την Λίλιαν μ' έναν Ουάλντον!

—Εστράφηκε άμέσως προς τον Πήτερ, του
όποιου η καρδιά γοργοχτυπούσε από μίας
στιγμής, και συνεπήρασε:

—Αγαπητέ μου, άνεψιέ, έδιάλεξα έσέ-
να!

Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

—Η άπροσδόκητη αυτή δήλωσις, έκαμε
τον Έρζα ν' άνατιναχθή άθελά του. Τα
βλέμματά του πετούσαν άστραπές. Τα μά-

γουλά του είχαν γίνει κατακόκκινα. Έδά-
γκωσε τα χείλη για να μην του ξεφύγει
καμμία βρισιά κατά του αδελφού του, ενώ
τα χέρια του συσπάσθηκαν νευρικά.

Πώς ο Ουίνθροπ είχε τολμήσει να του
στερήσει το δικαίωμα που ένόμιζε πως ά-
νηκε σ' αυτόν, λόγω της ηλικίας του;

Συγκρατήθηκε όμως και περιώρισθηκε
να σκουπίσει το μέτωπό του επάνω στο ό-
ποιο έλαμπαν σταγόνες ιδρώτος.

Η τελευταία λέξις επί του ζητήματος
δεν είχε λεχθή ακόμη, και το φρονιμώτερο
ήταν ν' άποκρύψει τα συναισθηματά του.

Η Νοεμή, που πίσω από τα χαμηλω-
μένα της βλέφαρα, δεν έκανε καμμία του
κίνησι, τούρριξε ένα βλέμμα σαρκαστικό,
ενώ μία άστραπη χαράς εφύτιζε το πρό-
σωπο του Πήτερ.

Ο νέος ήταν έτοιμος να εύχραστήσει
τον θείο του για την τσού του ευνοία, άλ-
λά τον έπρόλαβε η Λίλιαν.

Τρέμοντας όλη από ότι είχε άκούσει,
πνιγμένη από την κατάπληξη, είχε άναση-
κωθή.

—Ωχρη και με μάτια μεγαλωμένα από
συκίνησις και με μίαν άλλόκοτη φλόγα
στα μάτια, έκάρφωσε άφροβα τη ματιά της
στον γρηαίο διομήχανο, έμπρός στη θέλη-
σι του όποιου όλοι έσκυβαν και με φωνή
σταθερή του έπτε:

—Συγγνώμη, πατέρα μου, αλλά δεν
θα μπόρεσω να δεχθώ τον άρραβωνιαστικό
που διαλέξατε για μένα!

—Ο Ουίνθροπ Ουάλντον δεν μπόρεσε να
συγκρατήσει μία χειρωνακία δυσανεκσίας.
—Η κόρη του τολμούσε να του μιλά έτσι;
—Εκείνη όμως, χωρίς να ταραχθή καθό-
λου, επανέλαβε:

—Σας ίκετεύω, να μω έπιτρέψετε να
εξηγηθώ εδώ μία για πάντα, πατέρα!...
Πρέπει να μάθετε πως δεν θα παντρευθώ
παρά τον άνδρα που θ' αγαπήσω!

—Τοπικόν έπιρρημα.

—13) Το κύριον μέρος ποιητός
πράγματος, άνευ των προσαρτη-
μάτων του.— Πραγματικός, τίμιος
άκραφής.

Και, χωρίς να φανη ότι άντελήθη την
άργισμένη έκφρασι του πατέρα της, την
κατάπληκτη φυσιογνωμία του Πήτερ, την
ίκανοποίησι του Έρζα έμπρός στο άπροσ-
δόκητο εκείνο έπίσπδιο, καθώς και το σι-
γανό μουρμουρίσμα της Νοεμή, έγκατέλει-
ψε την αίθουσα...

Ο Ουάλντον την παρακολούθησε με τα
μάτια.

—Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν έμ-
πρός σε αντίστοι.

Και εκ μέρους τίνος;
Της ίδιας του της κόρης, που τόσο τον
σεβόταν και τον ύπνηκε σ' όλα του τα
βελήματα.

Το πράγμα του φαινόταν τόσο παράδο-
ξο, ώστε δεν εύρισκε λόγια να έκφραση
την όργη του, γιατί έβλεπε την έπιβλητι-
κότητά του να περιφρονείται ένόπιον όλων
εκείνων που την είχαν σεβάσθη ως ότε.

—Αλλά, παρατηρώντας την συγκεχυμένη
έκφρασι του άνηψιού του επανέκτησε την
συνηθισμένη του ήρεμία και την έκφρασι
της παγερής ένεργητικότητας που ήφερε
να κατανικά όλα τα προσκόμματα.

Προχώρησε προς αυτόν και χτυπώντας
τον φιλικά στον ώμο, σαν για να τον έν-
θαρρύνει, του έπτε:

—Αγαπητέ μου φίλε, μη συκίνησαι
τόσο από ένα άρχαιο χαϊδεμένο παιδίον.
—Όλες οι νέες έτσι άπερισκεπτα μιλούν!

—Αχ, θείε μου, έστένανε ο νέος, η έκ-
λογή σας με τιμά και σας είμαι άπειρώς
εύγνώμων! Και είμαι βέβαιος ότι, αν αυ-
ριο, ο μη γένοιτο, πεθάνετε, η εξαδέλφη
μου θα θεωρήσει καθήκον της να συμμορ-
φωθή προς την θέλησί σας. —Αλλά επειδή
εύτυχώς έχετε άκόμα μπροστά σας άρκετά
χρόνια ζωής, μήπως υπάρχει όδοος να
διαλέξη η Λίλιαν στο μεταξύ αυτό άλλον
σύζυγο;

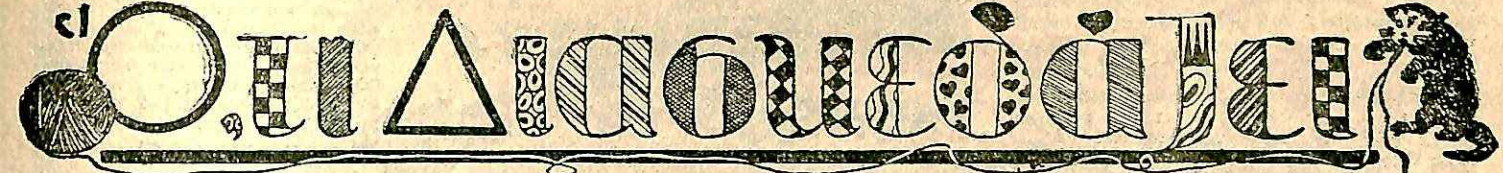
Ο Ουάλντον εκούνησε το κεφάλι του
και με τόνο σταθερό έδήλωσε:

—Μην άνησυχής, Πήτερ! Διέταξα την
κόρη μου να σε παντρευθή και θα με ύπα-
κούση!...

NTABINT EPPIK. IDIOTIKOS NTETE-
KTIB.

—Ενώ μέσα στο σαλόνι συνεδρίαζε το οί-
κογενειακό συμβούλιο, ο Χάρβεϊ Κρέχαμ,
σύμφωνα με τις οδηγίες του διομηχανού,
είχε παραλάβει από το εργοστάσιο δέκα
άπλισμένους φύλακες και τους τοποθέτησε
γύρω από τον πύργο, με την σύστασι να
μην άφήσουν να περάσει κανείς.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχισι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 77

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Δάπεδον, θρόνος. — Γαλα-
κτώδες όργανόν έκρέον έκ φυτού ή
καρπού κοπτομένου ή χαρρασμέ-
νου.

3) Πρό καιρού ήταν άπαραίτη-
το σε μίαν εξώθυραν οικίας, ση-
μερον όμως έχει αντικατασταθή
όπο το ηλεκτρικού κώδωνος.

4) Άπαραίτητον εις κάθε φα-
γητόν. — Περιήμιον έργον διαση-
μου Γάλλου συγγραφέως.

5) Θεός της άρχαίας έλληνικής
μυθολογίας.

6) Δίδεται εις κάθε άνθρωπον,
όλγες ήμέρες μετά την γέννησί
του. — Γίγας υπεράνθρωπος.

7) Μόριον θεσβατικόν.

8) Τα πωλούμενα αντί χρημά-
των.—Λεπτεσσία πλοίου, αυτά τα
λάφυρα, ή λεία.

9) Εύρισκόμεθα εις τα τέλη
του δωδεκάτου.

10) Σανς και διή άκρετο πά-
χους (δημοτική). — Τοπικόν έπιρ-
ρημα.

11) Προσωπική ένωνυμία (γε-
νική).

12) Νήσος κειμένη έγγυς της
—Άργολικής χερσονήσου. — Έκ-
σφειδόνισις, ρίψιμον.

13) Τοπικόν έπιρρημα.

15) Το κύριον μέρος ποιητός
πράγματος, άνευ των προσαρτη-
μάτων του.— Πραγματικός, τίμιος
άκραφής.

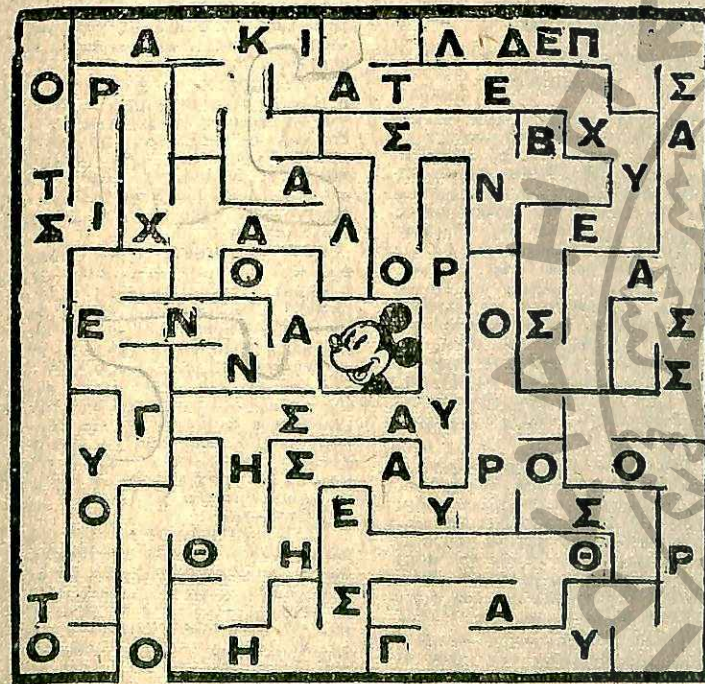
ΚΑΘΕΩΣ

1) Μυθολογικός. Ιππος περω-
τός και άθάνατος. — Έστεργασμέ-
νος γάλακός έν ω διαμένονσι θόες,
ήμιον ή όνοι.

3) Διάσημος κινηματογραφικός
άστηρ (όνομα και έπωνυμιον).

4) Μέρος του ανθρώπινου σώ-
ματος (υπάρχουν δύο). — Εύκολα,
φυσικά.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ - ΕΥΧΗ

—Ιδού και ένα πρόβλημα λαβυ-
ρίνθου, ή λύσις του όποιου δεν
είναι και πολύ εύσκολη. Το δύσκο-
λο μόνο είναι ότι πρέπει να θωρίτε

—Εάν το κατορθώσετε αυτό, θα
διαβάσετε στον δρόμο σας μίαν
εύχη του «Θησαυρού» προς όλους
τους άναπητούς άναγνώστας του.
Προσοχή όμως, δεν πρέπει να ά-
ναγκασθήτε να γυρίσετε πίσω!...
Αυτό είναι το κυριώτερον.
Και τώρα καλή διασκέδασι!

Πόλεις

1) Πρωτεύουσα της Κίνας:
—Η Σαγκάη, το Βόρνο, το
Τόκιο, το Πεκίνο, ή Καλκούτα.

2) Πρωτεύουσα της Χίλης:
—Η Ουρουγκουάη ή Όττάβα,
ή Μάλμπορόν το Ρίο ντε λα
Πλάτα, το Σαντιάγο.

3) Πρωτεύουσα του Μαρόκου:
—Το Ντακάρ, ή Καζαμπλάνκα,
το Άλνέριον, το Φέξ ή Άγγόλα.

4) Πρωτεύουσα της Δανίας:
—Η Στοκχόλμη, ή Χριστιανία,
Κωνσταντινούπη, ή Έλσινγκφόρδη, ή
Κοπενχάγη.

5) Πρωτεύουσα της Περσίας:
—Η Μέκκα, ή Ίσφα, ή Τεχερά-
νη, το Τονκίνον, ή Κεϊλάνη.

6) Πρωτεύουσα του Καναδά:
—Το Τόροντο, ή Κεμπέκ, ή Ότ-
τάβα, ή Κολούμπια το Σικάγον.

—Εν εκ των πέντε όνομάτων που
άναλαμβάνουν το όνομα έκαστης χώ-
ρας είναι το όνομα της πραγματι-
κής πρωτεύουσας αυτής.

Πρέπει λοιπόν τώρα έντός όλ-
λων δευτεροβάτων να διαγρα-
φούν τα τέσσερα άλλα όνόματα
και να μείνι μόνον το πραγματι-
κό όνομα της πρωτεύουσας έκά-
στης χώρας. Το σύνολον των διτε-
γραφών πρέπει να γίνη έντός δύο,
το πολύ, λεπτών.

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΙΓΙΔΙ

10 ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

1) ΙΟ — ΑΜ — Ι — ΠΩ — ΥΝ,
2) ΝΤ — ΕΤ — ΒΙ — ΜΠ —
ΤΥ — ΑΙ — Σ

3) ΝΝ — ΜΑ — ΤΟ — ΑΝ —
Τ — ΖΑ — ΚΝ — ΝΑ — ΕΤ

4) ΕΝ — ΩΝ — ΝΕ — ΤΥ —
ΛΣ

5) Α — ΑΝ — ΣΤ — ΡΕ —
ΛΩ

6) ΓΚ — ΤΑ — ΓΚ — ΜΠ —
ΑΡ — Ο — ΡΕ

7) ΤΥ — ΧΑ — ΕΡ — ΟΛ —
ΡΝ — ΙΒ

8) ΓΚ — ΛΑ — ΡΙ — ΠΟ —
ΝΕ

9) ΚΟ — ΑΝ — ΑΜ — ΑΝ —
ΝΑ — Τ — ΡΟ

10) ΑΛ — ΚΑ — ΕΝ — ΕΛ —
ΜΑ — ΝΤ — ΡΟ

Είπα στον τυπογράφο μας να
μου στοιχειοθετήσει τα όνόματα
δέκα μεγάλων ήθοποιών του κι-
νηματογράφου και αυτός μω
παρουσίασε τα άνωτέρω έπιση-
μμένα άκατανόητα γράμματα,
λέγοντάς μου

—Δυσκολεύθησαν και τώρα
ούτε εγώ έβρω πως να τα συν-
αρμολογήσω

Προσπάθησα τότε να τον βοη-
θήσω και άνεκάλυφα ότι κανένα
γράμμα δεν είχε φύγει από την
σειρά του, έπίσης όλα τα γράμ-
ματα που έρίσκονταν κατά ζεύγη
είναι στην ουσική τους σειρά, δεν
θα χρειασθώ δηλαδή να μετατο-
πισθώ

Προσπαθήστε τώρα σεις να
δοθήσετε τον τυπογράφο μας
στην αναρμολόγησι των μονών
και διπλών γραμμάτων, εις τρέ-
πον ώστε κάθε σειρά να σχημα-
τίση το όνομα ενός μεγάλου και
άσφαλως άγνωσμένου σας ήθο-
ποιού. Πρόκειται περί ήθοποιών
τους όποιους έθαυμάσατε ήδη κα-
τά την τρέχουσαν χειμερινή πε-
ρίοδον.

—Αποστέλλεται την λύσιν στο
γράμμα μας.

ΛΥΣΕΙΣ τών προηγου- μένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 76

Οριζοντίως

1) ΧΟΡΔΗ — ΚΟΜΜΑ 5) ΛΗΔΑΣ 3)
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ 6) ΡΟΔΑ — ΤΙΜΗ 7) ΚΡΑΣΙ,
8) ΦΙΛΩ — ΒΥΝΗ 9) ΝΟΗΜΑ
10) ΑΝΤΙ — ΡΑΣΑ 11) ΑΠΑ.
ΛΑ 13) ΝΟΤΙΟΣΕΛΛΑΥΪΑ 15)
ΙΘΑΚΗ — ΗΡΑΙΑ.

Καθέτως

1) ΧΙΤΛΕΡ — ΑΘΗΝΑΙ. 2)
ΟΠΙΟΝ 3) ΡΙΟΝ — ΗΤΤΑ 4)
ΛΑΚΩΝΙΑ 5) ΔΑΟΝΗ — ΠΛΟ-
ΚΗ 6) ΔΙΑΒΗΜΑ 7) ΚΥΡΙΑ
— ΛΙΛΛΗ 8) ΣΤΙΒΑΡΑ 9)
ΜΕΤΑ — ΠΥΡΑ 10) ΜΟΝΟΣ,
11) ΑΝΑΓΚΗ — ΑΡΧΑΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΘ. 1

—Εάν δοθή μεγάλη προσοχή
στις λεπτομέρειες του προβλήμα-
τος της περιλαμβουσής εδομέδας,
τότε ή λύσις φαίνεται πολύ δύσ-
κολος και σχεδόν άδύνατος, και
όμως είναι άπλουστατή. Μία γενι-
κή παρατήρησις μως δίνει σύντα-
μα την άπάντησις.

Τα πέντε ελαστικά δύναται
να διανύσουν όλα μαζί 58.000
χιλιόμετρα (16+12+30). Δεδο-
μένου όμως ότι ένα χιλιόμετρον
δρόμου απαιτεί 4 χιλιόμετρα
φθοράς (επειδή είναι τέσσερα τα
συγχρόνως χρησιμοποιούμενα ε-
λαστικά) ή άπόδοσις την όποιαν
δύναται να διανύση το άυτόκινη-
τον του κυρίου Καρόλου με τα
πέντε άγορασθέντα ελαστικά εί-
νε το έν τέταρτον των 58.000 χι-
λιόμετρων, δηλαδή, 14.600 χιλ-
όμετρα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

—Όταν έφθασε στην έκκλησιάν 3
καλόγηρος είχε στην τσέπη του
5 δραχμές και 2ς λεπτά.

—Εάν δεν το πιστεύετε δοκιμά-
στε.

ΠΟΛΕΙΣ

1) Κοζάνη Καλάμαι, Καβά-
λα, Καστοριά, Κυπαρισσία, Κιλ-
κίς, Κόνιτσα, Κέρκυρα.

Αυτά είναι τα όνόματα των 8
μεγάλων έλληνικών πόλεων.

2) Μοδρίτη, Μόχα, Μαλάγα,
Μάντιστερ, Μόναχον, Μιλάνον,
Μασσαλία.

Αυτά είναι τα όνόματα των 7
μεγάλων Εύρωπαϊκών πόλεων,
που άρχίζουν όλα από «Μ».

3) Ίδού τώρα

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουδεντούλες

Χριστούγεννα του 1939. Θλίβε-
ρά Χριστούγεννα, γιατί όσο και
να μη το θέλουμε ή μόπου που
έξοπα μας Εύρώπη δεν μπορεί να
μάς αφήση ασυγκίνητους.

Τα κακά που γιά μια έποχή τα
νομίσαμε γιά πάντα θαμμένα στο
παρελθόν, αποτελούν μέρος της
καθημερινής μας ζωής, έχουν γί-
νει ένα κομμάτι από την κρυφή
σκέψη μας.

Πόσο άδικο θα είχαμε όμως αν
έσκεπτόμαστε έτσι, αν έτοιμαζό-
μαστε με τέτοια καρδιά γιά να
γιορτάσουμε την γέννηση του Θε-
ού μας! Γιατί αν το καλοσκεφθώ
κανείς κάτι τέτοιες εποχές δίνουν
μια ξεχωριστή σημασία στα Χρι-
στούγεννα. Σ' ένα κόσμο άλλω-
στε απόλυτα καλόν κι' ευτυχισμέ-
νον ο έρχομός του Θεού της πα-
ρηγορίας και του οίκτου δεν θα
χε κανένα νόημα· το δράμα που
εξευλιγεται μακριά μας δίνει
πιο θαυότερη αξία στη γιορτινή
δύη του σπιτιού, στη χαρούμενα
πρόσωπα που μαζεύονται γύρω
από το τραπέζι, στη θαειά να-
λήνη που δίνει ή παρουσία όλων
των αγαπημένων προσώπων.

Στην 'Ελλάδα, τα Χριστούγε-
να είναι μια σπουδαία γιορτή, κι' α-
πό μας τις γυναίκες, εξαρτάται
να μη χαλάσουμε τη γεμάτη έλ-
πίδες συμπαιθητική ατμόσφαιρα.

Είπε τόσο απαραίτητη για τον
άνδρα που θασιανότατη ικέστ σε
μυρίες δυσκολίες!

Είπε τόσο απαραίτητη γιά τα
μικρά μας που περιμένουν απ'
αυτές τις γιορτές να πλουτίσουν
τον παραμυθένιο κόσμο τους με
το δράμα της Βηθλέεμ, με τα
πρελά παιχνίδια των καλλικαντζά-
ρων. Και λυπημένες, άκρυες, ως
γιορτάσουμε και τα φετινά Χρι-
στούγεννα σαν νάταν τα πρώτα
Χριστούγεννα του κόσμου κι' ως
έλπιαμε στο θαύμα που τόσο
συχνά γίνεται, στο άσπιμένο α-
στέρι των Μάγων που θ' άνατεί-
λη και γιά μας φωτίζοντας πιο
ευτυχισμένες ήμέρες!

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΠΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΛΕΚΤΑ

Είπε τόσο μεγάλη ή μόδα των
πλεκτών έφ'ετος, ώστε δεν είναι ο-
πρεβόλη ή επανοργάνωση επί του
αυτού θέματος. Δεν πρόκειται δε
περί άπλης μόδας. Πρόκειται και
περί ανάγκης, διότι τα πλεκτά εί-
νε ένας τρόπος ντυσίματος οικο-
νομικός και άρσιος. Με τα χρή-
ματα που θα εξωδύαμε γιά να
αγοράσουμε μια μπλούζα ή μάλ-
λον το ύφασμα μιας μπλούζας
μπορούμε να αγοράσουμε το μάλ-
λι που απαιτείται γιά να γίνη ο
λόκληρο ταγιέρ. Μη νομίζετε δε
ότι τα πλεκτά παρουσιάζουν μο-
νονοτονία, διότι υπάρχουν διάφορα
είδη πλέξιματος και φθάνει να έ-
χη λίγη έμπνευση και γούστο ή
πλέκουσα γιά να δώση σε κάθε
πλεκτό της έναν τύπο έντελως ξε-
χωριστό.

Οι περισσότερες μπλούζες γί-
νονται με κοντά μανίκια, διότι
αυτό δίδει ένα ύφος κάπως πιο
έμπνευση στην μπλούζα, τα δε μα-
κριά μανίκια μένουν άποκλειστι-
κό της των πούλ-όβερ.

50

Τα φορέματα γίνονται με ελ-
δος πανώ που αρχίζουν από τους
ώμους και τελειώνουν στον ποδό-
γυρον της φούστας. Κάποτε τα
πανώ αυτά γίνονται σε διαφορετι-
κό χρώμα που έναρμονίζεται με το
σύνολον. Άλλα πάλιν φορεμάτα-
κια γίνονται με λόξες σε διαφο-
ρετικό χρώμα παρουσιάζοντας έ-
να ώραιότατο σύνολον.

Είς όλα όμως αυτά τα πλε-
κτά έλέπαμε μεγάλην άνάμειν
βελούδου, μουσαρέ ή σατέν, τα ό-
ποια σχηματίζουν πότε τόν γλα-
κώ, πότε τα ρεβέρ τών μαρκιών
και γαρνίρουν τις τσέπες και την
ζώνη.

Χρειάζεται όμως μεγάλη προ-
σοχή εις την προσορμισμόν του
χρώματος καθώς και εις την έ-
νωσην. Στους γιανκάδες το θέλο-
δο ή το μεταξωτό τοποθετείται έν
είδει φόδρας.

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πάει πιά ο καιρός που τα έ-
σπρα μαλλιά ήσαν άποκλειστικό
της της γηραιάς ηλικίας. Τώρα
οι γυναίκες άσπρίζουν πολύ πιο
γρήγορα από άλλους και όχι μόν-
ον οι γυναίκες, αλλά και οι άν-
δρες. Αυτό άποδίδεται στην κου-
ραστική ζωή που κάνουμε, στις έ-
γνοιες, με τις όποιες γεμίζουμε
το κεφάλι μας, στην υπερκόπωση,
στην μεγάλη κατανάλωση που κά-
νουμε στο όργανισμό μας. Τώρα
στα τριάντα της χρόνια μια γυ-
ναίκα έχει άφθονίαν άσπρων μαλ-
λιών και συνήθως αρχίζει από
τους κροτάφους. Ότι οι έγνοιες
άσπρίζουν πρόωρα τα μαλλιά είναι
άναμφισήτητον καθώς και οι με-
γάλες συγκινήσεις, οι μεγάλες
λύπες. Η ιστορία άναφέρει ότι ή
Μαρία Άντουανέτα άστρισε σε
μία μόνη νύχτα και κατά την δι-
όρκειαν του μεγάλου πολέμου εί-
χαμε πολλά παρόμοια παραδειγ-
ματα. Το πρόωρο άσπρισμα δεν
παραλαμβάνεται με τίποτε και το
μόνον αντίδομακον είναι το έα-
ψιμο.

Άλλά πρέπει κανείς να εάψη
τα μαλλιά του; Αυτό είναι ζήτημα
έντελως άτομικό και εξαρτάται α-
πό την άντιληψη της κάθε μίας.
Άν μια γυναίκα αισθάνεται ά-
πόγνωση, άπειπία άδύνατον στα
μαλλιά της ν' άσπρίζουν, τότε θα
κάμει καλά να τα εάψη, αν όμως
δεν την τρομάζουν τα χιονισμένα
μαλλιά και πρό πάντων αν το
πρόσωπο διατηρείται άνθρπο, τότε
ας μη καταφύγη στο έαψιμο. Μη
έξοχουμε πως ύπάρξεν έποχή που
ήσαν της μόδας τα πουδραρισμέ-
να μαλλιά, οι λευκές περρούκες,
έπομένως κάτι που ύπάρξε ά-
ρσιό δεν ύπάρχει λόγος να φαί-
νεται τώρα άσχημο.

Άλλά επαναλαμβάνομεν είναι
ζήτημα γούστου και έντελως άτο-
μικό.

Η καλή συμπεριφορά

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥ- ΧΤΑ

Το «ρεβεγιόν» όπως το λένε
οι Γάλλοι καθιερώθηκε σιγά-σιγά
και στην 'Ελλάδα και πολλά σπι-
τια προσκολούν φίλους και συγ-
γενείς γιά να το γιορτάσουν. Οι
προσκλησεις αυτές ίσως να έλατ-
τωθούν πολύ εξ αιτίας των διε-
θνών γεγονότων, να εξ άλλων την
γέννηση του Σωτήρος πρέπει να
την γιορτάζει ή άνθρωπότης. έ-
πομένως δεν θα φανή παράκαρο
αν μιλήσουμε γιά αυτή τη θρα-
σύα.

Οι προσκλησεις γιά το «ρεβε-
γιόν» στέλνονται 6-8 μέρες πριν
και όρίζουν και το κοστούμι, το
όποιον είναι άνάλογο με την έπιση-
μοτητα του «ρεβεγιόν». Διότι το
«ρεβεγιόν» μπορεί να είναι έπισημο
μπορεί να είναι και έπισημο
οικογενειακό και τότε κάθε έπιση-
μοτητα περιττεύει. Η έορτή έχει
μία όψη οικειότητας και ο καθένας
φορεί ό,τι θέλει.

Εφότος μόνον τέτοια «ρεβε-
γιόν» πρέπει να γίνουν, διότι δεν
πρέπει να ξεχνούμε ότι σε άλλες
χώρες οι άνθρωποι πολεμούν, ή-
ποφείνουν, στερούνται και πεθαί-
νουν.

Όσο και να συλλογισώμαστε
όμως όλα αυτά δεν πρέπει να ξε-
χνούμε ότι στις οικογένειες δεν
πρέπει να λείπει και ή χαρά γι'
αυτό όσοι δεν έχουν λόγο να εί-
ναι λυπημένοι ως γιορτάσουν τα
Χριστούγεννα, ως λάμουν Δένδρο,
ας καλέσουν στο σπιτι τους φίλους
και συγγενείς γιά να τέρσουν
μία όμορφη θρασύα. Όσες οικο-
μια όμορφη θρασύα. Όσες οικο-
γένειες άλλως τε έχουν παιδιά, έ-
χουν καθήκον να δώσουν στα παι-
διά αυτή τη χαρά.

Όσοι λοιπόν καλέσουν στο σπι-
τι τους για Χριστουγεννιάτικο Δέν-
δρο, ας μη ξεχνούν ότι το Δένδρο
που θα στολισθώ με πράγματα που
θα προσφερθούν στα παιδιά, πρέ-
πει να έχη και από ένα δωράκι
γιά τους μεγάλους, κάτι γιά άν-
θρωπο της θρασύας. Είναι άπαραί-
τητο αυτό.

Η οικοδόσποινα θα είναι ντυμέ-
νη όσο το δυνατόν καλύτερα γιά
να τιμήση τους καλεσμένους της
και ας μη λησμονή ότι ή θρασύα
και ή προσφορά είναι γιά την
χαρά των παιδιών, όχι γιά την
κόσμησιν και όχι άνάστασις. Πρέ-
πει να περιποιηται όλους να προ-
σέχη τα παιδιά και να φροντίξη
γιά το κάθε τι. Οι καλεσμένοι έ-
ρχονται την ώρα που θα τους προ-
σέχη ή πρόσκλησις, δεν είναι δε
υποχρεωμένοι να φέρουν δώρα,
άλλα οι κύριοι που δεν έχουν οι-
κογένειαν, ώστε να μπορούν να
κογνέιναν, στο σπιτι τους μπο-
ρούν να φέρουν στην οικοδόσποινα
ροδόν άνθη ή στα παιδιά της λι-
όλιγα άνθη. Είναι μια ευγένεια
που θα κάμει ώραιαν έντύπωσιν.

Το νοικοκυριό

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙ- ΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Παίζονταν πολλές ήμέρες οι Χρι-
στουγεννιάτικες προετοιμασίες γι'
αυτό δεν πρέπει να τ' άφήνωμε
όλα γιά την τελευταία στιγμή. Η
καλή νοικοκυρά φροντίζει πρώτα
γιά την κάπως πιο γενική καθα-
ριότητα του σπιτιού της. Επιδέ-
τει ώστε να σηκωθούν και να τι-
νοχθούν τα χαλιά, να ξεσκονι-
σθούν καλά τα κάδρα, οι κουρι-
τσές να γυαλισθούν ή να πλυθούν
τα πατώματα, να καθαρσθώ εκ
θάβρως ή κουζίνα και άφου τε-
λειώσουν όλα αυτά τότε προβαί-
νει εις την κατασκευήν των διαφό-
ρων γλυκισμάτων που είναι καθιε-
ρωμένοι να γίνονται τα Χριστού-
γεννα.

Την ήμέρα των Χριστουγέννων
στολίζει όλο το σπιτι με λουλού-
δια, εάζει στα άνθοδοχεία πυρό-
κανθο και δεν παραλείπει να κρε-
μάση σε διάφορα σημεία του σπι-
τιού το περιφημον «Γκόν» που συμ-
βολίζει την έορτή αυτή της άγιά-
της και της όρθοδοξίας και δίδει
σε όλους το δικαίωμα ν' άνταλλά-
σουν φιλικά άγνά, χωρίς πονηρία.
Φιλία που δείχνουν πως όλοι οι
άνθρωποι είναι ενωμένοι κι' άγα-
πημένοι γιά να γιορτάσουν.
Μαζί με τα πατροπαράδοτα σπι-
τίσια γλυκά, μαζί με την γαλο-
πουλα στον φούρνο και τα άλλα

έπιδόρπια ως μη ξεχάση ή οικο-
δόσποινα πως πρέπει να προμηθευ-
θώ και καλό κρασί διότι ή η-
μέρα το ζητεί και δεν μπορεί να
γίνη Χριστουγεννιάτικο τραπέζι
χωρίς δυό ή τρία είδη κρασιών.
Όλες αυτές οι άσχολίες νομίζετε
ότι είναι μικρές γιά μια νοικοκυ-
ρά;

Η κουζίνα μας

Γιά να μείνουν πράσινα τα χόρ-
τα ή τα κολοκυμιάκια μετά το
έσθιομα, πρέπει να τα εράζετε
με πολύ νερό και να μη τα σκε-
πάζετε.

—Γιά να μη μυρίζη ή Ψαρόσουπα
όση ώρα θέλετε χωρίς να λαπαύ-
σουν μόλις τα κατεβάσετε από
την φωτιά ριζέτε τους μέσα στην
κατσαρόλα νερό κρύο.

—Γιά να μυρίζη ή Ψαρόσουπα
ριζέτε μέσα να εράσουν ένα-δυό
κρεμμύδια καρφωμένα με 1 — 2
γαρούφαλλα.

Άλληλογραφία

Α. Ν. Κ. ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ —Το
Μαγιάτικο νερό που σάς έούστη-
σαν είναι ελάνθω. Σημαίνει πως
όταν έλθη Μάιος θα περάσουν ή
χιονιστρες, διότι θα έχουν πε-
ράσει και τα κρύα. Αυτό που σάς
έούστησα είναι το μόνο άποτέλε-
σματικόν, άλλα χρειάζεται έπι-
μονή. Και να έχετε πάντοτε ζε-
στά τα άκρα.

ΜΑΙΡΗΝ ΠΑΠΑΓ —Άγρί-
νιον... Δεν πρέπει ν' άδυνατώ-
στε, διότι θα άποκτήσετε περισσότερες
ρυτίδες και θα χάσετε την φρε-
σκάδα σας. Ένωθώ φυσικά να μην
άδυνατώστε με είσαι μέσα, διότι
μπορείτε να επιδιώξετε άδυνατί-
σις φυσική. Διπλαρώ άποφύγων-
τας τα άμυλάδια εις το φαγητόν
σας, άποφύγοντας τα λιπαρά, τις
σαλτσες, το πολύ ψωμί.

Νά ξέματε γυμναστική, περι-
πάτο και μία φορά την εβδομάδα
πάντοτε ένας την ίδια ώρα θα πι-
νετε μόνον γάλα 100 δραμιά το
πρωί, 100 το μεσημέρι, 100 το
άπόγευμα και 100 το έσθιομα, χω-
ρί. Ψωμί ούτε τίποτε άλλα. Γιά
τα φρούτα χρησιμοποήσατε λίγο
ρετινόλαδο σκέτο. Γιά το πρόσω-
πο καλό είναι το σαπούνι Μασσα-
λας γνήσιο όμως. Τα χρώματα
της κρέμας είναι διάφορα, διότι
χρησιμοποούνται άνάλογως του
χρώματος της επιδερμίδος.

ΕΥΤΕΡΠΗΝΗ Καλάμας. —

Ξέρω πως είστε φοβερά ένοχλητικό
αυτό που έχετε, άλλα δυστυχώς
γιά να θεραπευθήτε πρέπει να κά-
μει μια γενική θεραπεία. Θα κά-
μει καμμία όκω μουρουνολάδο,
όταν τελειώση λίγο σιρόπι και έ-
πειτα λίγη φασούλα. Συγχρόνως
όμως θα όπλισθήτε με ύπομονήν,
γιατί αυτά τα μικροπράγματα δεν
περνούν εύκολα.

ΛΥΚΟΦΩΣ Σ. Πάρτην —Θα
ήθελα να είχα δικό μου περιολικό
γιά να δημοσιεύω άμέσως τα πε-
ζογράμμάτα σας. Τότε θα έπειθε-
σο ότι πράγματι μου άρέσουν
πολύ και δέω σας το λέω γιά να
σας παρηγορήση. Κάμειτε λίγη ύ-
πομονή και κάτι θα γίνη γιά να
ευχαριστηθήτε.

ΓΕΡ. ΚΑΠΠΑΤΟΝ. — Πρόκει-
ται περί λιπαράς πιτυρίδας. Είναι
ή πλέον δυσκολοθεραπεύτος και
απαιτεί μεγάλη ύπομονή και έπι-
μονή. Το συχνό λούσιμο θα σας
ώφεληση. Επίσης έντριξη του δέρ-
ματος στις ρίζες τών μαλλιών με
ελαϊκόλαδον επί ένα μήνα άπαξ
της εβδομάδος. Δηλ. θα κάνετε το
μασάζ την μία θρασύα και την έ-
πομένη θα λούζεσθε με σαπούνι
«Τυμέν». Πωλείται στα καλά φαρ-
μακεία 20 δραχμάς. Μετά τόν μή-
να χρησιμοποιείτε με τόν ίδιο τρό-
πο περαιτέρω.

Σ. Π. ΚΑΠΡΑΛΟΝ. — Πως μπο-
ρώ να σας άπαντήσω προσεφλοώ-
σα την γνώμην αυτών που θα σας
άκουσουν γιά να σας κρίνουν. Εί-
νε άπαισιόχρον να έλαθε έδω
και να ύποστηξη εξέταση ένώντι-
ον της Έπιτομής του Ραδιοφώνου
από Σάββατο. Άν όσα λέτε είναι
αυστά θα γίνετε άσφαλώς δεκτός
διότι αυτό το είδος άρέσει πολύ
και συγχρόνως σπανίζει.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Αΐσθημα και κατασκοπεΐα

Περιπετειώδες άριστούργη- μα υπό ΠΙΕΡ ΝΟΡ

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Την
έποχή εκείνη, ύπηρετούσα στην όργάνω-
σι της Άντικατασκοπείας. Και ο προϊ-
στάμένος μου, ένας άνθρωπος διάσημος
στην άφανή καριέρα μας, με προσκάλε-
σε να κάμωμε μαζί ρεβεγιόν σ' ένα φιλι-
κό του σπίτι.

—Στις δέκα, θα έλθω να σε πάρω,
μου είπε. Να είσαι έτοιμος.

Και ήρθα. Άλλά έγώ ήμουνα ακόμα έ-
λαφρά καθυστερημένος. Έτοιμάσθηκα,
λοιπόν, όσο μπορούσα πιο διακριτικά και
την ώρα που περνούσα στην μπουντουιέ-
ρα του φράκτου μου ένα λευκό τριαντά-
φυλλο, είδα μέσα στον καθρέφτη τόν
προϊστάμενό μου να χαμογελά εϊφονικά.

—Η μικρή σου φιλενάδα, είναι πολύ
άνοιχτοχέρα, είπε δείχνοντας ένα ύπεροχο
μπουντέκο από όρσοειδή, που είχα έπάνω
στο γραφείο μου.

—Και άποκλείεται να το άγόρασα έγώ,
Άρχηγέ, έπάνω σε μια στιγμή τρέλας;

—Σε ξέρω άρκετά ικανόν γιά τέτοιες
τρέλλες, φίλε μου, άλλα το μπουντέκο
αυτό δεν το άγόρασες έσύ. Σου τ' ώστει-
λαν. Και αύριο, πρωί-πρωί, θα τρέξεις
στο άνθοπωλείο της γωνίας, θα διαλέξεις
τα καλύτερα λουλούδια και θα τα πές
μόνος σου στο ξενοδοχείο Χ... γιά να
τα προσφέρεις στην αγαπημένη σου Ντό-
ρα...

Αυτό άκριβώς είχα σκοπό να κάνω.
Άλλά, πως το μάντευσε ο Άρχηγός μου;
Προ μιάς εβδομάδος, μου είχε άναθέσει
την παρακολούθησι μιάς ξανθόμαλλης
Γερμανίδος που έβρισκε σ' ένα διαμέρισμα
του ξενοδοχείου Χ... Μέχρι της θρα-
σύας όμως αυτής δεν του είχα ύποβάλει
άκόμα την άναφορά μου.

—Πώς το ξέριστε; τόν ρώτησα.

—Ό! είναι πολύ απλό, μου άπάντησε.
Ή γυναίκα αυτή άφησε τα γάντια της
στο χώλλ του διαμερίσματος σου. Τ' άνε-
γνώρισα άμέσως, την ώρα που έμπαινα,
χάρις στο παράξενο μώβ χρώμα τους.

Οι γυναίκες δεν ξεχνούν ποτέ τα
γάντια τους, παρά μόνον όταν θέλουν να
διευκολύνουν μία νέα συνάντησι. Έφθ-
σον βρισκασις ακόμα στο στάδιο της ά-
ναζητήσεως προσχημάτων γιά τις συναν-

τήσεις σου μ' αυτή τη γυναίκα, μου δί-
νεις το δικαίωμα να πιστέψω ότι οι σχέ-
σεις σας δεν προχώρησαν ακόμα πολύ. Τί
μέρος του λόγου είναι τέλος πάντων αυτή
ή γυναίκα;

—Μία κατάσκοπος, άπάντησα. Δεν
χρειάζεται πολύ γιά να το καταλάβη κα-
νείς. Βρίσκεται, όμως, ακόμα στο στά-
διο της έρασιτεχνικής της δράσεως. Πιο
άπλοϊκή και πιο άδέξια κατάσκοπος δεν
έχω συναντήσει. Όσο είμαι έγώ κατά-
ληλος γιά δεσπότης, άλλο τόσο κάνει κι
αυτή γιά μυστικός πράκτωρ. Άς την ά-
φήσωμε να κινηθή λιγάκι, μερικές μέ-
ρες ακόμα κι' ύστερα... κρύα!

Καθώς μιλούσα, είχα βγάλει από το
σιρτάρι μου τη φωτογραφία της.

Ο άρχηγός την πήρε, την κύτταξε με
βλέμμα ρευβώδες και με κάποια συγκί-
νησι, είπε:

—Είπε ακόμα άρκετά νέα ή Ντόρα.
Αυτό δεν είναι τ' όνομά της; Έχει προη-
γούμενη δράσι;

—Όχι... Μέχρι της στιγμής δεν θα-
ρύνεται με καμμία κατηγορία. Μην άνη-
σχητε όμως. Πολλή γρήγορα θα μάς δώ-
ση άφορμή, γιά ν' άσχοληθώμε μαζί της.

—Πολύ καλά. Στάσου τώρα, νέε μου,
να σου καρφιάσω το τριαντάφυλλο.
Μοναχός σου δεν θα τα καταφέρεις ποτέ.

Και πιάνοντας το πέτο του φράκτου
μου, στερέωσε στην μπουντουιέρα το άν-
θος. Το πρόσωπό του βρισκόταν πολύ
κοντά στο δικό μου. Διέκρινα έπάνω του
μια παράξενη έκφρασι ύψιπης.

—Πάμε, είπε ύστερα. Είναι Χριστού-
γεννα... Δεν αισθάνεσαι την έπιθυμία να
είσαι μία φορά τόν χρόνο τουλάχιστον
καλός με τόν κόσμο;

Και βοηθώντας με να φορέσω το παλ-
τό μου, μ' έσπρωξε προς την έξοδο.

Αυτό που έγινε κατόπιν, με κατέπλη-
ξε και, δεν διατάζω να το πώ, με ψύ-
χρανε κάπως. Το άποτέλεσμα ήταν ότι
δυό ώρες άργότερα, βρισκόμασταν και
οι δυό μας στην πλαφόρμα του σιδηρο-
δρομικού σταθμού, τελείως έρημη από
.....

Ο άγνωστος με τη μαύρη κουκούλα

είναι το άστυνομικό άριστούργη-
μα του διασημού Άγγλου
συγγραφέως
ΤΖΟΝΕΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΪ
που έκκυκλοφόρησε σε 800 χι-
λιάδες αντίτυπα στο πρωτότυ-
πο και μετεφράσθη σε 15 άλ-
λες γλώσσες μέχρι τούδε.

Πρέπει να διαβαστή από ό-
λους τους άναγνώστας μας
ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 45

κόσμο! Το τραίνο της Κολωνίας με τα
θαγόνια του άδεια, ξεκινούσε. Το κρύο
ήταν τσουχερό. Σ' ένα παράθυρο της
πρώτης θέσεως ήταν σκυμμένη ή Ντόρα.
Τά μάτια της ήταν δουρακόμενα. Κουνών-
τας διστακτικά το χέρι της μάς άποχαι-
ρετούσε.

—Στο καλό! της φώναξε ο άρχηγός
μου. Να μην ξαναγυρίσης ποτέ... Πο-
τέ...

Σε λίγο το τραίνο γανόταν μέσα στην
ομίχλη.

Στο φιλικό σπίτι, όπου πήγαμε κατό-
πιν γιά το ρεβεγιόν, δεν είχα καθόλου
κέφι. Γιά να δείξω στον άρχηγό μου ότι
ή στάσις του με είχε σκανδαλίσει, τόν
άποκαλούσα πομπηκώδως «συνταγματάρχα
μου». Δεν μπόρεσα, όμως, να κρατήσω
μέχρι τέλους αυτή την τακτική. Έπειτα
καιγόμωνα από την περιέργεια να μάθω
πως ο άνθρωπος αυτός που διαρινόταν
γιά την άκαμψία και γιά το έτεγκτον
πιο χαριτήριό του, είχε καταληφθή
ξαφνικά από οίκτο γιά μια κατάσκοπο.
Έτσι, κάποια στιγμή που βρεθήκαμε
μόνοι στο μικρό σαλονάκι, το συνεχόμε-
νο με τη μεγάλη αίθουσα του χορού, άρ-
χισα την επίθεσί μου, κατ'άμετων:

—Όμολογώ, άρχηγέ μου, ότι δεν σάς
άναγνωρίζω. Είπα. Τί εύαισθησία ήταν
αυτή που σάς κατέλαβε άπόψε; Γιατί ά-
φήσατε αυτή την κατάσκοπο να φύγη;

Έκείνος έσήκωσε τους ώμους.

—Κάθισε, μου είπε. Χάρισε μου πέντε
λεπτά της ώρας. Και ύστερα κρίνε με.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

—Αυτό που θα σου διηγηθώ, άρχισε
να λέγη, συνέβη προ είκοσι άκριβώς
χρόνων, τη νύχτα των Χριστουγέννων
του 1917. Η άποστολή έξ άφορμής της
όποιας βρέθηκα εκείνο το βράδυ, παρα-
τηρητής σ' ένα Μπρεγκιέ, δεν είχε καμ-
μία σχέση μ' αυτή την ιστορία. Έπιστρέ-
φαμε στη Γαλλία, πετώντας έπάνω από
τόν ποταμό Μοζέλα και βρισκόμασταν
πέρα πολύ ψηλά, ώστε να μη μάς φθά-
νουν οι άντιαεροπορικές πυροβολαρίες
του έχθρου. Έτερεμα σύγκορμος από το
κρύο. Τόν άπαίσιο αυτόν χειμώνα θα
τόν θυμούνται μέχρι που θα πεθάνουν
όλοι όσοι πολέμησαν στα 1917. Η νύχτα
ήταν μαύρη και πηχτή σαν τοίχος. Δεν
έβλεπα ούτε την πλάτη του πιλότου μου.
Γιά κάποια στιγμή έγκατέλειψα τόν έαυ-
τό μου στην έξουθενώσι της ψύξεως. Το
έχεις δοκιμάσει αυτό το συναίσθημα;
Δεν ύποφέρετε πιά. Το σώμα σου έχει
νεκρωθή. Το μυαλό σου, όμως, εξαί-
σολυθεί να εργάζεται και είσαι σαν τους
άρρωστους που έχουν ύποστη τοπική
νάρκωσι και βλέπουν τα χειρουργικά
ψαλίδια να τους κόβουν τις σάρκες,
χωρίς να δοκιμάζουν τόν παραμικρό
πόνο.

Το μυαλό μου, λοιπόν, εξακολούθη-
σε να δουλεύη. Κι' αυτό άκριβώς μ' έ-
σωσε. Καθώς προχωρούσαμε, σχίζοντας τα
πυκνά σκοτάδια, μου φάνηκε πως κάτι
καιγότανε. Και με τη μεγαλοπρεπή μα-
καριότητα που έχουν όλοι όσοι βρίσκον-
ται σε κατάσταση ήμενιγρόσεως, είπα
μέσα μου: «Καίεται το μοτέρ». Πέρασαν
άκόμα λίγα λεπτά και ξαφνικά κατάλαβα
ότι ήμασταν γανένοι. Ένας δυνατός τρέ-
μος με συνεκλόνησε. Σηγήλθα από την ά-
ποχαύνωσί μου.

Το ισχυρό ρεύμα του άέρος, που δη-
μιουργούσε ή έλπι, έμπόδιζε τόν πιλότο
να...

51

μου ν' αντίληφθῃ τὸν κίνδυνον. Ἐσκυψα ὅσο μπορούσα πρὸς τὸ μέρος του κι' ἐμπήξα τὶς φωνές. Ἐκείνος, σὰν νὰ κατὰλαβε κάτι, ἐσκυψε πρῶτα ἐξω κι' ὕστερα γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἦταν ἡ τελευταία φορά πού εἶδα ἡ μάλλον διέκρινα τὸ μὲντιν προφίλ τοῦ προσώπου του. «Πῆδω! μού φώναξε. «Πῆδω ἀμέσως!»

»Πράγμα ἀπίστευτο. Ποτέ μου δὲν φανταζόμουν ὅτι τὸ πῆδμα μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο εἶνε τόσο εὐκολο. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε ἴσως τὸ ὅτι δὲν ἐβλεπα τὸ ἔδαφος, λόγω τοῦ σκοτεινίου. Ἰσως ὅμως, νὰ ἐπαίξε ρόλο καὶ ὁ ὑπερμετρος φόβος μου. Δὲν ξέρω. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δρασκελίσαι τὸ ἀεροπλάνο κι' ἄφησα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πέσῃ στὸ κενό, σὰν νὰπερτὰ στὸ κρεβάτι μου. Τὰ μετέπειτα μὲ φαινόταν σὰν ὄνειρο. Οἱ ἀναμνήσεις μου δὲν ξαναρχίζουν παρὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού πάτησα στὸ στερεὸ ἔδαφος. Προσγειώθηκα χωρίς ἀπεικταίο, ἔλυσα τὴ ζώνη πού με συγκρατοῦσε μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο καὶ προσπάθησα νὰ προσανατολισθῶ.

»Δὲν ἤξερα πού θρῖσκόνουν. Ἦξερα, πάντως, ὅτι θρῖσκόνουν σὲ ἐχθρὶκὸ ἔδαφος.

★

»Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ κατευθυνθῶ πρὸς τὰ ὀλλανδικὰ σύνορα, βαδίζοντας τὴ νύχτα καὶ κρυπτόμενος τὴν ἡμέρα. Προηγουμένως, ὅμως, ἔπρεπε νὰ μάθω πού ἀκριβῶς θρῖσκόνουν, γιὰ νὰ ξέρω ἐπάνω - κάτω τὴ θέσι μου. Ἀρχισα, λοιπόν, νὰ βαδίζω σὲ μιὰν ἔρημη χιονισμένη ἔκτασι καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καθώς ἐφθασα σὲ μιὰ συστάδα ἐλατιῶν, διέκρινα ἀνάμεσα, ἕνα ἀδύνατο φῶς.

»Λίγα λεπτά ἀργότερα, ἀφού διέσχισα τὴν κηλιδόφραχτη πόρτα τοῦ πάρκου μιᾶς ἐπαύλειας, γλιόστησα ἔως τὴ βάση ἑνὸς παραθύρου φωτισμένου. Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη τραπεζαρία, με θареи ἐπίπλωσι στὴν παραθύρᾳ, εἶδα τὴ χαρούμενη φωτιὰ ἑνὸς τζακιού. Γύρω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο, φωτισμένο πλούσια μὲ ἀναρίθμητα κεράκια, χοροπηδοῦσαν τραγουδώντας τρία χαριτωμένα παιδάκια. Μιὰ νέα γυναίκα, ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν προφανῶς, καὶ μιὰ ἄλλη κοπέλα, ἴσως δεκαεπτάχρονον, βοήθουσαν τὰ παιδάκια στὸ ξεκρέμασμα τῶν παιγνιδιῶν, πού ἦταν κρεμασμένα στὰ κλαδιά τοῦ δένδρου. Μιὰ ἄλλη κυρία ἡλικιωμένη ἐκοβε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα γλυκίσμα. Στὰ χεῖλιά της ἀνθίζε ἕνα χαμόγελο. Στὸ βλέμμα της ὄχι, διέκρινα τὴν ἴδια σκιὰ λύτης πού ἐπλανάτο καὶ στὰ μάτια της δεικνύονταν μὲ μὴτέρας ἀπὸ τὴ μέρα πού ξέσπασε ὁ πόλεμος.

»Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Χτύπησα τὴν πόρτα. Μοῦ ἀνοίξε μιὰ γυνὴ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία, ὅμως, με εἶδε, ἐμπήξε μιὰ καυγὴ τρέμου. Ὁρισμένως, δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄνδρας μέσα στὸ σπίτι. Ὅπως συνέβαινε καὶ στὰ σπίτια τῆς Γαλλίας. Διέσχισα τὸ χῶλλ καὶ μπήκα στὴν τραπεζαρία. Στὸ ἀντίκρουσμά μου, τὰ τρία παιδάκια ἐπαύσαν καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες ὠρῶθησαν ἀμήλητες. Ὅπως ξέρετε, μιὰ καὶ τὰ γερμανικά με τὴν ἰδια εὐκολία ὅπως καὶ τὰ γαλλικά. Ἡ γοῦννη ἀεροπορικὴ φόρμα μου ἐκρυβε τὴ γαλλικὴ στολή μου.

»Ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρουσιασθῶ, εἶπα. Ὑπολογαγὸς Φρίτς Μέτσε. Σὰς παρακαλῶ, εὐγενέστατες κυρίες μου, νὰ με συγχωρήσετε γιὰ τὸν τρόπο πού σὰς προσεγγίζω ἡ παρουσία μου. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μου. Πρέπει νὰ με δηγῆστε πῶς θὰ φθάσω στὴ βάση μου, μέσον Αἰξ-λα-Σαπέλ.

»Ἡ ἡλικιωμένη κυρία μου ἔδωσε τὰ

ἄνω της χεῖρα.

»Καλὸς ὥριμος, παιδί μου, εἶπε. Ὁ Θεὸς σὲ προστάτεψε τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς ἐλπίδος.

»Παρ' ὅλον ὅτι θρῖσκόνουν σ' ἕνα ἐχθρὶκὸ σπίτι, δοκίμασα μιὰν εὐκαιρικὴν σὺν κίνησι σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

»Εἶμαι ἡ κυρία Ντ... ἐσυνέχισε ἡ κυρία μετὰ τὴν ἀσπρόμυα μαλλιά. Ἰδοὺ οἱ κόρες μου: Ἡ κυρία Β..., τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας θρῖσκεται στὸ μέτωπο, καὶ ἡ μικρότερη κόρη μου Ντόρα.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἀρχηγός μου θυβίτηκε σὲ μιὰ ὀλιγόλεπτη σιωπῇ, πού δὲν ἐβλεπα νὰ τὴ διακόψω. Ὑστερα ἐσυνέχισε μόνος του:

»Μόλις τὸ βλέμμα μου διεσταυρώθη μετὰ τὸ βλέμμα τῆς Ντόρας, διαλοθάνθηκα ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς κοπέλλας θὰ γινόταν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ. Μὴ γελᾷς. Ἡ συνέχεια τῆς ἀφηγησέως μου θὰ τὸ ἀποδείξη. Σὲ λίγο ἡ κυρία Ντ... μοῦ εἶπε: «Τὸ πρῶνὸν τραῖνο φεύγει σὲς ὀχτὼ καὶ ὁ σταθμὸς ἀπέχει ἀπὸ δώ περὶ τὰ ὀχτὼ χιλιόμετρα. Θὰ σὰς μεταφέρῃ ἡ Ντόρα μετὰ τὸ διπλὸ ποδήλατό της. Ἀπόψε, ὅμως, θὰ γιορτάσετε μαζί μας τὰ Χριστούγεννα.

»Ὅπως καὶ ἐγινε. Τὴν ὥρα, ὅμως, πού μοιραζόμουν τὸ «καίεργοῦν» καὶ μάθαινα στὰ παιδιὰ ἕνα Χριστουγεννιάτικο τραγουδάκι, πού τὸ εἶχα συνθέσει μόνος μου, τὸν καιρὸ πού σποῦδαζα στὴν Αἰ-δελβέργη, προετοίμαζα τὴν δραπέτευσί μου. Σὲ δεβὰ ὅπως ντράπηκα γιὰ τὴν εὐκολία, μετὰ τὴν ὁποίαν κατέστρεψα τὸ σχέδιό μου. Στὴν ἀνάμνησι τῆς καλῆς καρδίας τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν γυναικῶν δοκίμαζω καὶ σήμερα ἀκόμα ἕνα εἶδος θλιβερῆς νοσταλγίας. Χωρὶς νὰ διατυπώσω σαφῶς τὴν παράκλησί μου, μόλις ἀντέλθθησαν ὅτι ἤμουν χωρὶς λεπτὰ, προσεφέρθησαν νὰ μοῦ δανείσουν τριακόσια μάρκα, μιὰ βαλίτσα μὲ μιὰ στολή ἐκστρατείας ὑπολογαγὸς τῆς ἀεροπορίας. Ἡ τελευταία αὐτὴ προσφορά ἐγινε ἐπίσης ἀδύνατο, γιὰτὶ ἀπὸ τὰ λόγια μου κατὰ λαβὰν ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ φόρμα μου, δὲν φοροῦσα στολή. Τὸ μόνο πού με παρακάλεσαν, ἦταν νὰ τὴν ἐπιστρέψω, γιὰτὶ ἀποτελοῦσε ἐνθῆμον κάποιου γυνίου τῆς οἰκογενείας, πού σκοτώθηκε πρὸ ἑνὸς ἐκείνων. Ἐργίγησα, ἀλλὰ δέχτηκα. Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ χρησιμοποιήσω κάθε μέσον γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὴν Γαλλία. «Θὰ τὴ φορῶς στὴ στιγμή τῆς ἀναχώρησέως μου» εἶπα. Ὁ λόγος ἦταν ὅτι δὲν ἤθελα νὰ φανῇ ἡ στολή τοῦ ὑπολογαγὸς τοῦ 21ου τάγματος τῶν Δραγόνων, πού φοροῦσα κάτω ἀπὸ τὴ φόρμα μου.

»Ὅταν τελείωσαν ὅλες αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, ἐγκατέλειπα τελείως τὸν ἐαυτὸ μου στὴ γενική χαρὰ, τῆς χριστουγεννιάτικης αὐτῆς βραδυᾶς. Καὶ ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Πρῶτη ἀπεσπύθη ἡ κυρία Ντ... Καὶ τὴν ὥρα πού ἡ μεγάλη κόρη τῆς προσπαθοῦσε νὰ βάλλῃ τὰ παιδιὰ τῆς νὰ κοιμηθῶν, ἐγὼ ἔμεινα γιὰ κάμποσο διάστημα ἐντελῶς μόνος μετὰ τὴ Ντόρα, μέσα στὴν ἀποκοιμισμένη ἐρημικὴν βίβλα. Τί θεῖες, τί ὄνειρώδεις στιγμὲς ἦσαν ἐκεῖνες! Ποτέ μου δὲν θὰ τὶς ξεχάσω.

»Γιὰ τὴ μικρούλα Ντόρα ἤμουν ἕνας οὐρανοκατέβας ἡμίθεος, σὰν τοὺς μυθικούς πολεμιστὰς τοῦ Νιμπελογγκεν. Μόλις εἶχα κλείσει τὰ εἰκοσι τρία μου χρόνια. Καὶ ἐπάνω στὸν νεανικὸ μου ἐνθουσιασμό εἶχα βρῇ κατὰ θεμὲς ἐκφράσεις πού δὲν τὶς θυμᾶται πιά κανεὶς ὅταν ξαναρχίσῃ τὴν περὶ ζωῇ του.

»Ἡ Ντόρα ἦταν ἀγνή. Ἀγνή σὰν τὶς ἀδελφές μου. Ἐν τούτοις ἂν ἤμουν κανεὶς τιποτένιος... Ἀς εἰνε. Ὅ,τι συνέβη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κοπέλλας αὐτῆς μοῦ ἀνήκει. Πάντως σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι σεβάσθηκα τὴν ἀγνότητά της.

»Τὴν ὥρα πού περνοῦσα τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τοῦ χῶλ μου εἶπε:

»Δὲν θὰ σὰς ξαναδῶ ποτε πιά, ποτέ! Μὴ φεύγετε ἀκόμη...

»Τῆς εἶπα ἕνα ψέμμα καὶ τὴν ἄφησα.

★

»Μόλις ἐκλείσθηκα στὸ δωμάτιό μου, ἀνέκτησα ὅλη μου τὴν ψυχραιμία. Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Περιμένα ἔως τὶς τέσσερις καὶ ὕστερα, βαδίζοντας ἀθόρυβα, κατέβηκα καὶ πάλι στὸ χῶλ. Εἶχα δὴ κρεμασμένους στὸν τοῖχο κατὰ τοπικούς χάρτες, πού θὰ με βοηθοῦσαν πολὺ γιὰ νὰ φθάσω στὰ ὀλλανδικὰ σύνορα. Προχώρησα ψηλαφητὰ μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν ἔξαφνα τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς.

»Τὰ γόνατά μου κόπηκαν. Στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας στεκόταν ἡ Ντόρα, τρέμοντας. Μετὰ τὰ χεῖρα στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ, ἐκύτταξε μετὰ τὸ βλέμμα τρέμου τὸ στήθος μου. Ἐσκυψα. Καὶ εἶδα ὅτι εἶχα ξεκουμπώσει τὴ φόρμα μου καὶ φαίνονταν ἡ στολή μου. Ἡ στολή τοῦ Γάλλου ὑπολογαγὸς τῶν Δραγόνων!

»Πέρασε μιὰ στιγμή κοπῶσεως καὶ ἀποθαυρύνσεως. Δὲν μπορούσα δέβαινα νὰ πειράξω ἔτσι καὶ μιὰ τριχὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀθῶου αὐτοῦ κοριτσιού. Ἐπρεπε, ὅμως, καὶ νὰ δραπέτεύσω. Ὑποκλίθηκα σὰν αὐτόματο καὶ χωρὶς νὰ βγάλω μιὰ λέξη ἐξω.

»Μόλις βρέθηκα στὸ σκοτεινὸ πάγκο, ἄρχισα νὰ τρέχω ἀπὸ τὸ κρῶ. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἑλισσόμενος ἀκόμα ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες αὐτὲς σφοδρὲς συγκινήσεις, ἐστήριξα τὴν πλάτη μου στὸν κορμὸ ἐνδὸς ἑλατου. Ἀκόμα αἰσθάνομαι τὸ δάγκωμα τοῦ χιονιοῦ πού γλυστροῦσε στὸν λαιμό μου καὶ κυλοῦσε ἐπάνω στὴν πλάτη μου.

»Πολὺ γρήγορα, ὅμως, συγκινηθέντα τὶς δυνάμεις μου. Ἐμπρός, εἶπα στὸν ἑαυτό μου. Καὶ πρὶν ξεκινήσω, ἔβριξα μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ φιλόξενη βίβλα.

»Τὸ φῶς τοῦ χῶλ εἶχε σβῆσει. Στὸ λευκὸ πλατύσκαλο, ὅμως, τῆς εἰσόδου στεκόταν μιὰ λεπτὴ, γκριζὰ σιλουέττα. Δὲν μὰς ἐχώριζαν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα. Ἡ Ντόρα δὲν μ' ἐβλεπε, ἀλλ' ἐμάντευε τὴν παρουσία μου ἐκεῖ κοντά. Μίλησε πρῶτη:

»Φρίτς, πήγαινε στὸ δωμάτιό σου νὰ κοιμηθῇς. Μὴ φοβάσαι! Αὐριο τὸ πρῶτο θὰ σε συνοδεύσω ἐγὼ ὡς τὸ σταθμό. Ὑπὸ δύο ὅρους ὅμως: Δὲν θὰ διηγηθῇς τὴν περιπέτειά σου αὐτὴ σὲ κανέναν Γάλλο. Καὶ δὲν θὰ γυρίσῃς νὰ με κυττάξῃς ποτέ.

»Ἦξερα ὅτι θὰ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσί της. Περιμένα νὰ μὴ πρῶτη αὐτὴ μέσα καὶ ὕστερα πῆγα κι' ἐγὼ στὸ δωμάτιό μου.

Ἡ συνέχεια δὲν εἶνε μεγάλη. Στὶς ὀχτὼ τὸ πρῶτο, πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Αἰξ-λα-Σαπέλ. Ὅχι μὲρος ἀργότερα, ἐπέστρεφα στὴ Γαλλία.

★

»Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τελείωσε τὴν ἀφηγησί του, ἐμείναμε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο. Ὑστερα, μετὰ μιὰ μηχανικὴ κίνησι, ἔβγαλα τὸ ἄσπρο τριανταφυλλο ἀπὸ τὴν μπουντουιέρα μου καὶ τοῦ τὸ προσέφερα.

—Εἶνε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Ντόρας, εἶπα. Κρατήστε το!

ΠΙΕΡ ΝΟΡ

ΜΗΤΡΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 24)

ἀκριβῶς καὶ ἡ θνησιμότης εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογος. Ἐχομε τὶς λιγώτερες ἐπεμβάσεις χωρὶς θνησιμότητα. Ἡ τέχνη τοῦ Μαιευτῆρος δὲν εἶνε νὰ γίνετα ἡ Καισαρικὴ τομῇ, ἀλλὰ ν' ἀποφεύγεταί...

Σ' ἐρώτησί μας γιὰ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυσι τοῦ Ἰδρύματος, ὁ διευθυντῆς κ. Καλαμαράς μὰς ἀπάντησε ὅτι γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ Μαιευτηρίου συμβάλλει σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις πού διετέθη γενικῶς ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ κ. Κοτζιά γιὰ τὰ Δημοτικὰ Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα, πράγμα πού συνεγίεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ἀπὸ τὸν δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶ, πού ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο μετὰ ἐξαιρετικὴν στοργῇ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τοῦ Νοσοκομείου κ. Ἀναστασόπουλος δὲν μὰς ἄφησε ποτέ ἀσυμπλήρωτη καμιά ἐλλείψει τοῦ Μαιευτηρίου...

Θέλετε καὶ μερικὸς ἀκόμη ἀριθμοὺς γιὰ νὰ πεισθῇτε: Μέσα σὲ μιὰ τριετία τὸ ἑξωτερικὸ ἱατρεῖο παρουσίασε μιὰ κίνησι ἀπὸ 15048 ἐξετάσεις καὶ 3778 τοκετοὺς, καθὼς καὶ 326 γυναικολογικὲς ἐγγχειρήσεις.

Εὐχαριστήσαμε τὸν κ. Καλαμαρά, τὸν κ. Παμπουκί, τὸν κ. Πούμπουρα καὶ τὴν διδα Παλενάκη καὶ ἐτοιμασθήκαμε νὰ βγοῦμε. Ἐνα ὁμαδικὸ κλάμα μωρῶν φθάνει σ' αὐτὰ μας. Ἐνα κλάμα πού δὲν θυμίζει διόλου κλάμα. Λέξ καὶ θρῖσκεται κανένας σὲ στάνη καὶ θελάζουμε τὰ νεογέννητα ἀρνάκια: Μπέ!... μπέ!...

Εἶνε ἡ ὥρα νὰ θηλάσουν. Συνοῦν ὅλα μαζί, γιὰτὶ τὴν ἴδια ὥρα θηλάζουν καὶ τρεῖς τρία. Κι' ὅσο νὰ τὰ δώσῃ ἡ μαῖα στὸν μητρικὸ μαστὸ, ὑψώνουν τὴν ἀνθρώπινη διαμαρτυρία τους: Πάρετε μας!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά οὔτε ἕνα μωράκι δὲν κλαίει. Ὅλα πίνουν τὸ ζωογόνο μητρικὸ γάλα γιὰ νὰ τὰ ξαναφέρουν ἡσυχασμένα ἢ καὶ κοιμισμένα τὰ περισσότερα στὰ λευκὰ κρεβάτια.

Θὰ εἶνε τάχα γι' αὐτὰ τὰ μικρὰ βρέ-

φη ἀργότερα ἡ ζωὴ γλυκαίει; Θὰ ἀντικρύουν καλύτερες μέρες ἀπὸ τὴ δική μας γενεά; Ἀσφαλῶς μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα τὰ φέρνουμε στὸ φῶς τῆς ζωῆς οἱ μητέρες. Καὶ εἶνε μιὰ ἐλπίδα δυνατὴ, τρελλή, ἀπέραντη καὶ ἀπροσδιόριστὴ σὰν τὸ μέλλον. Ἀφῆνονταί σ' αὐτὴν καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸ μικρὸ τους χαρίζουν σ' αὐτὸ τὴν πύλιν τρυφερὴ ἐκφρασί τῆς ἀγάπης τους: τὸ μητρικὸ φιλί.

Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα περιμένουνε δύο τρεῖς γῆρες μητέρες καὶ μερικοὶ σύζυγοι. Περνοῦν στιγμὲς ἀγωνίας ὡς πού νὰ μάθουν τὴ χαρμόσυνη εἰδησι:

—Ἐλευθερώθηκε; Καλά;

—Ἀγόρι ἢ κορίτσι;

Συμμετέχουν ἠθικὰ στὸν πόνο τῆς γυναικας τους καὶ μοιράζονται μαζί της τὴ λαχτάρα γιὰ τὸ παιδί. Γιατὶ δὲν λαχταρᾷ μονάχα ὁ πατέρας νὰ ἐρῇ ἡ ὥρα νὰ δῇ τὸ μωρὸ του. Λαχταρᾷ καὶ ἡ μητέρα πότε θὰ τὴν τακτοποιήσουν κι αὐτὴν καὶ τὸ νεογέννητο.

—Νὰ τὸ ἰδῶ σὰς παρακαλῶ!

Ἡ νοσοκόμα μαῖα σπῶνει ἕνα τοσοῦτοιο πλασιατάκι, κοιμισμένο τὶς πύλιν πολλὰ φορὲς, τυλιγμένο στὰ σπᾶργανά του. Καὶ τὰ μητρικὰ μάτια, «πάντα ἀνοιχτά, πάντ' ἀγρυπνα» ἀγκαλιάζουν μετὰ τὸ βλέμμα τους μέσα σὲ κείνη τὴν πῶτη, τὴν ἀπειρη στιγμή, τὴν σάρκα τῆς σαρκὸς των. Εἶνε τὸ ἱερὸ, τὸ αἰώνιο βλέμμα τῆς μητρότητος, αὐτὸ πού εἶνε κοινὸ στὴν Παναγία καὶ στὴν πύλιν τελευταία καὶ ταπεινὴ γυναικοῦλα τοῦ κόσμου. Εἶνε ἡ ἰδια ἡ μητρότης.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ—ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ἡ σύνδεσις τοῦ διπλοῦ ἐξωφύλλου τοῦ παρόντος τεύχους μας ὀφείλεται στὸν καλλιτέχνη κ.

ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΝ

ἡ δὲ ἐκτέλεσις αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν ὀρ-τέξτ στὰ φωτολιθογραφικὰ κατ)ματα Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Κυριακή, 24 Δεκεμβρίου 1939

Οἱ ἐκδόσεις
ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 81

Ἐκδόται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὸς Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθήναι
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἐτησίᾳ ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξᾶμ. 125
Ἐτησί. ἔσωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν: Ι. Πανόπουλος.

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος
Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούτσας

Ἐπίκαιρα

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Ἡ συνήθεια νὰ δίδονται δῶρα τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, καὶ σὲ μερικοὺς λαοὺς τὴν Πρωτοχρονιά, εἶνε πολὺ παλαιότερη ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα! Ἀκριβῶς κατὰ τὶς 24 ἕως 26 Δεκεμβρίου, ἐδίνονταν στὴν Αἴγυπτον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ βασιλέως Χαράϊ (4000 π.Χ.) διάφορα δῶρα καὶ ἰδίως ἕνα εἶδος φρουστανέλλας, πού ἦταν τὸ ἐνδύμα τοῦ θεοῦ. Τὰ δῶρα τὰ κρεμοῦσαν σὲ κλωνάρια δένδρου, γιὰτὶ ὁ θεὸς Χαράϊ, πού παριστάνετο με κεφαλὴ ἱέρακος, ἐθεωρεῖτο προστάτης τῶν δένδρων, πού ἦταν καταφύγιον τοῦ ἱερακος. Ὡς τὸ πολυτιμότερο δῶρο τοῦ κόσμου ἀναφέρεται τὸ «Βρέφος» τοῦ ναοῦ «Ἀρα Τσέλι» τῆς Ρώμης. Τὸ βρέφος εἶνε ἀπὸ ἔξυλο ἐλῆας τοῦ Δάσους τῶν Ἐλαιῶν, σκεπασμένο με χρυσάφι καὶ ἀσημὶ καὶ φέρει κοσμήματα ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Ἐστοίγισε 29.000 λίρες καὶ λατρεύετα ὡς Θεὸς Βρέφος.

Μην ξεχάσετε!

Τὸ ταχυδρομεῖο, πού εἶνε ἐγκατεστημένο σὲ ὑψηλότερο σημεῖον τῆς γῆς, βρίσκεται στὸ Φόρι - Γιόγκ. τοῦ Θιβέτ. Βρίσκεται σὲ ὕψος 3.877 μέτρων. Ἀπὸ τινος, καθὼς ἄλλως τε καὶ ἡ ἱερὴ πρωτεύουσα Λάσσα, τὸ ταχυδρομεῖο αὐτὸ συνδέεται μετὰ τὶς Ἰνδίες τηλεγραφικῶς.

Στὶς ὀχθες τῆς ἡμέρας Τάσνα τῆς Ἀφρικῆς φέτα ἕνας θάμνος ὀνόματι «μάδα» πού τὸ φύλλο του εἶνε τὸ ἐλαφρότερο πού ὑπάρχει στὸν κόσμον. Εἶνε ἐλαφρότερο κι' ἀπὸ φελλό. Ὅσοσο, χάρις στὴν πυκνότητά των ἱνῶν του, εἶνε τόσο στερεό, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς πολεμισταὶ κατασκευάζουν ἀπ' αὐτὸ τὶς ἀσπίδες τους.

Ο ΚΑΛΑΧ Σ

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική Ένωση
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΗΣ
Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέττες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Λαμβάνει μέρος δια πρώ-
την φοράν εις Αθηναϊκήν
Ήθογραφίαν και εκτελεί
τραγούδια ειδικώς γραμ-
μένα δια τὸ ἰδιόρρυθμον
ταμπεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Αθηναϊκή Ή-
θογραφία της οποίας η έ-
πιτυχία είναι γεγονός

Εκδότην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ
ΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΛΑΓΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Αριθ. τηλ. 23.727

ΕΝΑ ΤΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΛΟΙ ΤΩ
ΜΟΥΣΑΦΙΩΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

19ον
»Όταν έφθασε στού Θιουλί,
άφησε να αναγγελθῇ ὡς ὁ για-
τρός Σακαμνταμπουντιμπάμ-
πα. Καί ὅπως σωστά εἶχε ὑ-
πολογίσει, τὸ θαυμασίον αὐτὸ
ὄνομα ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση
στο γέρο ξεκούτη, τόσο πού
ἀμέσως τὸν κάλεσε στο τρα-
πέζι του.

»Ὁ Σακαμνταμπουντιμπάμπα
παρουσιάστηκε στον Θιουλί
καί δὲν πέρασε οὔτε μιὰ ὥρα
πού κοιθόντιαν, καὶ ὁ γέ-
ρος ἀπεφάνισε νὰ ἐμπιστευθῇ
ὅλες τὶς σιλάβες του στο σφ-
φὸ γιατρό νὰ τὶς κοιτάξῃ.
»Εἰκοὶς μόλις μπορούσε νὰ
κρύψῃ τὴ χαρά του, πού θὰ
ἐβλέπε τὴν ἀγαπημένην τὴν ἀ-
δελφή καὶ μὲ καρδιά πού χτυ-
ποῦσε δυνατὰ, ἀκολούθησε τὸ
Θιουλί πού τὸν ὡδήγησε στο
σεράι.

»Εφθασαν σὲ ἓνα ὥραϊα δια-
κοσμημένο δωμάτιο, ὅπου ὁ
μὲς κανεὶς δὲν βρισκόταν
μέσα.

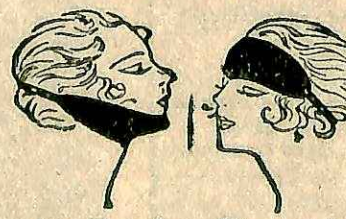
»Σαμπάμπα ἡ πὼς ἀλλοῶς
σὲ λένε, ἀγαπῇ τὸν γέρο, εἶπε
ὁ Θιουλί—Κός, κύτταξε αὐτὴ
τὴν τρύπα σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο.
»Ἀπὸ κεῖ θὰ βγάξῃ κάθε σιλά-
βα μου τὸ χέρι της, θὰ πιάσῃ
τὸ σφυγμὸ καὶ θὰ βλέπῃς ἂν
εἶναι καλά ἡ ἀρρώστη.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

11—ΥΠΑΤΙΑΣ—11
»Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχουν
τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ὠρισμένα
ἐπιστημονικὰ μέσα διὰ τὴν
διατήρησιν τῆς Καλλονῆς τοῦ
οἴκου CLARKS Παρισίων,
μερικὰ τῶν ὁποίων δημοσιεύ-
μεν:

Διαμορφωτὴς ρινὸς
Τιμὴ Δραχμ. 350

Μάσκαι κατὰ τῶν ρυτίδων
Πόγωνος Μετώπου
Δραχ. 225 Δραχ. 200

Μυστικά Ψραιότητας ὅπου κἀνουν τὰς Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

»Παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις
του, ὁ Μουσταφᾶς δὲν κατὰ-
φευγε νὰ ἰδῇ τὶς σιλάβες, τὸ
μόνο πού δέχτηκε ὁ Θιουλί ἦ-
ταν νὰ τοῦ λέῃ κάθε φορὰ πὼς
πῆγαινε ὡς τώρα στὴν ὑγεία
της ἡ κάθε μιὰ.

»Υστερὰ ὁ γέρος ἐβγαλε ἀ-
πὸ τὸ ζωνάρι του ἓναν μακρὸ
κατάλογο καὶ ἀρχισε νὰ φωνά-
ζῃ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὶς σιλά-
βες κάθε μιὰ μὲ τὸ ὄνομά της.
Μὲ κάθε ὄνομα πού ἀκουγόταν
ἐβγαίνε καὶ ἓνα χέρι ἀπὸ τὴν
τρύπα καὶ ὁ ψευτογιατρός ἐ-
ξήταζε τὸ σφυγμὸ.

»Πέρασαν ἔτσι ἔξη καὶ ὅλες
τὶς ἐβγαλε ὑγιείς. Τότε ὁ Θι-
ουλί διάβασε τὸ ὄνομα τῆς ἐ-
βδομῆς καὶ φώναξε.
—Φατμέ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

»Ἐνα μικροκαμωμένο ἄ-
σπρο χέρι προβάλε ἀπὸ τὸν
τοῖχο. Τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ ὁ
Μουσταφᾶς πιάει ἐκεῖνο τὸ
χέρι καὶ δηλώνει μὲ σοβαρὸ ὄ-
φος ὅτι αὐτὴ ἦταν ἀρρώστη
βαρειά.

»Ὁ Θιουλί σούφρωσε τὰ φρύ-
δια του καὶ ἀνήσυχος διέταξε
τὸ σφὸφ τοῦ Σακαμνταμπουν-
τιμπάμπα νὰ ἐτοιμάσῃ γρήγο-
ρα ἓνα φάρμακο. Ὁ γιατρός
πῆγε ἔξω καὶ ἔγραψε σὲ ἓνα
μικρὸ χαρτί:

»Φατμέ! Θέλω νὰ σὲ σώσω.
Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάρῃς ἓνα
φάρμακο πού θὰ σὲ κάμῃ γιὰ
δυὸ μέρους νεκρή. Κατέχω ὁ-
μως τὸ ἀντίδοτο πού θὰ σὲ ξα-
ναζωντανέψω. Ἄν συμφωνῇς
τότε νὰ εἰπῇς: «Αὐτὸ τὸ φάρ-
μακο δὲν μούκαμε τίποτα» καὶ
ἐγὼ θὰ καταλάβω ὅτι συμφω-
νεῖς.

»Ἀμέσως ὕστερὰ ξαναγύρι-
σε στο δωμάτιο πού τὸν περι-
μενε ὁ Θιουλί κρατώντας ἓνα
ποτηράκι μὲ ἓνα ἄθωο ποτό.
»Ἐπιασε ξανά τὸ σφυγμὸ τῆς
Φατμέ, ἔχασε μὲ τρόπο κατὰ
ἀπὸ τὸ βραχιόλι της τὴ σημεί-
ωσι καὶ ὕστερὰ τῆς πέρασε τὸ
ποτηράκι μὲ τὸ ποτὸ μέσα ἀ-
πὸ τὴν τρύπα.

»Ὁ Θιουλί φάνηκε πολὺ ἀ-
νήσυχος γιὰ τὴ Φατμέ καὶ γι'
αὐτὸ ἀνέβηκε γιὰ ἄλλοτε τὴν
ἐξέτασι τῶν ἄλλων.

»Όταν βγῆκε μαζὶ μὲ τὸν
Μουσταφᾶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
τοῦ εἶπε μελαγχολικά:
—Σαντιμπάμπα, πέσ' μου
τὴν ἀλήθεια, τί σκέπτεσαι γιὰ
τὴν ἀρρώστεια τῆς Φατμέ;

»Ὁ Σακαμνταμπουντιμπάμπα
ἀπάντησε μ' ἓναν βαθὺ στενα-
γμὸ:
—Ἄχ, κύριε! ὁ Προφήτης

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀ-
ναμφιβόλως ἀφθαστοὶ εἰς τὴν
τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος.
Τὸ τελευταῖον τοῦς μυστικὸν συν-
νίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς
νέας πούδρας «ἀεροποιημένης».

Μιὰ πούδρα 10 φορὰς λειότερα
ἀπὸ ὅτι θὰ μπορούσε κανεὶς
νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Πα-
ρασκευασμένη κατὰ ἓναν νέον
τρόπον, καθίσταται τόσο ἐλα-
φρά, ὥστε ἀπλώνεται κανονι-
κῶς καὶ ἐνταῖως ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος σὰν ἓνα ἀδιόρατο πέ-
λο ὡραϊστικὸς καὶ ἀπὸ τὰς
πλέον κολακευτικὰς, πολὺ δια-
φορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσμα-
τά της ἀπὸ τὰς βαρεῖας πού-
δρας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐν-
τύπωσιν μακιγιαρίσματος. Ἀν-
τὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιή-
σεως χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς
τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας
Τοκαλόν... Καὶ ἡ πούδρα Το-
καλὸν περιέχει μόνον ντὲ κρέμ,
ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ
ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀνεμὸς, ἡ
βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ
τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χα-
λάσουν τὸ θαυμασίον χροῖον
ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡραϊ-
στικὸν τῶν Γαλλίδων. Τὴν ἐε-
σοποιημένην πούδραν Τοκαλόν.

νὰ σοῦ δῇν παρηγορίαν. Αὐτὴ
ἔχει ἓναν ὑποῦλο πυρετὸ πού
μπορεῖ νὰ τὴν ἀφανίσῃ.
»Τότε ἀμέσως ὁ Θιουλί ἀ-
ναψε ἀπὸ θυμὸ.

—Τί λές, θρὲ καταραμέ-
ε σιλλόγιατρε; Αὐτὴ πού τὴν ἀ-
γόρασα δυὸ χιλιάδες χρυσά,
θὰ μού πεθάνῃ σὰν μιὰ γελά-
δα; Ἐρεε καλά, ἂν δὲν τὴν σώ-
σῃς θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

»Ὁ ἀδελφός μου κατάλαβε

ὅτι μίλησε κοντὰ καὶ ἔδωσε
πάλι ἐλπίδες στοῦ Θιουλί.

»Ἐνῶ μιλοῦσαν ἀκόμα, ἤρ-
θε ἓνας μαῦρος σκλάβος ἀπὸ
τὸ Σαράϊ, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ
τὸν γιατρό ὅτι τὸ φάρμακο δὲν
ἔκαμε τίποτα.

—Βάλε κάτω ὅλη σου τὴν
τέχνην Σακαμνταμπουλέντα,
πὼς διάβολο εἶνε τὸ ὄνομά
σου, καὶ θὰ σοῦ πληρώσω ὅ-
σο θέλεις, φώναξε ὁ Θιουλί—
Κός σχεδὸν σὺρλιάζοντας ἀπὸ
τὸ φόβον μήπως χάσει τὸ χρυ-
σάφι πού εἶχε δώσει γιὰ τὴν
Φατμέ.

—Ὅτ' εἶς δώσω ἓνα σιροπά-
κι πού θὰ τὴν κάμῃ ἀμέσως
καλά, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ναί, ναί, δώσ' της ἓνα
σιροπάκι, ἀναστέναξε ὁ γέρο
Θιουλί.

Γερᾶτος ἐλπίδα τώρα ὁ Μου-
σταφᾶς πῆγε νὰ φέρῃ τὸ ναρ-
κοτικόν. Καὶ ὅταν γύρισε καὶ
τάδωσε στοῦ σκλάβου μὲ ὀδη-
γίες πόσο πρέπει νὰ παίρνῃ ἡ
ἀρρώστη κάθε φορὰ, εἶπε στον
Θιουλί, ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ
μαζέψῃ ἀκόμη κατὶ θεραπευτι-
κὸς ὀλῆς ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ ἔ-
τρεξε καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν
πύλη.

Στὴ λίμνη, πού δὲν ἦταν πολ-
λὸ μακρὺ ἀπὸ τὸ παλάτι, ἐ-
βγαλε τὰ ψεύτικα φορεμάτα
του καὶ τὰ ψεύτικα γένεια του
καὶ τὰ πέταξε στο νερό. Κρύ-
φτηκε μετὰ μέσα σὲ κατὶ θά-
μνον καὶ ὅταν ἤρθε ἡ νύχτα,
προφυλαχτὰ πῆγε καὶ μῆτρε
στον χτιστὸν τάφο πού ἔβαζαν
τοὺς νεκροὺς τοῦ παλατιοῦ τοῦ
Θιουλί.

»Ὅτ' ἦταν ὡς μιὰ ὥρα πού
εἶχε φύγει ὁ Μουσταφᾶς ἀπὸ
τὸ παλάτι, ὅταν ἔφθασαν τὴν εἰ-
δήσιν στον Θιουλί, ὅτι ἡ σκλά-
βα του ἡ Φατμέ πέθαινε. Ἐ-
κεῖνος ἔστειλε στὴ λίμνη νὰ
φέρουν ἀμέσως τὸν γιατρό, ἀλ-
λὰ σὲ λίγο γύρισαν πίσω οἱ ὑ-
πηρέτες του καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι
ὁ δυστυχισμένος ὁ γιατρός ἐ-
πεσε στο νερό καὶ πνίγηκε.
Φαινόταν, ὅπως εἶπαν, ἀκόμα
λίγο τὸ μαῦρο του πανωφόρι
καὶ τὰ πικρὰ του γένεια πού
τὰ σάλευε τὸ κύμα.

»Ὁ Θιουλί ἄρχισε νὰ βλα-
σφημᾷ καὶ νὰ καταριέται ὅλον
τὸν κόσμον. Τραβοῦσε τὰ γέ-
νεια του καὶ κοντούλαγε μὲ τὸ
κεφάλι του τὸν τοῖχο. Ὅλα
αὐτὰ ὅμως δὲν ὠφέλησαν σὲ
τίποτα καὶ ἡ Φατμέ σὲ λίγο
ξεψύχθηκε στὰ χέρια τῶν ἄλ-
λων γυναικῶν.

»Όταν ὁ Θιουλί ἄκουσε τὴν

εἰδήσιν τοῦ θανάτου ἔδωσε ἐν-
τολὴ νὰ φτιάσουν γρήγορα ἓνα
νεκροκρέββατο καὶ νὰ πάρουν
τὸ λείψανο σὸν τάφο, γιὰτὶ
δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ νε-
κροὺς στο σπίτι.

»Οἱ ὑπηρετὲς τὸ πῆγαν ἐκεῖ,
τὸ ἄφησαν κάτω καὶ ἐφυγαν
γρήγορα, γιὰτὶ ἄκουσαν ἀνα-
στεναγμοὺς καὶ βογγητὰ νὰ

βγαίνουν πίσω ἀπὸ τὰ ἄλλα
νεκροκρέββατα.

»Ὁ Μουσταφᾶς πού ἦταν
κρυμμένος ἐκεῖ πίσω καὶ ἔκανε
τοὺς ὑπηρετὲς νὰ τρομάξουν
καὶ νὰ τὸν βάλουν στὰ πόδια,
βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν κρυφώνα
του καὶ ἀναψε μιὰ λάμπα πού
εἶχε πάρει μαζί του γι' αὐτὸ
τὸ σκοπὸ. Ὑστερὰ ἐβγαλε ἀπὸ
τὴν τσέπη του ἓνα μπουκαλά-
κι πού εἶχε μέσα τὸ ζωογόνο
φάρμακο, πηλοῖσας καὶ ἄνοιξε
τὸ σκέπασμα τῆς κάσας τῆς
Φατμέ.

»Ἀλλὰ ποῖα ἦταν ἡ ἐκπλήξις
του καὶ ἡ ἀπελπισία του ὅταν
στο φῶς τῆς λάμπας εἶδε τὰ
χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἄλλης
καὶ ὄχι τῆς ἀδελφῆς του οὔτε
τῆς Ζοράϊδας! Χρειάστηκε πολ-
λὴ ὥρα ὡς πού νὰ συνήθῃ ὁ
πὸ τὸ νέο χτύπημα τῆς μοί-
ρας. Τέλος ἡ συμπίπτει νίκησε
τὸ θυμὸ του. Ἄνοιξε τὸ μπου

καλάκι του καὶ ἔχυσε στοῦ στο-
μάχου τῆς ἀρρώστης τὸ φάρμακο.

»Ἐκεῖνη ἀνέπνευσε, ἄνοιξε
τὰ μάτια της καὶ ἐπὶ ἀρκετὴ
ὥρα φαίνονταν σὰν νὰ προσπα-
θοῦσε νὰ καταλάβῃ πού βρι-
σκεται. Τέλος θυμήθηκε τί τῆς
εἶχε συμβῇ, πῆδησε ἐπάνω ἀ-
πὸ τὴν κάσπα καὶ ἔπεσε στὰ
πόδια τοῦ Μουσταφᾶ.

—Πὼς μπορῶ νὰ σὲ εὐχαρι-
στήσω, καλὲ ἀνθρώπε, πού μὲ
ἐσώσας ἀπὸ τὴ φριχτὴ σιλα-
διά;

»Ὁ Μουσταφᾶς διέκοψε τὶς
εὐχαριστίες της μὲ τὴν ἐρώτη-
σιν: πὼς συνέβη νὰ σώσῃ αὐ-
τὴν καὶ ὄχι τὴν ἀδελφήν σου τὴ
Φατμέ; Ἐκεῖνη τὸν κύτταξε
ἐκπληκτῶς.

—Τώρα καταλαβαίνω πὼς
ἐγίναν ὅλα ὅσα πρὶν δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τὰ ἐξηγήσω, ἀπάν-
τησε. Ἄκουσε, σ' αὐτὸ τὸ
παλάτι μὲ ὀνομάζουν Φατμέ
καὶ σὲ μένα ἔδωσες τὸ σωτή-
ριο ποτό.

»Ὁ ἀδελφός μου, ζήτησε ἀ-
πὸ τὴν ἀπελευθερωμένην νὰ
τοῦ δώσῃ πληροφορίες γιὰ
τὴν ἀδελφήν του καὶ τὴ Ζοράϊ-
δα καὶ ἔμαθε ὅτι καὶ οἱ δυὸ
βρίσκονται στο παλάτι, ἀλλὰ
τώρα σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια
πὸ τοῦ νέου χτύπημα τῆς μοί-
ρας. Τέλος ἡ συμπίπτει νίκησε
τὸ θυμὸ του. Ἄνοιξε τὸ μπου

ΖΩΝΕΣ Ιατρικὲς παν-
τὸς εἴδους, ΚΟΡΣΕΔΕΣ
τενολέπτας, ΣΟΥΤΙΕΝ
ἀπλά καὶ ἐπιστημονικὰ
LASTEX, ΚΑΛΤΣΕΣ
διὰ κισσοῦς, ΟΡΘΟΠΕ-
ΔΙΚΑ καὶ ΑΘΛΗΤΙΚΑ
καὶ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
τοῦ Ἀμερικανικοῦ Οἴκου
Chesterman Leeland
Company.

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεῖα

ΜΟΡΙΣΟΝ

Ὁδὸς Ἰαλῆς Σαούσου
Ἀριθμὸς 2

ΤΕΧΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΑ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Τηλέφ. 22.168

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ
ΕΤΟΙΜΑ
ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-
ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ
ΣΤΗΣ

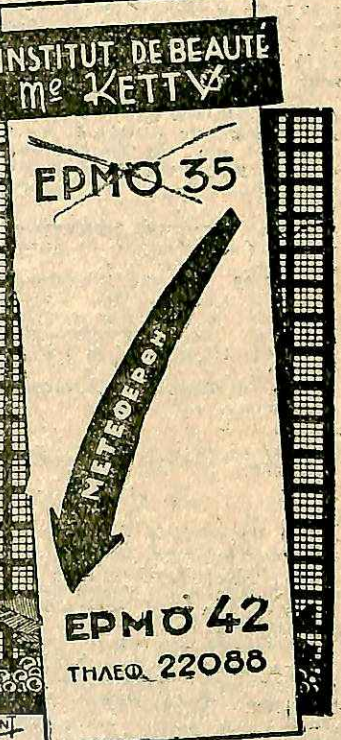
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ
ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ
ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙ-
ΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΑΠ
ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

»Όταν ἡ Φατμέ, ἡ ἐλευθερη
σκλάβαν, εἶδε ὅτι ὁ ἀδελφός
μου ἦταν ἀπελπισμένος ἀπὸ
τὴν ἀποτυχία του αὐτῇ, τοῦ ἐ-
δωσε θάρρος καὶ τοῦ ὑποσχέθη
νὰ τοῦ εἰπῇ ἓνα μέσον πού θὰ
κατάρθωνε νὰ σώσῃ τὰ δυὸ
κορίτσια. Ὁ Μουσταφᾶς το-
νώθηκε μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν, ἐ-
καμε καινούργιες ἐλπίδες καὶ
τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ εἰπῇ τὸ
μέσο αὐτό. Κι' ἐκεῖνη εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

»Όταν ἀγοράζετε τὰς
γνωστὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς φορεμάτων «ΑΡΤΙ»,
προσέχετε τὸ πακετίδιον
πού σὰς δίδουν ν' ἀναγρά-
φῃ τὴν παγκοσμίου φήμης
Γερμανικὴν μάρκα

ΑΡΤΙ

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰ-
σθῇ ἐξασφαλισμένη ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ΑΡΤΙ» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι
βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφη-
μιζόμεναι ὡς δήθεν παγκο-
σμίου φήμης καὶ μὲ ξενό-
φωνες μάρκες χωρὶς ὅμως
ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερ-
μανικαὶ, δὲν εἶναι ὄχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλ-
λὰ οὐδὲ κανὲν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον πού σὰς δίδουν
ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν
μάρκα «ΑΡΤΙ».

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΤΟΥ ΘΗΛΑΜΑΡΟΥ

Οι άπειροθυνομένοι δια πάσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει ἀπαιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβή ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς 22 μέχρι καὶ τῆς 28 Δεκεμβρίου εἶνε αἱ κίλουθοι:

Ὡραι κατὰλληλοι διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶνε ἡ 9—10 45 π.μ. τοῦ Σαββάτου (23), 4—5 μ.μ. τῆς Δευτέρας (25), 6—7 15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27) καὶ 11—12 μεσημ. τῆς Πέμπτης (28).

Ἀντιθέτως εἶνε δυσμενεῖς, ἰδίαιτέρως μέλιστα διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις αἱ κάτωθι ὥραι: 10—11 π.μ. τῆς Τρίτης (26), 4—5 20 μ.μ. τῆς Ἰδίας ἡμέρας καὶ 6 30—8 15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (28).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα εἶνε ἰδιαίτερος εὐμενεία αἱ κάτωθι ὥραι:

6—7 45 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 2—3 30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (23), 8—9 45 π.μ. τῆς Τρίτης (26) καὶ αἱ ἀπογευματιναὶ ὥραι τῆς Πέμπτης μέχρι καὶ τῆς 6 30 μ.μ.

Διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν λαχείων προτιμήσατε τὰς ὥρας:

5—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 8—10 30 π.μ. τοῦ Σαββάτου (23) καὶ 12—11 μεσημ. τῆς Πέμπτης (28).

Τὰ τυχερὰ παιγνίδια εὐνοοῦνται κατὰ τὰς ὥρας 8 30—11 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (24) καὶ 11—1 30 μ. μεσον τῆς Πέμπτης (28).

Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις σας προτιμήσατε τὰς ὥρας 3—4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 8 30—10 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (23), 11—1 μεσημ. τῆς Δευτέρας (25).

Κατὰλληλοι ὥραι διὰ γάμων καὶ ἀρραβῶνας εἶνε αἱ ἀπογευματιναὶ τῆς Κυριακῆς (24) μέχρι καὶ τῆς 7 15 καὶ 3 30—5 15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (28).

Διὰ τὰ μέλλον σας ἐπιφελήθητε ἀπὸ τὰς ὥρας 11—12 30 μεσημ. τοῦ Σαββάτου (23) καὶ 4—6 μ.μ. τῆς Πέμπτης (28).

Ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν σας ὥραι εἶνε ἡ 10—11 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22) καὶ ἡ 6—7 30 πρωινή τῆς Τετάρτης (27).

Ἐνα φωτεινὸ χαμόγελο!

Ποῖαν εὐχαρίστησιν καὶ αἶσθημα ἀσφαλείας ἔχει μιά κυρία, ὅταν μειδιῶσα δύναται νὰ ἐμφανίσῃ μιά θαυμασία σειρά ἀπὸ δόντια σὰν μαργαριτάρια. Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε: Κάμετε μίαν δοκιμὴν, μεταχειρισθῆτε ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ καὶ δά ἴδῃτε τί ἐκπληκτικὴν ἐπιτυχίαν δά ἔχετε. Καὶ ὅμως τὸ Χλωροδόντ δὲν περιέχει κανένα σκληρὸ ὑλικὸ πού νὰ δύναται νὰ χαλάσῃ τὸ σμάλτο. Εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, πού τὴν ἀναδεικνύει τὸ Χλωροδόντ.

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

—Ρολάν Ντορέ 2070—Τέολα 2071—Ἀνδραλουσία Χ. 2072—Σαυλιὰς—Σαυλιὰς 2073—Ἰμπέριο Ἀρτζεντίνα Μ. 2074—Μαίρη 38 2075—Μικρὴ ὄνειρος 2076—Σαυλιὰ 2077—Γ Κίνας 2078—10 Σαυλιὰ 2079—Γιούγκ, 2080—Βάνα Κων)πολις 2081—Πίπης Χ. 2086—Λευκὸς Πανσές 2087—Κίρκη Γ.Ρ. 2088—Αἰσιόδοξος 2089—Νατινὲλ Νταριέ Σιδινης 2090—ΔΗΜΑΡ. 2091—Φον Πάπεν 2092—Χειμερινὴ Περλ. ὀδός Ψυχικὸ 2093—Δασμασκηνός Α.

Ἡ κυρία Ρέα Ρ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειράν στὰ ὑπὸ τὰ κατωτέρω ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι τῆς ἐσπέρας Παρασκευῆς 15 Δεκεμβρίου:

1136—«Κ.Ν.Δ.Π.» 1137—Δυστυχισμένη Μικρούλα 1138—Πόλις Θεσσαλονίκης.

★ Ἀπαχτήσεις τῆς Γραφολόγου Χ. τοῦ Δρος Κάμα καὶ τῆς «Φίλης τῶν πονεμένων» στὸ ἐρχόμενο τεύχος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ δόκτορος Κάμα, Γραφολόγου Χ. καὶ Φίλης τῶν Πονεμένων

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειράν ἀριθμητικῆς καταχωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθὶ ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι ἐσπέρας Παρασκευῆς 15 Δεκεμβρίου:

2734—Ἀτυχία Α.Φ.Ν. 2735—Ἡδὺς 2736—Δ.Ρ.Χ. 2737—Σ. Δωδεκάνησος 2738—Νίκος 2739—Φερικά 2740—Ψυφί 2741—Παραζάτης Σ.Π. 2742—Χωριάτης 2743—Κληματαργιά 2744—Μικρὴ Σμιοστοπούλα 2745—Μελαγχροινὴ Ἀφροδίτη 2746—Πονεμένη Καρδιά 2747—Γκρατσιέλ. Λα. 2748—Ἰριμα Π. 2749—Χ.Λ. Γ. 2750—Ε. Ξανθούλα 2751—Μερσεντές 2752—Ρ.Γ.Μ. 3. 2753—Γυναικὸς 2754—Ραγισμένη Καρδιά 2752—Μελαγχροινούλα 2759—Πικραμένο Γυφτάκι 2760—Ὀμηρος Κων. 2761—Μαρ. Φ. Σου. 2762—Νόρα 2763—Γ. Κίης 2764—Μι. ΤΣΟΥΚΟ 2765—Β. Χαλκίς 2766—Εὐα Θ. 2767—Ἐλνιρ Πά. ουελ. 2768—Πικραμένο Γυφτάκι 2769—Μαύρα μάτια 2770—Νεάπολις ΙΛΣ. 2771—Α. Ζιζάνιον

Α. 2772—Π. Ἀνθισμένη Γαρδένια 2773—Ζ.Α.Β. Τρελλὰ ἔρω. τευμένος 2776—Λουλουδένια Ὑπαρξίς 2775—Γρούσενγνα 2776—Μυρτώ 2777—Χ.Χ.Χ. 2778—Ζανν. 2779—Ντανιέλ Νταριέ Πειραιεύς 2780—Ρομπέν τῶν Δασῶν 2781—Μυρωμένη Γαρδένια 2782—Σ.Ιρλεῦ Κ. 2783—«Ἐπ. Ψα νὰ κλαίω».

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειράν ἀριθμητικῆς καταχωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθὶ ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι ἐσπέρας Παρασκευῆς 15 Δεκεμβρίου:

2053—Ἀνοπόμονη 2054—Κρητικοπούλα 2055—Γ.Γ.Β. Βόλον. 2056—Α. Ἀνίσχυον Πνεύμα 2057—Λευκὴ Καμέλια 2058—Μ. Α.Π. Ἐνταῦθα 2059—Παραβάτης Σ.Π. 2060—Μαρία Π.Κ.Φ. 2061—Ἀντωνίον Βάργκα Ε.Κ. 2062—Λιούμπα Κ. 2063—Ἀνθούλα Κων. στασινοπούλα 2064—Μισογύνης 2065—Γ.Κ.Γ. 2066—Κοσμικὴ Κυρία 2067—Αἰσιόδοξος 2068—Μελαγχολικὴ Κρητικοπούλα 2069

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σὰς παρουσιάσομεν τὰ ἀνωτέρω μοντέλα σὲ διάφορες φόρμες πού ἐκίστη προσ ἀμύζεται σὲ στυλ καὶ ὁρατότητα τῆς MISE-EN-PLIS Μόνον διὰ τῆς ΡΑΔΙΟ—ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ θὰ κατορθώσετε νὰ παρουσιάσετε τὰς κομμώσεις σας ἀναλόγως τοῦ γούστου σας. Κρατήσατε ἀκριβὴ διεύθυνσιν ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, Χαλκοκονδύλη 13, Τηλ. 53277.

ΑΙΣΑΝΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

